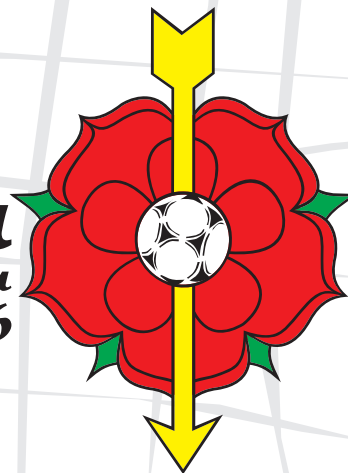

Storočnica
ružomberského futbalu
1906-2006

Dostávate do rúk publikáciu, ktorá hovorí o storočnej existencii futbalu v Ružomberku. Vznikla monografia, ktorá prezradí veľa o minulosti a o súčasnosti. Priaznivcov i obdivovateľov ružomerského futbalu bude určite inšpirovať aj do budúcnosti. Toto je účel Pamätnice. Vďaka patrí pamätníkom a všetkým, ktorí boli nápomocní pri jej tvorbe, poskytli nám cenné informácie a dokumenty. Spomíname mnohých aktérov, ktorí tvorili bohatú a úspešnú históriu klubu. Im, ale aj ďalším, ktorí spomenutí neboli, patrí uznanie a poďakovanie za to, čo pre ružomerský futbal vykonali. Publikácia chronologicky zachytáva dianie a život v klube, jeho úspechy, ktoré určite prevažujú nad nezdarmi, ktoré sa tiež vyskytli.

Sme hrdí na storočnicu

V roku 2006 sa Ružomberok a najmä jeho športoví priaznivci dožívajú veľkej futbalovej udalosti – spoločne slávime sté výročie založenia futbalu v Ružomberku. Počas všetkých rokov svojej existencie sa futbal v našom meste tešil obrovskej priazni fanúšikov a prinášal rôzne situácie a nálady, najmä však radosť celým generáciám Ružomberčanov.

Od založenia prvého futbalového klubu Concordia v roku 1906 až po dnešný mestský klub bol futbal vždy významným mestotvorným prvkom a výrazne ovplyvňoval atmosféru regiónu.

Som hrdý na to, keď môžem povedať, že Ružomberok je mestom futbalu. Dovolím si to takto prezentovať nielen s ohľadom na úctu voči mnohým generáciám futbalistov, trénerov, funkcionárov, ako aj fanúšikov, ale aj s ohľadom na dnes už legendárne tradície futbalovej Jedenástky roka, podujatia, ktoré už tradične každoročne vyhlasuje 11 najlepších futbalistov Slovenska práve v našom meste.

S veľkou úctou si spomíname aj na tých, ktorí nás preslávili najviac – na majstrov Európy z roku 1976, na nášho rodáka, čestného občana mesta Jozefa Vengloša, spoluzakladateľa Jedenástky roka a významného futbalového trénera svetového formátu.

Som nesmierne rád, že Ružomberok aj v roku 100. výročia založenia futbalu naďalej zaplňa bohaté stránky svojej futbalovej histórie. V tomto náročnom období dokážeme, za veľmi výraznej spolupráce s Milanom Filom, čestným občanom Ružomberka a najvýznamnejším futbalovým donátorom v našom meste, budovať areál futbalového štadióna s obrovskými finančnými nákladmi. Hrdosť je o to väčšia, že i po športovej stránke patrí náš klub medzi najlepšie na Slovensku. Bolo by obrovským úspechom Ružomberka, keby v jubilejnom roku zaknihoval najvýznamnejší titul – titul majstra Slovenska. Veď klub je dnes schopný vychovávať talentovaných hráčov pre futbalovú Európu nielen z radov mládežníkov, ale aj seniorských futbalových reprezentantov Slovenska.

Verím, že futbalová ružomerská storočnica je príležitosťou nielen vzdať hold všetkým, ktorí pomáhali písať jej históriu, ale je aj veľkým záväzkom, aby futbal v meste prinášal Ružomberčanom radosť, aby sme boli hrdí na výsledky, aby sme dokázali vychovať mnoho reprezentantov, aby mladá generácia vyrastala v spätosti s futbalom.

Prajem futbalovému Ružomberku ďalšiu úspešnú storočnicu.

Juraj Čech
primátor

Veľá úspechov do ďalšej storočnice

V tomto roku, vážení priatelia, uplynie sto rokov odvtedy, ako sa v Ružomberku začala písať história športu, ktorý na svete patrí k najpopulárnejším. Je to fenomén, ktorý si dokázal získať srdcia miliónov ľudí. Nie sú to len aktéri, ktorým učarilo guľaté čudo, ale hlavne ich obdivovatelia – diváci. Je to futbal.

Som veľmi rád, že práve mesto, ktoré je obklopené pohorím Veľkej Fatry, Chočských vrchov, cez ktoré tečú Váh a Revúca, ktoré mi prirástlo k srdcu, oslavuje takéto nevšedné jubileum. Už pred sto rokmi sa našli nadšenci, ktorí tomuto športu podľahli a položili základy na jeho ďalšie rozvíjanie.

Je to dosť dlhá doba na to, aby sme si pripomenuli a zaspomínali na ľudí, ktorí zasvätili celý svoj život tomuto prekrásnemu športu. Toto obdobie bolo v znamení vzostupov, ale i pádov, obdobie veľkých osobností, ktoré náš futbal poznamenali. Je však aj naplnením ambícií tých, ktorí sa futbalu oddali.

Som veľmi rád, že v súčasnosti je činnosť nášho futbalového klubu stabilizovaná a dlhodobá koncepčná a systematická práca postupne prináša zaslúžené ovocie. A práve v tomto jubilejnom roku by mala priniesť úspech, po ktorom všetci Ružomberčania túžime. Veď mesto, v ktorom sa už mnoho rokov vyhlasuje futbalová Jedenástka roka a stáva sa metropolou slovenského futbalu, si to určite zaslúži.

Naša akciová spoločnosť Mondi Business Paper SCP investovala značné prostriedky na činnosť klubu a na vybudovanie dôstojného stánku, ktorý je na kvalitnú činnosť veľmi potrebný. V prvom rade ide o A-mužstvo, ktoré je účastníkom Corgoň ligy, ale veľký dôraz kladieme na prácu s mládežou, v ktorej dlhodobo dosahujeme veľmi dobré výsledky. Verím, že tieto prostriedky boli správne investované, že v Ružomberku budú vyrastať aj naďalej osobnosti, ktoré budú vzorne reprezentovať nielen mesto, ale aj Slovensko.

Želám ružomerským futbalistom, funkcionárom i divákovi do druhej storočnice veľa zdravia a športových úspechov. Nech futbal v Ružomberku naďalej prekvitá! Veľa šťastia, športoví priatelia!

Milan Fiľo

*predseda dozornej rady
MFK, a. s., Ružomberok*

Pozdrav storočnici

Vážení priatelia ružomerského futbalu,

mám to šťastie, že práve v období okrúhleho jubilea – storočnice futbalu v Ružomberku – sa vám môžem prihovoriť ako predseda jeho predstavenstva.

Začiatky futbalu v Ružomberku spadajú do rokov 1902 – 1903 a sú jednoznačne spojené s ružomerskou textilkou a Rybárpoľom. Rozvoju futbalu v Ružomberku silne napomohli talianski usadlíci, ktorí v roku 1906 s občanmi mesta založili prvý futbalový klub CONCORDIA.

Odvtedy prešiel ružomerský futbal rôznymi obdobiami. Vzostupy striedali pády, niekedy bol problém dať dokopy futbalovú jedenástku, inokedy boli v meste aj tri futbalové kluby súčasne. Zrejme najslávnejším klubom bol ŠK Ružomberok, ktorý sa prebojoval až do ligy a v spomienkach pretrváva ako najsvetlejšia éra nášho futbalu. Koniec tridsiatych a začiatok štyridsiatych rokov je skutočne najslávnejším obdobím v dejinách ružomerského futbalu.

Futbal v Ružomberku sa hrával na viacerých ihriskách, v meste ich bolo do roku 1949 najmenej šesť. V tomto roku volanie po lepšom ihrisku nebolo márne a začalo sa intenzívne pracovať na príprave štadióna vo Veľkom Políku. V roku 1954 sa už začalo hrať na novom štadióne, hoci ešte nebol celkom dobudovaný. Oficiálne bol tento štadión otvorený 17. apríla 1955.

Súčasnosť ružomberského futbalu sa môže datovať od roku 1997, keď Ružomberok postúpil do najvyššej slovenskej súťaže – I. ligy.

Dnes, keď náš futbal slávi storočnicu, nesie ružomberský futbal názov mestský futbalový klub, akciová spoločnosť. Tvorí ho 15 mužstiev od prípravky žiakov až po A-mužstvo s počtom hráčov 257. O nich sa stará 17 trénerov, z toho 8 profesionálnych. Služby pre klub poskytuje ďalších 22 ľudí, ako sú vedúci mužstiev, lekári, zdravotníci a maséri. Okrem toho má klub 15 stálych zamestnancov, 3-členné predstavenstvo a 7-člennú dozornú radu. Najvyšším orgánom klubu je valné zhromaždenie. Vo futbalovom klube je teda aktívnych viac ako 320 ľudí, ktorí sa snažia dobre robiť šport a pritiahnúť fanúšikov na štadión. Klub v súčasnej dobe robí solídnu prácu s mládežou aj áčkom. Všetci členovia klubu, ale celkom určite aj naši verní fanúšikovia na čele s fanklubom veria v úspech ružomberského futbalu pri jeho storočnici. K dobrému futbalu patrí aj dobré prostredie. Snažíme sa preto vytvárať pre hráčov čoraz lepšie podmienky. Vybudoval sa umelý trávnik s umelým osvetlením, buduje sa východná tribúna, umelé osvetlenie hracej plochy a kvalitná svetelná tabuľa. Uvažujeme o vyhrievanom trávniku.

Vážení priatelia športu, najmä ružomberského futbalu,

storočnica je dôvodom zdokumentovať históriu, ale aj príležitosť na poďakovanie. Ďakujem preto všetkým, čo od Concordie v roku 1906 až do dnešných dní urobili čokoľvek dobré pre ružomberský futbal. Ďakujem súčasným hráčom, trénerom, vedúcim mužstiev, lekárom, zdravotníkom, masérom a mnohým ďalším, ktorí ružomberský futbal dnes predstavujú. Ďakujem zamestnancom klubu i svojim kolegom z predstavenstva. Ďakujem všetkým, ktorí sa postarali o vydanie tejto publikácie. Ďakujem akcionárom, sponzorom a všetkým priaznivcom ružomberského futbalu.

Do ďalšieho storočia prajem ružomberskému futbalu, aby bol pre hráčov radosťou z hry, výzvou na prekonanie samých seba, samozrejme, s cieľom dosiahnutia úspechu. Pre divákov nech je ružomberský futbal miestom stretnutia sa s priateľmi, oddychom a radosťou z predvedenej hry, no aj radosťou z víťazstva.

Nech ružomberský futbal s pomocou dobrých ľudí tvorí v ďalšom storočí novodobú históriu ešte úspešnejšie ako doteraz.

Vladimír Lajčiak

*predseda predstavenstva MFK, a. s.
Ružomberok*

Vážení športoví priatelia, milí Ružomberčania,

je pre mňa veľkou ctou, že vás ako prezident SFZ môžem pozdraviť pri príležitosti krásneho jubilea – 100 rokov futbalu v Ružomberku.

Pred 100 rokmi nadšenci, ktorí ako v jednom z prvých miest vo vtedajšom Uhorsku organizovali nový šport zvaný futbal, iste netušili, že kladú základy športu, ktorý je dnes v celosvetovom meradle bezkonkurenčne najpopulárnejší, najrozšírenejší a pre mňa i najkrajší.

Ružomerský futbal bol pri počiatkoch futbalu na Slovensku. 100 rokov je dlhá doba a nesprevádzali ju len úspechy, ale i chudobnejšie obdobia. 100-ročný mladík je tu však v plnej sile, ružomerský futbal reprezentuje kvalitný futbalový klub, ktorý hrá o popredné umiestenia v domácej súťaži a chystá sa do Európy. Obdivuhodná je však aj úroveň práce a starostlivosť o mládež, ako aj investičný rozmach na hlavnom štadióne i na tréningových plochách.

Ak hovoríme o mieste ružomerského futbalu v slovenskom kontexte, nemôžeme opomenúť plejádu významných osobností z radov ružomerských hráčov, trénerov i funkcionárov a nezanedbateľný prínos ankety Jedenástka roka, ktorej zrod i súčasnosť sa viaže s Ružomberkom.

Ďakujem veľmi úprimne každému, kto sa podieľal počas dlhej histórie svojou prácou na rozvoji ružomerského futbalu, a kto dnes tvorí jeho novodobú a úspešnú históriu.

Želám Ružomberku, sponzorom, hráčom a trénerom a najmä fanúšikom veľa športových úspechov a rásne vykročenie do druhej storočnice.

Vivat Ružomberok!

František Laurinec
prezident SFZ

ŠK CONCORDIA (1913). Hráči, resp. funkcionári, ktorých sa podarilo identifikovať:

1. Karol Weltler, 2. Marcel Sliacky, 3. Vyskočil, 4. N. Kraus, 5. N. Ivankovič (brankár a tajomník klubu), 6. Ján Weltler, 7. Anton Petrák, 8. Ignác Koler, 9. Anton Lacko (pokladník), 10. Štefan Mudrončík.

Vznik a začiatky futbalu v Ružomberku 1906 – 1937

Zo spomienok pamätníkov vyplýva, že futbal v priemyselnom centre Liptova sa hrával už po roku 1900. Prví sa rekreačne venovali tejto „zábavke“ anglickí montéri, ktorí inštalovali strojové zariadenia v rybárpoľskej textilke. Pri hľadaní historických materiálov dokonca často odznievali argumenty, že to bolo ešte skôr, že futbalovú loptu poznali už prisťahovalci z Talianska, ktorí pracovali v rokoch 1866 – 1871 na výstavbe Košicko-bohumínskej železnice a niektorí sa tu i natrvalo usadili (rodina Zanvitovcov, Dlhovičovcov a ďalšie). Presvedčenie, že to boli Angličania, však prevláda. Išlo údajne o poldruha desiatky montérov, ktorí využívali časť dvojhodinovej prestávky počas obeda na zápolenia s „futbalovým čudom“. Boli ubytovaní v štvrti zvannej Neudorf (dnešná Silbigerova ulica) a ako ihrisko využívali plochu na mieste bývalej rybárpoľskej strojárne.

Prvé futbalové kroky v Ružomberku sú opísané v 30. čísle novín Liptov z roku 1939. Značka -RÝ- tu píše, že podnet na hranie futbalu dal istý Lipthay, ktorý v roku 1903 priniesol z Budapešti futbalovú loptu a odvtedy sa skupina chlapcov upísala tejto hre. V článku nie sú žiadne mená, je v množnom čísle, a tak je predpoklad, že pisateľ patril k prvým začiatočníkom. Autor uvádza, že počiatkové ohlasy na novú športovú hru boli odmietavé, dokonca ju mnohí zavrhovali pre tvrdosť súbojov a možnosti úrazu.

Ale futbal nachádzal ďalších a ďalších obdivovateľov predovšetkým medzi rybárpoľskou mládežou, ktorá začala tento druh športu pestovať v partii

zvanej Faňura. Jedným z hráčov bol zamestnanec Mautnerových závodov František Kočvara, ktorý bol v tom období pridelený anglickým montérom ako pomocník.

C **A** Na rozvoji futbalu v meste sa mierou vrchovitou podieľali už spomínaní talianski usadlíci, ktorí spolu s ďalšími občanmi založili v roku 1906 prvý futbalový klub s názvom CONCORDIA. Jeho účinkovanie sa spája s menami: František Ivankovič (tajomník klubu), Martin Horváth, Jozef Gromnica a František Kočvara. Aktívnymi hráčmi boli: Samueli, bratia Ján a Karol Weltlerovci, Ján Gromnica, Vrchoslav Vyskočil, Bedrich Daneš, Štefan Mudrončík, Šindelár, bratia Podhorskí, Petrakovci a Šipošovci. Concordia mala ihrisko oproti bývalým zberným surovinám, ktoré bolo známe pod názvom Execirák, lebo na ňom cvičievali vojaci z príľahlých vojenských ubikácií. Zakladateľom klubu bol spomínaný Štefan Mudrončík, aktívny hráč, v textilke zamestnaný ako podnikový archivár. Bránku Concordie hájil Jozef Gromnica.

Prvými dresmi Concordie boli čierno-biele pruhované tričká a čierne trenírky. Šatne boli súčasťou hostinca Tyroler (pomenovanom po majiteľovi) pri Revúcej, futbalisti používali aj priestory reštaurácie Pribiš (niekdajšia predajňa obuvi oproti budove Savoy). Počas zápasu boli v činnosti dve prenosné pokladne a kontrolná služba. Počet divákov sa pohyboval od 500 do 700.

Na ďalšiu montáž strojov v textilke (1908 – 1909) prišli do Ružomberka opäť montéri z Anglicka, zásluhou ktorých hra s loptou zaznamenala kvalitatívny vstup. V roku 1912 sa začal futbal úspešne rozvíjať aj medzi študentmi miestneho gymnázia. Už vtedy na seba upozorňovali brilantnou hrou Jozef Nižník, Július Podhorský a Peter Makovický. Lopta sa tak stala fenoménom nielen pre študujúcu, ale i ostatnú mládež. Mnohí pamätníci si ešte spomínajú, ako sa chlapci s handrovými loptami prehánali na trhovisku, kde dnes stojí nemocnica s poliklinikou.

Nadšenie hráčov a funkcionárov dokázalo Concordiu udržať pri živote plných osem rokov – až do vypuknutia prvej svetovej vojny. Mladí hráči boli povolani do armády, výstroj sa stratil a po návrate chlapcov z vojny sa nenašiel organizátor, ktorý by dokázal obnoviť zašlú slávu Concordie.

V čase, keď ešte na európskych bojiškách zúrila vojna, dali sa dokopy mladí odborníci čierneho remesla z rybárpoľskej strojárne – bratia Gromnicovci, Kardosovci, Tüszkeovci, Ján Barboriak, Peter Malcho, Ondrej Kročko, Rudolf Mócik, Štefan Slimák, Jozef Nižník a ďalší, aby pod vedením „otca klubu“ Eduarda Stančoka založili nový futbalový klub – Čs. športový klub Viktória Ružomberok-Rybárpole. Jeho vznik v deň sviatku pracujúcich celého sveta 1. mája 1918 mal symbolizovať robotnícky pôvod klubu a prejaviť odhodlanie rybár-

poľskej mládeže nájsť vhodnú relaxáciu po ťažkej, namáhavej práci v textilke. Prvým predsedom klubu sa stal Jozef Gromnica, bývalý populárny ochranca svätyne zaniknutej Concordie, funkcie pokladníka sa ujal Eduard Stančok, „jednatelom“ a kapitánom mužstva bol Štefan Slimák. Prvými hráčmi boli Ján Barboriak, Jozef Kardoss, Rudolf Mócik, Peter Malcho, Štefan Slimák, Július Podhorský, Jindřich Vrdlovec (neskôr odišiel prostredníctvom Interhelpa do Sovietskeho zväzu), Ondrej Kročko, Jozef Nižník, Leonard Franček, Eugen Kardoss a Karol Sidor. Medzi odchovancov Viktórie okrem iných patril aj nezabudnuteľný brankár Ferdinand Kardoss, ktorý neskôr ako člen tímov Slávie Košice, ŠK Bratislava a aj reprezentačného mužstva amatérov ČSR (Pláničkov nástupca) neraz preslávil rybárpoľskú textilku a rodné mesto v celom rade významných medzinárodných stretnutí.

Zodpovedný hospodár a agilný pokladník Eduard Stančok zorganizoval medzi pracovníkmi strojárne zbierku, ktorá priniesla 190 korún. Prvú futbalovú loptu zakúpil klub od syna riaditeľa Kuna za 180 korún. Nedostatok finančných prostriedkov prinútil hospodára k ďalšej zbierke, ktorej výsledkom bola suma 400 korún.

V tom období ešte nebola ustanovená futbalová župa, a tak sa na stretnutia hľadali súper z miest, kde už tento šport zapustil korene (Žilina, Vrútky, Martin, Sučany a niektoré mestá na východnom Slovensku). Prvým súperom Viktórie bol ŠK Žilina s kompletným

Na snímke približne z rokov 1921 - 1923 je základný káder populárneho klubu Viktória Ružomberok. Zľava: Eugen Kardoss, Ondrej Milec, Ondrej Kročko, František Macháček, Rudolf Mócik, Jiří Pešl, Štefan Slimák (kapitán), František Páleš, Jozef Kardoss, Jozef Nižník a Peter Malcho.

futbalovým výstrojom, ktorý pre zmenu chýbal ružomberským hráčom.

Títo nastúpili skromne s trenírkami ušitými doma a v bielych košeliach, ktoré sa vtedy nazývali „apačky“. Skutočné kopačky mali dvaja alebo traja hráči. Ostatní hrali prevažne vo vojenských bagančiach. Žilinčania boli nad sily Viktórie, ktorá prehrala 0:2.

Kvôli problémom s výstrojom Viktória nemohla hrať na súperových ihriskách a klub taktiež nebol schopný platiť cestovné náležitosti hosťujúcim celkom. Doma hrané zápasy prinášali zanedbateľný finančný efekt, lebo hracia plocha nebola ohradená, a diváci sa tak ľahko vyhýbali plateniu. Prvou podmienkou pre ďalší chod klubu bolo preto za každých okolností zaobstaráť potrebný výstroj a predovšetkým kopačky, ktoré boli v tom čase veľmi drahé (ved' len detské topánky stáli približne 400 korún). Čiastočne pomohol riešiť situáciu majáles, ktorý výbor klubu zorganizoval na Salaši (lúčka na úpäť Čebraťa nad Základnou školou v Rybárpoli). Zisk z podujatia vystačil na zakúpenie všetkého potrebného pre jedenástich hráčov. Hospodárom bol v tom čase Jozef Mišiak, ktorý zabezpečil nákup zeleno-bielych tričiek. Zo spomienok pamätníkov tohto obdobia vyplýva, že ani prehry nepokazili hráčom náladu a nezobrali im chuť do hry. V mužstve vládli kamarátske vzťahy a snaha čo najlepšie reprezentovať klubové farby.

Finančná situácia Viktórie ostávala však naďalej zložitá. Mužstvo bolo z nevysvetliteľných príčin

zaradené do súťaže vo Východoslovenskej župe, a tím sa mimoriadne zvýšili náklady na dopravu. Na stretnutia sa cestovalo výhradne osobným vlakom, pričom napr. na duel s ŠK Užhorod bolo treba cestovať s veľkým predstihom a návrat bol až v pondelok nad ráno. Veľké problémy boli aj s ubytovaním. V spomínanom Užhorode napríklad nemali vôbec zabezpečenú strechu nad hlavou, no napriek vyčerpanosti a únave dokázali vyhrať 2:0. Mnohí si dlho spomínali najmä na gól Ondreja Mileca, ktorý vsietil z polovice ihriska. Hráči si sami nosili aj veľký průtený kôš s výstrojom (zhruba 50 kg).

Po dvojročnej činnosti Viktórie prevzal jej vedenie Otto Kaufmann, ktorý neraz musel vypomáhať svojimi úsporami. Po vybudovaní ihriska Pod Paračkou pri železničnej stanici sa Viktória presťahovala na túto plochu, ktorej majiteľom bol ďalší ružomberský klub ŠK Makkabea. Nájomné na jedno stretnutie bolo 200 Kčs, pri medzinárodných stretnutiach 500 korún.

V osobe Ondreja Mileca získal klub veľkú posilu. Bol to práve on, ktorý zaviedol účinné zmeny v hernom systéme, poznatky získal vo Viedni pod vedením školeného trénera. Hoci klub bol založený hneď po vojne, jeho stanovy schválilo Ministerstvo s plnou mocou pre správu Slovenska pod č. j. 20 574/25 adm. V. až 28. marca 1925. Predtým – v roku 1921 – došlo k zmene v jeho vedení, predsedom sa stal Jozef Mišiak a pokladníkom Miroslav Nigrín. Funkciu tajomníka i naďalej vykonával veľký

Rybárpoľský atletický klub (RAC) na snímke z rokov 1932 – 1933. Zľava: Ján Makan, Rudolf Rumigajlo, Karol Olejník, Vladimír Krátky, František Krašovič, Fedor Babiak, Manco Šafár, Ján Vyskoč, Jozef Mališiak, Alexander Mócik a Ferdinand Paladi.

nadšenec a jeden z kľúčových hráčov mužstva Štefan Slimák. Výborne mu sekundovali: Nižník, Mócik, bratia Kardossovci, Milec, Páleš, Pešl a Malcho. Jozef Nižník patrilo v tom čase medzi najlepších krídelných útočníkov na Slovensku. Bol mimoriadne rýchly a jeho prudké a falšované strely boli postrachom brankárov. Hoci maďarské kluby sa v tých rokoch pýšili mnohými kvalitnými hráčmi, predsa sa viaceré uchádzali o jeho získanie. Zostane navždy ctou tohto veľkého hráča, že mu nestúpila sláva do hlavy, a že ostal verný svojim fanúšikom a rodnému mestu.

V súvislosti so zložitou finančnou situáciou sa patrí spomenúť obetavých mecenášov ŠK Viktória. Najvyššie uznanie si určite zaslúži spomínaný podnikový archivár textilky Štefan Mudrončík, ktorý do klubu vkladal nielen svoje úspory, ale často i zárobok. Ďalšími významnými podporovateľmi boli Ondrej Hatiar a Ing. Fridetzki – neskorší predseda klubu. Cenné služby preukazovali aj ďalší agilní funkcionári a priaznivci: Dezider Stieglitz (obchodník s vínom), František Končinský, Brože (riaditeľ farbiarne), Oskár Gellért, Jozef Eichler a Ján Svoboda.

Nemalé problémy boli aj s uvoľňovaním hráčov zo zamestnania. V ružomerskej posádke vychádzal futbalistom v ústrety brigádny generál Heřman. Vedenie klubu hľadalo pochopenie aj u generálneho riaditeľa textilky Júliusa Jolescha, ale jeho snaha bola márna. Naproti tomu jeho syn Alexander bol hráčom naklonený a svoje sympatie prejavil darom – kompletným výstrojom.

Už sme uviedli, že hráči mali svoj výstroj v papierových vreckách, ktoré sa vkladali do veľkého prúteného koša. Jeho prevoz mali na starosti Ondrej Kročko a hráč Rudolf Mócik. Okrem výstroja museli byť na každý zápas dovezené i odvezené siete a ďalší materiál. Ak si uvedomíme, že Execirák bol pri papierni a výstroj uložený v Rybárpoli, musel hospodár s pomocníkom ťahať štvorkolesový vozík vyše päť kilometrov. V nedeľu predpoludním upravovali hráči ihrisko, lajnovali a nosili lavice na sedenie.

Klubový znak Viktórie mal podobu štítu, v ktorom ľavá polovica bola biela, pravá fialová. V strede bola mestská ruža prestrelená šípom a nad ňou nápis ŠK VIKTÓRIA, na ľavej polovici RUŽOMBEROK, na pravej RYBÁRPOLE. Po fialových tričkách s bielym lemovaním prešiel klub na tričká fialovo-bielo pruhované, na ktorých bol prišitý klubový znak.

ŠK Viktória sa umiestňovala vždy na vrchných priečkach tabuľky a o jej zápasy bol enormný záujem – často aj tisícka divákov. Klub sa spoliehal na vlastnú liaheň talentov. V doraste robili prvé futbalové kroky Króner, Harman, Eugen Franczek, František Cebecauer, František Kruppa, Ondrej Hajdócy, Hancko, Novák, Arnošt Čapek, Ján Skach, Jozef st. a Jozef ml. Obtulovič, Anton Ullrich, Šlachta, Aladár Marko, Štadler, Šurina, Hollý, Podhorský a ďalší. Hralo sa síce tvrdo, ale pre zákernosti nebolo miesta. Ak sa objavil surový hráč, ktorého funkcionári viac ráz napomínali, a neposlúchol, bol z mužstva vylúčený (Vojtech Zuckermann). S registráciou hráčov sa za-

čalo až v roku 1921 a o rok na to mal klub zhruba 80 členov.

Vyberanie vstupného bolo veľmi problematické, lebo ihrisko nebolo oplotené. Najvyššie vstupné bolo dve koruny. Stávalo sa, že niekedy bolo menej divákov ako dve stovky a v tom prípade klub prerobil, lebo okrem vyplatenia cestovných výdavkov súperovi musel odvieť poplatky mestskému magistrátu, zaplatiť plagáty a pod. Nedostatok peňazí nútil funkcionárov klubu organizovať divadelné predstavenia, zábavy a majálesy. Hráči sa spočiatku stravovali za vlastné a klub im občas zaplatil pivo. Za odohratie zápasu neboli prémie ani kalórne. Veľký dôraz sa kládol na životosprávu. Deň pred zápasom bol zakázaný vstup do hostincov a používanie liehových nápojov. Previnilcov trestal kapitán mužstva Štefan Slimák zákazom štartu.

UNION Vplyvu politických pomerov v roku 1921 sa nevyhol ani ŠK Viktória. Z materského klubu odišli viacerí dorastenci a založili pod patronátom remeselníckeho spolku klub s názvom UNION. Zaslúžili sa o to viacerí funkcionári spolku na čele s bývalým majiteľom skladu uhlia Fodorom. Klub tvorili väčšinou stredoškolskí študenti, no boli medzi nimi aj dvaja vysokoškolskí študenti a pracovníci z oboch papierní. Remeselnícky klub zabezpečil hráčov po každej stránke – vrátane efektívnych červeno-bielych tričiek a čiernych trenírok. Za klub, ktorého tajomníkom bol holič Kle-

in, hrávali: Šlachta, Hancko, Aladár, Marko (neskôr výborný hráč ŠK Ružomberok), Franczek, Kruppa, Harman, Štadler, Hajdócy, Novák, Šurina, Hollý, Cebacauer, Podhorský a ďalší. Klub hrával Pod Paračkou a zanikol v roku 1926. S týmto rokom sa spája aj zánik ŠK Viktória, keď z neho odišli viacerí hráči z existenčných dôvodov.

MAKKABEA Po odchode hráčov a vytvorení klubu Union sa v ŠK Viktória stal ešte jeden rozkol, tentoraz so židovskou mládežou. Skončilo sa to osamostatnením a vznikom klubu ŠK MAKKABEA. Tak sa v dolnom Liptove začala éra troch futbalových klubov: ŠK Viktória, Union a ŠK Makkabea. Celok Makkabey hrával na starom Execiráku až do roku 1923, keď majiteľ drevoskladu Emil Klein daroval klubu pozemok pod Paračkou. Vedúcimi osobnosťami boli Pavol Gál, Artúr Fischer, Zoltán Fodor, Viliam Neu, Alexander a Armín Straussovci. Základ mužstva tvorili vysokoškolskí študenti, ktorí študovali v Prahe: Reiner, Hönigsberg, Fisch a ďalší. Pretože v Ružomberku bola aj veľká posádka, klubový dres obliekali aj príslušníci armády. Mužstvo bolo najsilnejšie v rokoch 1924 a 1925, keď do mesta prichádzali súpermi nielen zo Slovenska, ale aj zo zahraničia. Medzi najlepších hráčov patrili Vojtech Neu, Vojtech Kiss, Ladislav Kardoss, Pavol Gross, Vojtech Zuckermann, František Weinberger, Oskar a Ernest Dörnerovci a Fedor Kohn. Okrem celku dospelých mal klub aj silný dorast, z ktorého

Braun, Leichner a Alexander Gross patrili medzi najlepších na Slovensku.

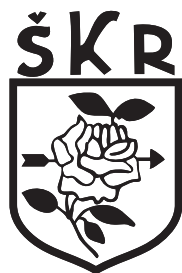
V roku 1924 hral v Ružomberku WAC Budapešť, jediné židovské mužstvo z maďarskej metropoly. Tím Makkabey podľahol renomovanému súperovi veľkým rozdielom. Prehra mohla byť aj vyššia, ale hosťom išlo o to, aby ukázali peknú hru. Ďalším maďarským mužstvom bol FTC Ferencváros Budapešť, ktorému ŠK Makkabea podľahol 0:5. Hostia nastúpili so Schlosserom, v tom čase svetoznámym futbalistom. O stretnutie bol v Ružomberku a jeho okolí mimoriadny záujem, veď v hľadisku sa tiesnilo 6 000 divákov.

Ak nerátame účinkovanie Ružomberčanov medzi slovenskou elitou od roku 1997, tak doteraz najslávnejším klubom bol bezpochyby ŠK Ružomberok (ŠKR). Rok jeho založenia je diskutabilný. Podľa novín Slovák (15. februára 1934) sa vznik ŠKR spája s rokom 1924. Pamätníci však tvrdia, že to bol rok 1926, ba dokonca existujú hlasy, že to bolo ešte o rok neskôr. S istotou možno tvrdiť len to, že stanoviny klubu boli schválené ministerstvom vnútra č. j.

50 667 adm. V. 12. júla 1927. Prvým predsedom bol český gymnaziálny profesor Viktor Amand Kyas. Tak ako je neistý rok založenia, dohady sú aj o prvom zápase ŠKR. Podľa niektorých prameňov išlo o meranie síl so ŠK Bratislava, v ktorom domáci prehrali katastrofálne vysoko 0:16. Iné noviny uvádzajú prvý zápas s DVS Trenčín (2:3).

Isté je, že nový klub v začiatkoch bojoval s viacerými prekážkami. V roku 1928 si vybojoval účasť v I. A triede Stredoslovenskej župy, ale o rok pre nedostatok kvalitných hráčov musel súťaž opustiť. Do I. A triedy sa znovu dostal až v roku 1932, keď sa začalo blýskať na lepšie časy a pod Čebrať začali prichádzať aj zahraničné mužstvá, napríklad vychýrený FC Ferencváros, Brigetenauer Wiener a pod. Odchovanci klubu presadzovali nové, moderné poňatie hry postavené na výbornej fyzickej pripravenosti. Vďaka tomu dobré výkony podávali nielen na domacom ihrisku, ale i na pôde súperov. Keď sa potom prebojovali do najvyššej slovenskej súťaže, vyslúžili si meno „šťuka ligy“. Toto obdobie stále pretrváva v spomienkach najstarších občanov mesta.

Vojnové a povojnové roky 1938 – 1948

Nie je cieľom tejto futbalovej pamätnice analyzovať spoločensko-politické dianie vtedajšej doby. Ale v prípade tejto časti histórie (roky 1938 – 1948) nemožno vynechať alebo obísť sled politických zmien, lebo všetky udalosti mali následok na organizáciu športu, teda aj na futbal. Odstúpenie časti území Slovenska Maďarsku v roku 1938 viedlo aj k strate 123 športových klubov. Rozdelená ČSR mala za následok aj rozdelenie na futbalovom poli. Už 26. novembra 1938 bol v Žiline ustanovený Slovenský futbalový zväz, ktorý od 1. januára 1939 prevzal vedenie futbalu na Slovensku. Boli vytvorené štyri župy: Bratislavská, Žilinská, Zvolenská a Prešovská. Na jeseň sa začala liga za účasti dvanástich mužstiev. Náš ŠK Ružomberok v súťaži o postup do ligy skončil až na treťom mieste – za Banskou Bystricou a Vrútkami – a z tohto miesta sa nepostupovalo.

Ale v nasledujúcej sezóne ŠK Ružomberok vyhral kvalifikačný turnaj pred DSK Bratislava a ŠK Krompachy a do ligy sme postúpili. A tak sa súťažný ročník 1940 – 1941 konal už s ružomerskou účasťou. A nebola to účasť do počtu. Mali sme skvelý ligový nástup a po jesennej časti v tabuľke krásne 3. miesto za ŠK Bratislava a Vrútkami. V jarnej odvetke sme už neboli tak úspešní, ale hra mužstva označovaného ako „šfuka ligy“ nám priniesla konečné

5. miesto. To pre znalých futbalu aj početných fanúšikov Ružomberka bolo viac, ako sa očakávalo.

V tomto období nás reprezentovali: Tegelhoff, Hrivnák, Krátky, Benko, Uličný, Pribil, Trombauer, Tisoň, Hromádka, Bačkor, Petrášek, Kmeť, Stráňovský, Godály, Heger, Mecko, Kohlmayer, Šupák. Najlepšími strelcami bol Benko so 17 gólmi, Tegelhoff 12, Stráňovský 10. Predsedom ŠK Ružomberok bol veľkoobchodník J. Nižňanský, prvým podpredsedom drogist L. Króner a druhým podpredsedom L. Šida. Trénerom, v tom čase označovaným ako náčelník, bol Karol Hilscher.

Tabuľka ročníka 1940/1941

1. ŠK Bratislava	22	14	4	4	90:33	32
2. FC Vrútky	22	13	5	4	48:36	31
3. AC Považská Bystrica	22	11	4	7	49:34	26
4. ŠK Slávia Prešov	22	10	4	8	50:52	24
5. ŠK Ružomberok	22	10	3	9	46:46	23
6. TŠŠ Trnava	22	7	7	8	49:52	21
7. TTS Trenčín	22	8	4	10	44:51	20
8. ŠK Žilina	22	7	5	10	41:48	19
9. VAS SK Bratislava	22	8	2	12	36:51	18
10. AC Spišská Nová Ves	22	6	6	10	36:55	18
11. ZTK Zvolen	22	7	3	12	50:58	17
12. DSK Bratislava	22	6	3	13	35:58	15

V roku 1941 bolo v úradnej správe nariadené, že hráči vo vojenskej prezenčnej službe nesmú hrať za civilné mužstvo, čo postihlo aj Ružomberok. Novotvoriaca sa armádna jedenástka pozberala veľa dobrých hráčov. Finančne slabšie situované mužstvá neboli schopné udržať najlepších hráčov, a tak nastala prirodzená migrácia za lepšími podmienkami.

Na valnom zhromaždení ŠK Ružomberok, ktoré hodnotilo rok 1942, predseda klubu továrnik Štefan Kniha konštatoval, že ligové mužstvo viac prehráva, ako vyhráva a bilancia zápasov poukázala na pasívne skóre. Výkonnosť, akú malo mužstvo v svojom prvom účinkovaní v lige, už nedosahovalo a ani v ďalších rokoch nedosiahlo. Strelcom mužstva bol Petrášek s 18 gólmi, nasledoval Tegelhoff s 15, Velebný 7, Benko 5... Za rok sa v mužstve vystriedalo až 40 hráčov, čo nevedlo k stabilite, ale ku kolísavej výkonnosti a príčine neúspechov. Veď v súťažnom ročníku 1941 – 1942 sme skončili až na 9. mieste konečnej tabuľky.

V ďalšom ročníku 1942 – 1943 získalo mužstvo z 22 ligových zápasov bilanciu: 22, 9, 2, 11, 36:54 a 20 bodov, čo stačilo na konečné 7. miesto.

V jesennej časti ročníka 1943 – 1944 po štyroch víťazstvách, dvoch remízach a piatich prehrách sme pred zimovaním obsadili s 8 bodmi 10. miesto. Po skončení súťaže sme mali 21 bodov, čo stačilo len na 9. miesto. Strelcom mužstva za rok 1943 bol Velebný s 15 gólmi pred Blaškom 11 a Benkom 9. Najväčšiu porážku sme utrpeli od ŠK Bratislava 8:0, ZTK Zvo-

len 6:1 a armádneho celku OAP 7:2. Žilinskú župu reprezentovali: Hrivnák, Gromnica, Velebný a Uličný. To už najlepší ružomerskí hráči obhajovali farby iných klubov.

Ročník 1944 – 1945 po dvoch kolách v dôsledku vypuknutia SNP už nepokračoval. Zanikli všetky dovtedajšie futbalové súťaže.

Pri hodnotení tohto obdobia treba povedať, že výsledky ŠK Ružomberok na konci tridsiatych a začiatkom štyridsiatych rokov boli na takmer päť desaťročí najslávnejším obdobím v dejinách ružomerského futbalu. Ani jedno z ďalších ružomerských mužstiev či klubov sa už nevedelo vrátiť a nadviazať na slávnú tradíciu ŠK Ružomberok. Boli by sme veľkými nevďačníkmi, keby sme nevymenovali hráčov ŠK z tohto najslávnejšieho obdobia. Najčastejšie sa v zostavách objavovali: Weisz, Vyskoč, Bačkor, Slničko, Šupák, Čech, Hromádka, Pribil (kapitán), Mecko, Heger, Hrivnák, Havran, Benko, Velebný, Tegelhoff, Peter Kmeť, Stráňovský, Héthy, Taraba, Žáček, Uličný, Godály, Kreutz, Petrášek, Petráško, Sedílek, Valovič, Gromnica, Nižník, Tisoň, Bottyan, Brček, Straka a ďalší, ktorí odohrali menší počet zápasov, prípadne častejšie pendlovali medzi ligovým a B-mužstvom.

Vojna však prináša svoju daň – straty na ľudských životoch. Zasiahla aj futbalistov ružomerského ŠK. V prvých dňoch Povstania v roku 1944 zaplatil svojím životom aj dlhoročný tréner ŠK Ružomberok Karol Hilscher. Tento 42-ročný tréner sa výrazne zaslú-

žil o rozvoj a napredovanie ružomberského futbalu. Pochovaný bol na ružomberskom cintoríne.

SBZ

Stretnutia tohto slávneho obdobia sa odohrávali na „Sahare“, ihrisku vedľa gymnázia vo Veľkom Políku. V povojnových rokoch na ňom hrávali okrem ŠKR aj futbalisti ŠK RTZ a po zlúčení týchto klubov bolo stánkom novej jednoty SOKOL SBZ Ružomberok. Škvarové ihrisko už vôbec nevyhovovalo, a tak s riešením výstavby mesta, podporou turistického a cestovného ruchu sa zaoberala pracovná porada kompetentných a v novinách z februára 1943 sa dočítame: „... najčulejšia debata sa vyvinula okolo realizovania plánu veľkolepého športového štadióna v Ružomberku, ktorý by niesol meno zvečnelého A. Hlinku. Uskutočnenie tohto dlhoročného plánu naráža v prítomnej dobe na rôzne ťažkosti, ale sa dúfa, že v krátkej budúcnosti sa tieto podarí prejsť a Ružomberok dostane veľmi účelné miesto nielen pre podniky športové, ale i pre slávnosti národné a náboženské, pre ktoré dosiaľ nebolo vhodného a reprezentačného miesta“. Práce na výstavbe nového štadióna vo Veľkom Políku sa však začali až v roku 1949 a v súčasnosti sme svedkami generálnej prestavby tohto štadióna.

V tomto období však ŠK Ružomberok nebol jediným futbalovým klubom v meste. Už viac rokov existoval Ružomberský atletický klub (RAC) v Rybárpoli, ktorý nadviazal na slávnú ŠK Viktória. Pravidelné tréningy a zápasy hrával na ihrisku ŠK Makkabea.

Po krátkej existencii RAC sa na území mesta objavil ďalší konkurent vychýreného ŠKR – tentoraz opäť v textilke, kde sa z bývalého športového klubu s nesmelou činnosťou vytvoril ŠK RTZ. Ustanovujúce valné zhromaždenie sa zišlo 24. júna 1942 a za predsedu bol zvolený Koloman Mayer, tajomníkom bol Ján Starších, „jednatelom“ Karol Šafek a zapisovateľom Karol Vály. ŠK RTZ sa nešpecializoval len na futbal, ale organizoval aj zimné športy, tenis, stolný tenis, volejbal, hokej. Na konci roka 1942 mal klub 206 členov.

V začiatkoch RTZ stál na čele futbalového oddielu Július Duchoň. Hneď prvá sezóna priniesla futbalistom pekné úspechy a medzi najlepších sa zapísal Karol Olejník (bol aj trénerom), Habánik, Gajdoš, Vantuch, Kazáni, v ďalších rokoch Hoffman, Gromnica a ďalší. V ŠK RTZ hrával aj Alojz Obtulovič, ktorý potom vyrástol na skúseného medzinárodného rozhodcu a zo všetkých Ružomberčanov, ktorí sa oddali písťalke, dosiahol v celej histórii najväčší úspech – stal sa rozhodcom FIFA.

Vytvorenie ŠK RTZ v čase veľkej slávy ŠKR sa ešte nepovažovalo za príliš veľkú konkurenciu slávnemu

Plné hľadisko ružomerskej „Sahary“ bolo dlhé roky svedkom dramatických stretnutí.

klubu. Roky však ubiehali, futbalisti RTZ rástli, a tak hádam „z práva staršieho“ začali funkcionári ŠKR pomaly rozhadzovať siete a lanáriť mladších kolegov. Začali sa objavovať nedorozumenia a nezdravá rivalita.

Ani povojnové roky na vzťahu oboch klubov nič nezmenili. Mladé mužstvo ŠK RTZ sa snažilo predierať do popredia a stať sa jednotkou v ružomerskom futbale. Nebolo to ani také ťažké, pretože ŠKR nedokázal nadviazať na predchádzajúce úspešné roky.

Po roku 1946 sa vytvorili v ružomerskej textilke dobré podmienky aj pre športovcov. Ich futbalisti hrali v tom čase divíziu, skupinu stred, rovnako ako ŠKR. Po skončení ročníka 1945 – 1946 sa umiestnili na 12. priečke, o 5 miest nižšie ako ŠKR.

7. ŠK Ružomberok	26	14	1	11	63:67	29
12. RTZ Rybárpole	26	5	5	16	38:72	15

V nasledujúcom ročníku, pravdaže, okrem iných mužstiev, boli vážnym konkurentom aj ŠKR, ale pre nevyrovnané výkony skončili štvrtí – skupinu vyhral ŠK Ružomberok. 11. januára 1947 sa na základe rozhodnutia valného zhromaždenia premenoval ŠK RTZ na SBZ Rybárpole.

Po dlhých rokoch nežiaducej rivality sa 3. augusta 1948 zišli funkcionári SBZ a ŠK, podali si ruky na znak ďalšej spolupráce. Tak v Ružomberku vznikla jednotná organizácia SOKOL SBZ Ružomberok. Všetci, čo dôverne poznali situáciu v ružomerskom futbale, sa mohli iba tešiť, lebo takto sa odstránili vzájomné prekážky, nezdravá rivalita, lanárenie hráčov...

Boli vytvorené podmienky, aby sa mesto nedelilo na Rybárpolčanov a Ružomberčanov. Nový výbor mal funkcionárov z oboch bývalých klubov.

V tomto roku sa rozprúdila aj rozsiahla diskusia o reorganizácii futbalových súťaží, najmä o znížení počtu klubov hrajúcich v celoštátnej lige. Každá zmena by mala vplyv aj na organizáciu súťaží na Slovensku, aj preto sa slovenské kluby vyjadrili za zachovanie dovedajšieho systému a zachovanie krajskej divízie.

O postup do 20-člennej ligy, v ktorej sa rátalo so šiestimi zástupcami zo Slovenska, mal istú účasť iba ŠK Bratislava, ostatné mužstvá museli o postup bojovať v kvalifikácii. Ružomberok bol vo východnej skupine, z ktorej postupoval len víťaz. Kvalifikáciu suverénne vyhrala Jednota Košice pred PTS Prešov, AC Svit a ŠK Ružomberok. V celoštátnej lige v ročníku 1945 – 1946 hrali slovenské kluby: ŠK Bratislava, TŠS Trnava, ŠK Baťovany, Sparta Považská Bystrica, ŠK Žilina a Jednota Košice.

V nasledujúcej sezóne reorganizácia súťaží pokračovala. Vytvorila sa 14-členná štátna liga a Slovenská divízia, v ktorej sme podľa predchádzajúceho umiestnenia nehrali. Až v roku 1948 sme si vybojovali miesto v Slovenskej divízii, ale spomedzi 12 účastníkov sme sa po skončení súťaže umiestnili na 11. – zostupovom mieste. (Vtedy sa súťaž hrala systémom jar-jeseň). Na niekoľko rokov nastal pokles úrovne ružomerského futbalu. Štandardná zostava z roku 1948: Gromnica, Breyer, Petráško, Bielený,

Hoffman, Genda, Ujváry, Blaško, Blačinský, Hyclák, Velebný, Hrivnák.

Bude treba spomenúť spôsob vtedajšej hry. Bol to tzv. WM-systém: traja obrancovia – motorom mužstva boli dvaja záložníci a päť útočníkov – dve krídla, dve tvorivé spojky a stredný útočník. Tento

systém s obmenou jednej stiahnutej spojky pretrvával ešte v 50. rokoch ako systém 3-2-5. Ale po majstrovstve sveta vo Švajčiarsku, odkiaľ ČSR odišla s hanebnými prehrami, dozrel čas na zmeny. Metodici futbalu, osobitne na Slovensku, začali presadzovať systém 4-2-4.

Predchodcovia organizovaného mužstva RTZ. V hornom rade zľava vedúci Krátky, Kozák, Pišek, Rosenzweig, Taraba, Ninaj, Freiwalth, v dolnom rade Uličný, Schnierer, Obtulovič, Gromnica.

Úspechy i sklamanie v rokoch 1949 – 1993

Zimná prestávka ročníka 1948 – 1949 priniesla škrt cez rozpočet v snahách o vyššiu súťaž. Krajský výbor Sokola – futbalový odbor v Žiline – vydal v januári 1949 úradnú správu, podľa ktorej sa mení organizácia súťaží. Divízia bola nahradená I. triedou, z bývalej II. sa stala III. trieda so siedmimi skupinami. Ružomberčania tak začali hrať s celkami Púchova, Krásna nad Kysucou, Čadce, Lietavskej Lúčky, Dubnice, Martina, Dolného Kubína, Bytče, Likavky, Celulóžky Žilina a Bánovej. Do vyššej súťaže nakoniec postúpil Púchov vďaka Čadci, ktorá vyhrala v Ružomberku 5:3. V tom čase si SBZ v priateľských zápasoch zmerali sily s poprednými českými tímami Spartou Praha (1:4) a Slaviou Praha (2:3).

Pod taktovkou trénera Františka Havrana celok nastupoval na zápasy v tom čase zväčša v osvedčenej zostave: František Gromnica, Aladár Breyer, Vladimír Genda, Peter Bielený, František Predáč, Jozef Hoffman, Vladimír Hrivnák, Oldrich Velebný, Ladislav Hyclák, Ján Blačinský a František Blaško.

V uvedenom roku sa začalo intenzívne pracovať na príprave výstavby štadióna vo Veľkom Políku. Stavba vzbudila v širokom okolí veľký záujem, veď v povojnových rokoch išlo o jeden z veľkých športových stánkov. Na jeseň sa už na zemných prácach podieľali aj prví brigádnici, ktorí sa grupovali predovšetkým z radov futbalistov. Tak sa začal naplňovať sen o modernom viacúčelovom športovom stánku.

S príchodom roka 1950 prišli opäť zmeny v riadení súťaží (už od predchádzajúceho roka sa hralo systémom jar – jeseň). Ružomberok bol zadelený do medzikrajovej súťaže Bratislava – Žilina a hral s mužstvami SZ Pezinok, SNB Bratislava, Merina Trenčín, Artmatúrka Myjava, Kúpele Piešťany, Kablo Bratislava, Partizán Liptovský Mikuláš, Železiar Vrútky, NP Čadca, Cementárne Lietavská Lúčka, Železiar Krásno. Mužstvo začalo trénovať pod vedením ľahkoatletického odborníka profesora Karola Galušku. Treba poznamenať, že najväčšiu starostlivosť o futbal preukázalo vedenie rybárpoľskej textilky, ktoré urobilo veľa najmä pre propagáciu futbalu v radoch mládeže. Na začiatku nového ročníka mužstvo posilnili: Juraj Pospíšil, Miroslav Konárik, František Schmögner, začal hrať aj Jiří Basl, ktorý sa postupne vypracoval medzi miestne hviezdy. Okrem týchto hráčov boli v kádri ešte František Gromnica, Ladislav Likavec, Jozef Hoffman, Peter Bielený, František Blaško, Oldrich Velebný a Vladimír Hrivnák.

Od začiatku medzikrajovej súťaže patril Ružomberok medzi najlepšie mužstvá a po piatom kole bol dokonca na prvom mieste pred Vrútkami a Kablom Bratislava. Záver jarnej časti však tímu nevyšiel podľa predstáv. Hráčom sa úplne prestalo dariť, absolútorium získali len Basl a Velebný. Určitým deprimujúcim faktorom sa stala skutočnosť, že riadiace orgány pozmenili výsledok zápasu s trenčianskou Merinou z 1:5 na jej ihrisku na kontumačný 3:0 (mimočodom – v odohranom zápase dal Blaško za päť minút

tri góly). Po skončení medzikrajovej súťaže sa Ružomberok ocitol na 4. priečke.

Roky 1951 a 1952 sa vyznačujú veľkou snahou ružomberských hráčov prebojovať sa do vyššej súťaže. Hoci im nemožno uprieť odhodlanie a bojovnosť, predsa to len nestačilo na vytúžený a ružomberskými priaznivcami očakávaný postup. Keď v roku 1951 boli zrušené divízie a hralo sa len majstrovstvo kraja, o postupe nerozhodovalo prvenstvo, ale hral sa pohárový systém, v ktorom sa Ružomberok prebojoval v rámci Slovenska až do semifinále. V ňom sa stretol s Trnavou, ktorá mu cestu ďalej zahatala. Najmä stretnutie na ružomberskej pôde zostane ešte dlho v pamäti skôr narodených priaznivcov futbalu spod Čebraťa. Už sa zdalo, že domáci majú víťazstvo zabezpečené, ale nakoniec súperovi podľahli 2:3. Víťaz tohto pohárového systému postupoval priamo do I. ligy.

V roku 1953, keď sa zo Sokola SBZ stala Iskra Ružomberok, sa naši reprezentanti stali majstrami kraja, čo znamenalo, že pre nasledujúci ročník sa stávajú účastníkmi II. ligy.

SBZ

O postup do celoštátnej ligy sa Sokol SBZ usiloval ako víťaz Žilinského kraja aj v roku 1952. V rámci jednokolového pohárového systému odohral štyri stretnutia. Remizoval so Zbrojovkou Brno 2:2, porazil OKD Karviná 5:1, Zoru Olomouc 6:1 (5 gólov vsietil Eliášek), no nakoniec podľahol Svit

Gottwaldov 0:4 a skončil druhý, postúpil Gottwaldov. Vtedajšie mužstvo hralo pod vedením trénera Ondreja Petráška väčšinou v zložení: Karol Hromádka, Jozef Kupčo, Aladár Breyer, Juraj Korínek, Vladimír Hrivnák, Ivan Janči, Michal Peteja, Alojz Prokain, Peter Kuniak, Jozef Eliášek, Jiří Basl, Oldrich Velebný, Ladislav Žerebák a Ivan Ullrich.

Na druhú najvyššiu futbalovú súťaž v republike sa mužstvo pripravovalo, ako len najlepšie vedelo. Vyžadovalo si to najmä zloženie účastníkov ligy – Baník Vítkovice, Tatran Prostějov, Iskra Gottwaldov, ČH Brno, Iskra Opatová, Spartak Košice, Tatran Vranov, Spartak Trnava a Spartak Topolčany. Mužstvo začal trénovať Peter Kmeť. V kádri sa okrem osvedčených hráčov objavili František Petřík, Hanuš a Jozef Gašparík.

Napriek všetkým svedomitým prípravám prvé tri stretnutia priniesli trpké sklamanie – Ružomberok ich prehral a navyše doma s ČH Brno utrpel priam katastrofálnu prehru 2:8. Vtedy za Brno hrávali aj hokejoví reprezentanti Vlastimil Bubník (dal nám štyri góly) a Bronislav Danda (1 gól). Až vo štvrtom kole získali naši prvé body za víťazstvo nad Košicami 2:1. Ale hneď ďalšie kolo, keď sa už predpokladalo, že nováčikovská tréna pominula, prinieslo ďalšie rozčarovanie, keď po vyhranom polčase 2:0 reprezentanti Ružomberka prehrali s mužstvom Vítkovic 2:3. V roku 1954 sa už začalo hrať na novom štadióne, aj keď nebol ešte celkom dobudovaný.

Horný rad zľava: Alexander Olejník, Jiří Basl, Vladimír Hrivnák. Alojz Prokain, Aladár Brayer, Olrich Velebný, Ivan Jančí a Ondrej Petráško – tréner. Spodný rad zľava: Ivan Ullrich, Peter Kuniak, Jozef Kupčo a Juraj Kořínek.

Odvetná časť II. ligy znamenala pre naše farby boj o záchranu. Hoci sa predpokladalo, že body možno získať len na domácej pôde, predsa mnohých prekvapili a rozladili výkony na ihriskách súperov. Napríklad v Prostějove sme prehrali 1:4, Brno nám dalo poriadnu príučku 9:0, o niečo málo štedrejšie boli Vitkovice 7:1. Na nešťastie v zápase s Gottwaldovom na domácom ihrisku „vrela“ v niektorých fanúšikoch krv, a tak nasledoval proti Ružomberku okamžitý zásah – zavretie ihriska. A tak namiesto Ružomberka videli ligové zápasy v Liptovskom Mikuláši, kam sme chodili hrať. Ešte šťastie, že vtedajšie propozície určovali, aby medzi zostupujúcim z II. ligy a víťazom majstrovstva kraja sa hrali kvalifikačné zápasy.

Po ročnom účinkovaní sme teda museli bojovať o zotrvanie v súťaži s mužstvom Púchova, ktoré vyhralo nižšiu súťaž. Prvý zápas v Púchove sa skončil 1:1, a tak ostala nádej, že v druhom stretnutí budeme vedieť strhnúť víťazstvo na svoju stranu, hoci sa muselo hrať ešte v Liptovskom Mikuláši. Ružomberok si víťazstvom 4:2 zabezpečil účasť aj v ďalšom ročníku.

Po dlhom čase prvý zápas na ružomerskom štadióne sa hral až 17. apríla 1955 so Sokolom Lanžhot. Lenže ani nový ročník súťaže nezastihol Ružomberčanov v dobrej forme. Prehrávali zápas za zápasom a Brno nám naložilo tradičnú rekordnú „nakladačku“ 10:0. Na domácom ihrisku sme utrpeli ťažké prehry aj s Krídlami vlasti 1:6 a s Baníkom

Vitkovice 2:7. Mužstvo dokázalo zvíťaziť len 6-krát, trikrát remizovalo a 13 zápasov prehralo.

Neúspech Ružomberka v II. lige – v roku 1955 vypadol – podnietil k veľkej všeobecnej kritike. Vyčítala sa hlavne slabá zimná príprava, nenáročný tréning, malá pozornosť fyzickej a taktickej pripravenosti. Kritika padla aj na zlú životosprávu hráčov, na slabú dochádzku na tréningy, nesprávny prístup fanúšikov k svojmu mužstvu a nedostatočný počet aktívnych funkcionárov.

Isteže toto všetko muselo pôsobiť negatívne, ale jedna z najnepriaznivejších skutočností bola niekde inde. Ak si zoberieme hráčsky káder zo začiatku účinkovania v II. lige, vidíme v ňom mená: Jozef Kupčo, Vladimír Halml, Ján Petrik, Miroslav Konárik, Alojz Prokain, Miroslav Petrášek, Ivan Ullrich, Hanuš, Moriš, Vladimír Hrivnák, Peter Kuniak, Jirí Basl, Oldrich Velebný, Jozef Gašparík, Norbert Nemeč, Jozef Vengloš, Aladár Breyer, František Schmögner, Nanky. Z týchto v roku 1954 odišli alebo prestali hrať Ulrich, Hanuš, Moriš, Hrivnák, Basl, Breyer, Nanky, Kupčo, Konárik. V roku 1955 oddiel stratil Petrika, Ferjančíka, Vengloša a Stanislava Surového, teda v priebehu krátkych dvoch rokov z mužstva odišlo 13 futbalistov. A to sa muselo zákonite prejaviť.

Pre zachovanie druholigovej príslušnosti bol rozhodujúci posledný zápas, ktorý naše mužstvo hralo vo Vranove. Po jeho skončení sa z Ružomberka rozleteli na všetky strany protesty proti výkonu rozhodcu Šima, ktorý podľa svedectiev urobil zo zápasu frašku. Jej

Zostava celku SBZ v priateľskom meraní síl s bratislavským Slovanom v roku 1952, zľava: Vladimír Hrivnák, Jozef Kupčo, Ivan Janči, Ivan Ulrich, Juraj Kořínek, Alojz Prokain, Michal Peteja, Jiří Basl, Oldrich Velebný, Aladár Breyer, Peter Kuniak, Karol Hromádka a Ladislav Žerebák.

Mužstvo Sokola SBZ Ružomberok zo začiatku päťdesiatych rokov. V hornom rade zľava vedúci mužstva Ján Trepáč, Jozef Hoffman, František Gromnica, Jiří Basl, Ladislav Likavec, Miroslav Konárik, Jan Pospíšil, Ivan Janči a Alexander Olejník, v dolnom rade zľava Peter Bielený, František Blaško a Oldrich Velebný.

vyvrcholením bola 15. minúta druhého polčasu, keď Ružomberok dal regulárny gól, rozhodca ho uznal a chcel dať pokyn na pokračovanie v hre. Nastala však niekoľkominútová diskusia s domácimi pomedznými rozhodcami a fanúšikmi, po ktorej rozhodca podľahol psychickému tlaku a vyhrážkam a gól odvolal. Funkcionári Ružomberka hneď poslali sťažnosť futbalovej sekcii ŠVTVŠ, ktorá protest zamietla. Uložila však rozhodcovskej komisii prešetriť prípad pomedzných rozhodcov a súčasne prerokovať výkon rozhodcu Šima. Ružomberok tak bol definitívne z II. ligy odpísaný.

Rozčarovanie nad vypadnutím najlepšie charakterizuje ďalšia situácia v Ružomberku. Časť ružomberských funkcionárov a hráčov sa rozhodla vytvoriť „trucklub“, ktorý dostal názov Slovan a začal hrať zápasy na ihrisku Laziny. Slovan hral v II. triede, kým Iskra v divízii F.

Káder divíznej Iskry bol aj tak pomerne široký. V ročníku 1956 sa v ňom objavili mená: Pavol Hatiar, Štefan Cyprich, Miroslav Petrášek, Jaroslav Novák, Štefan Slimák, Kožuch, Ivan Jančí, Jozef Gašparík, Vladimír Kučka ml., Ladislav Žerebák, Jozef Lenc, Šašváry, Madarassy, Vladimír Dančo, Jozef Ševčík. Títo hráči začali bojovať s mužstvami: Michalovce, Púchov, Krásno, Lokomotíva Košice A, Lokomotíva Košice B, Vranov, Dynamo Košice, Bytča, Vrútky, Dukla Žilina a Bardejov. Po prvej časti mužstvo skončilo na piatom mieste so stratou piatich bodov a v konečnej tabuľke sa ocitlo na 4. mieste za Spartakom Košice B, Lokomotívou Vrútky a Iskrou Púchov.

Druhý reprezentant Ružomberka Slovan v boji o postup do I. B triedy Žilinského kraja nestačí s dychom, obsadzuje len druhé miesto, a to nestačí na vyššiu súťaž. Zimná prestávka 1956 – 1957 je preto venovaná spojeniu „rozdeleného futbalového mesta“. Mnohé hodiny diskusií a vysvetľovaní vedú nakoniec k najrozumnejšiemu kroku, k zlúčeniu, a tak od 12. marca 1957 existuje zasa spoločná celomestská jednota, tentoraz s názvom TJ Ružomberok. Bolo na škodu, že do vienka svojej činnosti nedostala potrebný najmä hmotný záujem od ružomberských podnikov a závodov. Vlečúca sa futbalová kríza vrcholí v roku 1958, keď mužstvo stráca 11 hráčov, z toho sedem štandardných: Pavol Hatiar, Štefan Cyprich, Jozef Krička, Dušan Breyer, Kožuch, Jaroslav Novák, Vladimír Kučka. Mužstvo bojuje naďalej v F skupine divízie, ktorá sa hrá trojkolovo jar – jeseň – jar. Oslabené mužstvo musí v závere tuho bojovať o záchranu. Ako dovedčujú anály, Ružomberok bol nútený siahnuť po starších hráčoch – Horváth, Peter Kuniak, Jozef Gašparík, Oldrich Velebný, Norbert Nemeč –, ktorých doplnil Michal Málík, ktorý sa vrátil z vojenskej služby, a súčasne v mužstve hosťujú vojaci Hrušovský, Roman a Bobrovský. V mužstve ďalej hrá Ladislav Žerebák, objavuje sa aj Chovanec, Dančo, Miroslav Konárik.

Ročník 1958 – 1959 možno označiť za pokus o stabilizáciu a konsolidáciu celého mužstva. Jesen-

ná časť sa celkom nevydarila, keď mužstvo skončilo až na 9. mieste, ale aj tak sa začali rýsovať náznaky zlepšenia výkonov. Vrátil sa Stanislav Surový, ktorý pôsobil v Slovane Bratislava, do mužstva bol zaradený Vladimír Bystričan a prišli traja noví hráči – Štefan Šeffer, Jozef Boroň a Pavel Belluš. Zrenovované mužstvo na jar bojovalo nepomerne lepšie ako v prvej časti súťaže, až skončilo na 4. mieste. V súťaži hrali okrem Ružomberka ešte Kežmarok, Trebišov, Košice B, Vranov, Solivar, Turany, Humenné, Púchov, Žilina, Krompachy, Spišská Nová Ves, Martin a Michalovce. Od jarnej časti začal po Petrovi Kmeťovi trénovať Ladislav Uličný. V priebehu súťaže chcelo mužstvo Turian po zápase v Ružomberku inzultovať postranného rozhodcu. Vtedy ZNB podala na previnilcov trestné oznámenie. Ružomberok ináč zaznamenal v zápase s Michalovcami na domácej pôde rekordné víťazstvo 12:2.

Po zlepšených výkonoch v závere ročníka 1958 – 1959 sa s nesmiernou zvedavosťou a nedočkavosťou očakával štart v nasledujúcom ročníku. A treba zaznamenať, že taký úspešný nástup, aký mali ružomberskí futbalisti na jeseň 1959, nezaznamenali dlhé roky dozadu. Po prvých kolách sa usadili na prvej priečke, o ktorú potom urputne bojovali s ČH Banskou Bystricou. Bystričania boli síce v závere o niečo lepší (získali pred Ružomberkom dvojbodový náskok), ale aj tak možno postavenie našich kvalifikovať ako veľmi priaznivé. Možnosť na postup do ligy ostávala. V roku 1959 musíme zaregistrovať

cenný medzinárodný úspech, ktorý dosiahlo ružomberské mužstvo nad príslušníkom I. ligy NDR SC Fortschritt víťazstvom 3:0.

Odvetná časť ročníka 1959 – 1960 dávala všetky možnosti, aby sa Ružomberok zaradil medzi príslušníkov II. ligy. Dlhbojoval s ČH Banská Bystrica o čelné umiestnenie, až prišiel zápas v Kežmarku, a ten sa ukázal byť rozhodujúcim. Hoci Ružomberok do polčasu viedol 3:1, nedokázal udržať priaznivý výsledok, hráči kapitulovali po znížení náskoku, až nakoniec Kežmarok vyhral 4:3. Táto osudná prehra stála mužstvo druholigovú príslušnosť, lebo v závere sa pred Ružomberok a Banskú Bystricu dostal ešte aj Trebišov. Postupovali prví dvaja – Trebišov a Banská Bystrica. Zostava sa tvorila z týchto hráčov: Pavel Belluš, Milan Fronko, Vladimír Bystričan, Štefan Šeffer, Michal Málík, Štefan Slimák, Ivan Jančí, Dušan Breyer, Vladimír Kučka, Stanislav Surový, Jozef Gašparík, Jozef Boroň, Ladislav Žerebák, Jozef Krička.

Ružomberskí fanúšikovia zasa lamentovali, smútili, diskutovali, preberali všetky možné kombinácie. Ale nedalo sa nič robiť, len sústrediť pozornosť na dôkladnú prípravu bojov s mužstvami Fiľakova, Krásna, Handlovej, Zvolena, Kysuckého Nového Mesta, Piesku, Lietavskej Lúčky, Púchova, Podbrezovej, Prievidze, Dubnice nad Váhom, Liptovského Mikuláša a Lučenca, ktoré ich čakali v sezóne 1960 – 1961. Keďže z mužstva odišli Jozef Gašparík a Štefan Šeffer, funkcionári sa snažili nahradiť ich novými posilami. Podarilo sa im získať Viliama Uhroviča zo Serede

František Havran (prvý zľava) a Eduard Mecko (prvý vpravo), dve významné postavy vo futbalovej histórii Ružomberka. V strede poznávame populárneho rozhodcu Ladislava Krónera, vľavo od neho Ladislav Lálík a vpravo Róbert Breyer.

a začali hrať vlastní perspektívni odchovanci Vladimír Lubelan a Dušan Tittel. Výsledkami presviedčali Ružomberčania svojich súperov, že opäť vážne myslia na postup, a hoci po jesennej časti skončili na 4. mieste, nádeje stále trvali, lebo od vedúceho Kysuckého Nového Mesta ich delili len dva body. Realnosť postupu sa javila aj v tom, že Kysucké Nové Mesto hrá odvetu v Ružomberku a tá podľa papierovej formy sa nemohla skončiť ináč ako víťazstvom domácich.

Skutočne všetko vychádzalo tak, ako si želali nielen hráči a funkcionári, ale aj veľká rodina fanúšikov mužstva. A opäť, ako už niekoľko ráz predtým, stačil jeden-jediný chybný krok v Handlovej, a ten stál mužstvo vytúžený postup. Situácia bola veľmi napätá až do posledného kola, keď Ružomberok hral na horúcej pôde v Krásne a Kysucké Nové Mesto doma s Dubnicou. Ani víťazstvo Ružomberka však už nepomohlo, hoci nebolo ďaleko od toho, aby Kysučania neboli doma „vybuchli“. Nakoniec predsa len so šťastím vyhrali a odsunuli našich na druhé miesto.

Za povšimnutie stojí záverečný súhrn bodov a skóre: Kysucké Nové Mesto získalo 36 bodov a skóre 58:37, Ružomberok 35 bodov a skóre 66:21. Vo väčšine stretnutí hrávali: Pavel Belluš, Vladimír Bystričan, Jozef Boroň, Michal Málík, Jozef Krička, Štefan Slimák, Ivan Janči, Viliam Uhrovič, Dušan Tittel, Stanislav Surový, Vladimír Lubelan, Vladimír Kučka, Ladislav Totkovič. V sezóne postihlo mužstvo stratu, pretože v zápase s Podbrezovou utrpel k dob-

rému výkonu sa rozohrávajúci Vladimír Lubelan zlomeninu nohy.

Prakticky od jesene 1959 sa začal boj ružomberského mužstva o návrat medzi účastníkov II. ligy a s nezmenšeným elánom trval aj v súťažnom roku krajských majstrovstiev 1961 – 1962. Hneď od začiatku bolo jasné, že Ružomberok bude neúnavne bojovať. Aj keď prišlo malé zaváhanie v zápase na domácej pôde s Prievidzou, ktorá vyhrala prvý polčas 2:0, v dramatickom a rušnom závere nestačila odolať náporu a nakoniec prehrala 2:3. Nepriaznivé výsledky boli na ihriskách v Podbrezovej a Handlovej, kde Ružomberok prehral rovnakým výsledkom 1:2.

Potom sa však karta začala obracať a od 10. kola sa Ružomberčania usadili na prvej priečke. Stálo to však nielen maximálne vypätie síl, ale aj nervov. Najprv sa dosť čudne správalo obecnosť v Žiline, kde v zápase s Dynamom B vyhral Ružomberok 2:0. Po stretnutí sa žilinskí fanúšikovia rôznymi spôsobmi odplácali hosťom, dokonca im povypúšťali vzduch z pneumatík autobusu. Nežičlivé bolo aj prostredie v Slovenskej Ľupči, kde Ružomberok tiež vyhral 2:0. Na zápas nemá dobré spomienky Ivan Janči, ktorému zlomili nohu, a na ľupčianskych fanúšikov ne-dobre spomínajú aj rozhodcovia.

Jar 1962 priniesla rovnako vzrušujúce boje a vlastne do posledného zápasu bola otázka postupu otvorená. Rozhodujúci posledný zápas vo Filárove bol nielen bojom so súperom, ale aj s nervami. Vidina postupu bola už veľmi reálna, a keď sa

Mužstvo TJ Ružomberok, ktoré sa v ročníku 1959 – 1960 usilovalo postúpiť do II. československej ligy. Horný rad zľava: tréner Ladislav Uličný, Pavel Belluš, Dušan Breyer, Vladimír Bystričan, Štefan Slimák, Viliam Uhrovič, Stanislav Surový, Jozef Boroň. Dolný rad zľava: Jozef Krička, Vladimír Lubelan, Michal Málík, Ivan Jančí.

za stavu 2:1 pre Ružomberok ozval záverečný hvizd rozhodcu, radosť našich reprezentantov nepoznala medzí. Toľké roky očakávaný postup do II. ligy sa stal skutočnosťou!

Ešte väčšiu radosť prejavovali fanúšikovia v uliciach Ružomberka, pripravili mužstvu vracajúcemu sa z Filakova nadšené, dávno nevídané privítanie. Mužstvo odohralo v súťaži 24 zápasov, z ktorých vyhralo 14, štyri sa skončili remízou a v šiestich zápasoch si palmu víťazstva uchovali súper. V ružomberskom mužstve sa vystriedali hráči: Pavel Belluš, Vladimír Bystričan, Jozef Boroň, Javorka, Michal Málik, Jozef Krička, Ján Slimák, Štefan Slimák, Ivan Jančí, Vladimír Lubelan, Dušan Breyer, Stanislav Surový, Ladislav Totkovič, Viliam Uhrovič, Vladimír Kučka, Albín Jacko, Zorislav Gajdoš, Alojz Melicher, Dušan Tittel, Ernest Szász.

Súpermi Ružomberka v II. lige sa stali: Lokomotíva Košice, Dynamo Žilina, Spartak Martin, Slovaft Bratislava B, Partizán Banská Bystrica, VSS Košice, Spartak Trnava, Dukla Komárno, Partizán Bardejov a Slavoj Trebišov. Optimistickú náladu utvrdilo víťazstvo v úvodnom kole nad košickými VSS 2:1. Lenže potom sa začala očividne prejavovať väčšia hráčska skúsenosť súperov. Dolnoliptáci začali prehrávať aj na domácom trávniku. Najprv bol nad naše sily Slovaft B (2:6), potom Žilina (2:3) a po nej aj Lokomotíva Košice (0:3). Lepšie výsledky – remíza 1:1 v Trebišove a domáce tesné víťazstvá s Martinom a Trnavou po 1:0 – dali nádej veriť v záchranu. Najmä

víťazstvo nad exligovým trnavským Spartakom, keď víťazný gól dal tri minúty pred záverečným hvizdom krížnou strelou Viliam Uhrovič, bolo určitým balzomom. Trnava vtedy hrala v zostave: Stacho, Puchlý, Jarábek, Slezák, Benko, Čambal, Štibrányi, Horváth, Švec, Majerník, Kozinka a do Ružomberka si prišla po „isté“ dva body.

Zimná prestávka už nepriniesla obrat, a tak naši reprezentanti kráčali od prehry k prehre a jarné súťažné zápasy ich našli prakticky už v štádiu rezignácie a skepsy. Nadšenie spred roka pominulo, hľadali sa chyby v príprave, v hráčoch, slovom – história sa opakovala. Škoda, že v záplave radosti v roku 1962 sa akosi stratili do úzadia dobre myslené slová zo športového bulletinu, ktorý vydávala TJ od roku 1960, a v ňom sa píše: „Sedem rokov trval boj našich futbalistov o postup do vyššej súťaže. Treba si oživiť v pamäti uplynulých ‚sedem neúrodných rokov‘, ako aj príčinu vypadnutia z II. ligy v r. 1955, aby sa história neopakovala. Bol to predovšetkým absolútne nezaujímavý vedúci činiteľov či už mesta, alebo závodov, kde vtedajší výbor futbalového oddielu nenašiel žiadne porozumenie. Aby sa toto neopakovalo, treba od začiatku vytvoriť v našom oddieli také podmienky, aby ťažko vybojovaný postup do II. ligy nevyšiel hneď v prvom roku postupu nazmar.“

Stalo sa, čo sa stať nemalo – Ružomberok bol po ročnom účinkovaní z II. ligy odpísaný na zostup. Po boji je ľahko byť generálom, ale aj tak treba objektívne napísať, že ružomberskí hráči neboli dosta-

točne pripravení na náročnú súťaž, a preto celkom zákonite sa museli ocitnúť medzi zostupujúcimi.

Sezónu 1963 – 1964 začínalo teda ružomberské mužstvo opäť v oblastnom majstrovstve. Čakali ich starí známi rivali: Púchov, Čadca, Lučenec, Liptovský Mikuláš, Zvolen, Vrútky, Handlová, Žilina B, Dubnica, Filákov, Hronov, Prievidza, Podbrezová. Po Havranovi, ktorý sa po vypadnutí z II. ligy vzdal trénerskej práce, ujal sa mužstva Gejza Čech s kádrom hráčov: Milan Mišura, Vladimír Bystričan, Michal Málik, Miroslav Javorka, Jozef Krička, Vinkler, Vladimír Lubelan, Milan Fronko, Ladislav Totkovič, Dušan Breyer, Stanislav Surový, Vladimír Kučka, Viliam Uhrovič, Branislav Kasanický, Štefan Slimák, Pavel Belluša a v jeseni sa objavili ešte Jozef Boroň, Jozef Klimo, Jozef Klimčík, Albín Jacko, Pavol Ballo, Rošteľ.

Práve na jeseň 1963 možno zaznamenať v ružomberskom celku silný pokles výkonnosti, hoci mužstvo vyhrávalo doma po bezkrvných výkonoch, vonku sa nevedelo presadiť, a čo je horšie, sklamalो všetkých, ktorí od neho čakali aspoň peknú hru, keď už nie víťazstvá. Na jar 1964 to bolo ešte horšie a dokonca sa potácalo v pásme zostupu, aby nakoniec skončilo na desiatom mieste. Na jar sa okrem už menovaných hráčov v drese Ružomberka objavili aj Juraj Guoth, Aladár Rázga, Ján Seman, Alojz Melicher, Štefan Cyprich, Jozef Schelling a opäť aj Ivan Jančí.

Ďalšie nové usporiadanie futbalových súťaží sa pripravovalo v rokoch 1964 – 1965, keď sa uplatnili hlasy volajúce po opätovnom vytvorení divízií, pre-

tože postup z oblastného majstrovstva priamo do II. ligy nedával reálne predpoklady na úspešné zasiahnutie nováčikov do ligových bojov. Želania sa stali skutkom, a tak už pred súťažou bolo známe, že tie mužstvá, ktoré chcú v ročníku 1965 – 1966 bojovať už v zriadených divíziách, musia skončiť v oblastnom majstrovstve v prvej polovici tabuľky.

Pod takýmto vplyvom začali ružomberskí futbalisti majstrovské boje ročníka 1964 – 1965 s trénerom Stančákom a aj s presvedčením, že divízia by im nemala ujsť. Oblastné majstrovstvo bolo síce nabité známymi menami, ale zo starej tradície v mnohých prípadoch ostalo skutočne len meno. V súťaži hrali: Podbrezová, Čadca, Zvolen, Lietavská Lúčka, Žilina B, Banská Bystrica, Liptovský Mikuláš, Handlová, Filákov, Prievidza, Dubnica nad Váhom, Detva, Lučenec a Ružomberok.

Ale ani vidina účasti v novo organizovanej divízii nevedela dostatočne vzpružiť ružomberských reprezentantov, čo sa neukazovalo len v strate bodov na súperových ihriskách, ale body strácali aj doma. Handlová a Liptovský Mikuláš ukoristili v Ružomberku bod za remízy a Detva dokonca vyhrala 3:2 na ružomberskom trávniku, hoci počas nasvedčoval na víťazstvo domácich, ktorí už viedli 2:0.

Cez zimnú prestávku z mužstva odišli: Vinkler, Štefan Cyprich a Dušan Tittel. Mužstvo bolo doplnené Štefanom Labudom, Štefanom Családim, Páteřom a objavil sa aj Podolay. To všetko však nestačilo, a tak sa Ružomberok pri záverečnom bilancovaní

ocitol tesne za postupujúcimi mužstvami, a tím si mohol nárokovať iba na účasť v krajskom majstrovstve. Veľkým prekvapením bolo rozhodnutie vtedajších orgánov, že do divíznej súťaže postupuje Partizán (vtedy už Dukla) Banská Bystrica, hoci rovnako ako Ružomberok podmienky na postup nespĺnila. Začala hrať ako pätnásty celok E skupiny divízie (!!!), ale po roku, keď sa nevedela prebojovať medzi ligistov, zasa ju vyšším zásahom preradili do skupiny F.

V priebehu rokov 1963 – 1965 stratil Ružomberok nielen druholigovú príslušnosť, ale nevedel sa prebojovať ani medzi divíznych účastníkov. Krajské majstrovstvo 1965 – 1966 malo obsadenie: Krásno, Žilina B, Vrútky, Zvolen, Lučenec, Dolné Hámre, Dolný Kubín, Ružomberok, Filákov, Lietavská Lúčka, Rimavská Sobota, Žiar nad Hronom, Hronov a Detva. Priaznivci tvrdili, že mužstvo už nižšiu súťaž ani nemôže hrať, a tak nie div, že sa v ovále štadióna už neobjavovalo toľko divákov. Káder mužstva bol doplnený na jeseň 1965 Michalom a Vladimírom Sýkorom, prišiel gólmán František Dian, začali hrať aj dorastenci Jozef Házelmayer a Mesároš.

Tento ročník ešte stále možno označiť za krízový, v ktorom sa hľadá cesta vedúca k väčším úspechom. Ale aj toto úsilie je pomerne márne. Kým na jeseň sa ešte sem-tam objavil aspoň náznak zlepšenej hry, potom na jar 1966 (trénerom sa stal Petrášek) mužstvo opäť pokračovalo v sérii veľmi slabých výsledkov. Dokonca išlo to až tak ďaleko, že Lietavská Lúčka po prvý raz v histórii vzájomných zápasov

si z Ružomberka odviezla bod za remízu 1:1 a vyhrali tu aj Vrútky 4:2.

O niečo viac radosti mohlo byť v ročníku 1966 – 1967, keď sa začínal rysovať podstatne zlepšený výkon. Mužstvo začalo hrať v zložení: Milan Mišura, Vladimír Bystričan, Jozef Házelmayer, Michal Málik, Štefan Slimák, Aladár Rázga, Milan Fronko, Štefan Családi, Michal Sýkora, Lužica, Kabát, Seman. Lenže keď sa začala objavovať nádej, prišla aj nepochopiteľná nevraživosť súperov. Najprv sa objavil rozruch po stretnutí Dolný Kubín – Ružomberok. Stretnutie sa skončilo neslávne. Delegovaný rozhodca z neznámych príčin neprišiel a inštruktor Baláži poveril vedením zápasu postranného Korčeka. Tento na stretnutie svojím výkonom nestačil. Naše mužstvo si počínalo dobre, malo stálu prevahu a dokonca viedlo. V druhom polčase došlo k potýčke hráčov a rozhodca vylúčil nášho Sýkoru. Po tomto rozhodnutí nastala kontroverzia hráčov, s čím si rozhodca nevedel rady a zápas ukončil. KV ČSZTV v Banskej Bystrici potom rozhodol stretnutie obojstranne kontumovať.

Nepriaznivý dojem v Ružomberku vyvolal v stretnutí Ružomberok – Detva (1:0) rozhodca Onofrej, ktorý sa z nepochopiteľných príčin angažoval v prospech hostí. Hoci Ružomberok stretnutie vyhral, na rozhodcu čakalo po stretnutí veľa fanúšikov, aby mu vyjadrilo búrlivý protest za jeho výkon počas celých deväťdesiatich minút. Ak dnes spomíname na zápas, nedá sa, aby sme nepozna-

menali, že taký výkon rozhodcu by sa už nikdy a na žiadnom ihrisku nemal opakovať.

Žiaľ, svoje polienko do už beztak napätej atmosféry pridal aj krajský denník SMER, ktorý sa ešte vo februári 1967 zaoberal hlavne zápasom Dolný Kubín – Ružomberok, z ktorého sa snažil urobiť senzáciu. Aj napriek rozbúrenej hladine hral Ružomberok v odvetnej časti prvé husle a káder hráčov: Šebeš, Vladimír Bystričan, Juraj Guoth, Michal Málík, Aladár Rázga, Vladimír Lubelan, Milan Fronko, Lužica, Branislav Kasanický, Vladimír Sýkora, Ján Pleva, Štefan Családi, Jozef Házelmayer, Michal Sýkora, Javorka, Štefan Kovalčík, Milan Mišura a Anton Urban sa snažil urobiť maximum pre úspešné zavŕšenie súťaže. Veľa nechýbalo a postup do divízie by sa stal skutočnosťou. Až posledné stretnutie v Detve rozhodlo, že víťazstvo patrí detvianskym futbalistom. Možno diskutovať, či rozhodca Krč bol objektívny, ale to na veci nič nemení.

Čiastočný útlm nastal v ročníku 1967 – 1968 a po jeho jesennej časti bol Ružomberok tri body za prvým. Začali hrať Ján Čačo, Blcha aj Ján Chebeň, na jar boli do mužstva zaradení Ladislav Toma a Jozef Chmúra, Ďubek, Moravčík, František Tulinický a František Diviš, do mužstva sa vrátil aj Alojz Melicher, ktorý niekoľko sezón pôsobil v Dolnom Kubíne, a tak sme popri Ľubomírovi Páleníkovi mali vyriešené miesto v bráne.

Čakalo sa, že zo širokého kádra sa dá vybrať skutočne solídna zostava, a tá by mohla produkovať

hru, keď už nie vynikajúcej, tak aspoň priemernej úrovne. Lenže predpoklady nevychádzali, hra nemala potrebný švih a aj s papierovo slabšími súpermi sa víťazstvá rodili len po veľkej drine. Stojí iste za povšimnutie, že na jar 1968 hral brankár Páleník v jednom zápase pravú spojku (!) a ružomerskí reprezentanti zahodili tri jedenástky. Až záver súťaže priniesol aspoň na domácej pôde zlepšenú hru, ale aj tá už stačila len na konečné štvrté miesto. Nemožno nepripomenúť, že v takej súťaži, akou bolo majstrovstvo kraja, si Ružomberok z ihrísk súperov nepriniesol ani jeden-jediný bod.

Pri rekapitulácii úspechov i neúspechov TJ Ružomberok nemožno v roku 1968 obísť miestami rozvášnenú diskusiu o I. lige, ako aj o organizácii ostatných nižších futbalových súťaží. Na podnet najmä českých klubov sa začalo navrhovať, aby futbalová I. liga mala šestnásť klubov ešte v roku 1968. Tieto názory sa najmä v slovenskej futbalovej verejnosti stretli s oponentným návrhom a dalo dosť práce, aby zvíťazil rozum. Napokon bolo rozhodnuté, že organizácia súťaží pre ročník 1968 – 1969 bola zachovaná a od začiatku ročníka 1969 – 1970 sa prešlo na tento systém: I. liga 16 účastníkov, II. celoštátna liga 16 účastníkov, III. liga (česká so skupinami A a B) 16 účastníkov a SNL so 14 účastníkmi.

Blýskanie na lepšie časy sa ukázalo v druhej polovici roka 1968, keď do Ružomberka prišiel trénovať Dušan Kriak. Začiatok nového ročníka našiel mužstvo nielen posilnené Karolom Polákom, Dušanom

Pišojom a Milanom Červíkom, ale súčasne aj dobre pripravené. Najlepšie o tom môžu hovoriť čísla: prvý gól dostalo mužstvo až v piatom kole, teda po 420 minútach hry, aj ten padol z pokutového kopu. Prvý prehru musel Ružomberok stráviť až v siedmom kole a ďalšiu v jedenástom; isto stojí za povšimnutie, že tretí gól v ružomerskej sieti znamenal druhú prehru.

V dobrých výkonoch pokračovali hráči až do skončenia prvej časti súťaže, a stali sa tak jesennými majstrami. Káder mužstva bol stabilizovaný a boli v ňom: Ľubomír Páleník, Alojz Melicher, Ján Čačo, Jozef Házelmayer, Anton Urban, Karol Polák, Ján Haspra, Vladimír Sirotiak, Štefan Családi, Karol Bandík, Ján Pleva, Ladislav Toma, Jozef Chmúra, Milan Červík, Dušan Pišoja a Michal Sýkora.

Odvetná časť ročníka 1968 – 1969 by sa dala nazvať pravým opakom jesene. Celok vyhral prvý zápas až v siedmom kole, ale aj tak sa stále držal na prvej priečke. Dve kolá pred skončením súťaže už bolo jasné, že prvenstvo, a tým postup do divízie, nemôže mužstvu ujsť. Splnil sa tak dlhoročný sen, ale súčasne sa vynorili ďalšie požiadavky – po ročnom pôsobení v divízii postup do novovytvorenej slovenskej národnej ligy. Treba pripomenúť, že mužstvo TJ Ružomberok bolo v krajskom majstrovstve ročníka 1968 – 1969 od začiatku do konca na prvom mieste tabuľky a v konečnom sčítaní malo na svojom konte pätnásť víťazstiev, sedem remíz a len štyri prehry s oveľa najlepším skóre 57:18. Spoločne s Ružomberkom postúpila do divízie aj druhá Čad-

ca (s bodovou stratou), ktorá však bola zaradená do E skupiny (Ružomberok do F).

Už spomínaná reorganizácia súťaží od I. ligy počínajúc a divíziou končiac určila futbalistom spod Čebraťa v nových bojoch týchto súperov: Dolný Kubín, LVS Poprad, Rožňava, Trebišov, Snina, Kežmarok, Humenné, Stropkov, Prakovce, Strážske, VSŽ Košice, Dukla Prešov a Zvolen. Zo štrnástich účastníkov východnej skupiny divízie ich bolo teda jedenásť z východu a tri zo stredoslovenskej oblasti.

Prakticky vôbec nezmenený káder hráčov A-mužstva TJ Ružomberok nastupoval do prvých stretnutí s veľkou chuťou a entuziazmom. Od prvých kôl bolo jasné, že futbalisti s ružou na dresoch budú patriť k najhorúcejším kandidátom na primát, hoci ani hráči Dolného Kubína a Rožňavy nemali v úmysle hrať druhé husle. Na jeseň boli Ružomberčania len dvakrát na piatom mieste (so stratou maximálne dvoch bodov) a po prvých trinástich stretnutiach skončili štvrtí v tabuľky so stratou jediného bodu na vedúci celok súťaže – Dolný Kubín. Prognózy pre odvetnú časť vychádzali papierovo priaznivejšie pre Ružomberok, pretože dvoch súperov z čela – Strážske a Stropkov – mali privítať na domácom trávniku, ale rovnako výhodné sa zdalo byť aj vyžrebovanie pre Dolný Kubín.

Cez zimnú prestávku však nastali v ružomerskom mužstve zmeny. Odišiel tréner Kriak a s ním si to do Brezna namierili aj jeho hráčske tromfy – Karol Polák a Dušan Pišoja, odchod ohlásil aj Milan

Červík. Výbor FO bol tak postavený pred kľúčovú otázku – koho na post trénera mužstva? Po prerokovaní niekoľkých ponúk sa napokon rozhodol, že mužstvo bude viesť bývalý prvoligový futbalista Košíc Alexander Felszeghy, ktorý naposledy pôsobil ako pomocný tréner v košických VSS. Zmeny nastali aj v hráčskom kádri, keď k základu pribudli ďalšie mená: Dušan Vierik, Adrián Kacian, Gaško, Vladimír Olejník, Bella a opäť Štefan Kovalčík.

Takto zmenené a doplnené mužstvo začalo jarné boje opäť úspešne a navyše z prvých troch zápasov získalo plných šesť bodov, keď pritom dva zápasy hralo na súperových ihriskách (Trebíšov, Zvolen). Už sa zdalo, že všetky ostatné stretnutia budú hladkou záležitosťou Ružomberčanov. Prišiel však zápas s Prakovcami na domácej pôde (2:2) a odvtedy sa začal nepochopiteľný pokles výkonnosti. Bolo futbalovým šťastím, že ani ostatné celky nedokázali zapnúť naplno a ohroziť vedúci tím. Keď v 23. kole Ružomberok opäť remizoval na domácom štadióne so Strážskym (0:0) a stratil bodový náskok, zdalo sa, že šancu na postup mu tesne pred koncom vyfúkne tvrdý súper z Rožňavy. Rožňava však prehrala v Dolnom Kubíne a doma nečakane stratila bod so zachraňujúcimi sa Prakovcami, nuž bolo rozhodnuté a Ružomberok víťazstvom v poslednom zápase v Dolnom Kubíne 1:0 (gól zaznamenal Kovalčík) zavŕšil vcelku úspešné ročné pôsobenie vo východnej skupine divízie. Vyhral s trojbodovým náskokom a stal sa novým účastníkom slovenskej národnej ligy.

Po ďalších siedmich neúrodných rokoch prišiel vytúžený úspech. Analýza celého ročníka navyše jasne ukázala, že Ružomberok mal zo všetkých súperov najvyrovnanejšie výkony a dokonca z ihrísk súperov si odniesol nielen najviac bodov, ale aj najlepšie skóre.

Významnou kapitolou futbalu v centre dolného Liptova je účinkovanie v desiatich ročníkoch slovenskej národnej ligy. TJ Ružomberok do nej vstúpil v ročníku 1970 – 1971 opäť pod taktovkou Felszeghyho s rovnakým kádrom ako v predchádzajúcej sezóne. Počas prípravy do neho pribudli bratia Ivan a Róbert Zvolenský, Rudolf Holcinger a vlastní odchovanci Karol Vály, Ľubomír Repa, Ľubomír Mataj a Dušan Hlaváč. Po úspešnom vstupe do súťaže v derby s Liptovským Mikulášom (2:1) sa však mužstvu prestalo dariť a s jeho výkonmi to šlo dolu vodou. Kríza vyústila do rozviazania zmluvy s Felszeghyom, ktorého počas zimnej prestávky nahradil Štefan Papeš so ZVL Kysuckého Nového Mesta.

Od 26. februára sa na dresoch hráčov objavil nový názov TJ Ružomberok BZVIL. Po striedavých výsledkoch si tím najmä vďaka štvorgólovému víťazstvu nad Handlovou v poslednom kole vybojoval 7. priečku. Domáce stretnutia videlo 24 000 divákov, čo boli najvyššie návštevy v SNL.

Účasť Ružomberčanov v nasledujúcich štyroch ročníkoch SNL sa spája hlavne s urputnými bojmi o zachovanie ligovej príslušnosti. Miesto medzi žrdami zaujal Ivan Roštár a od jesene 1972 vymenil Papeša dovtedajší tréner B-mužstva a bývalý hráč

Ružomberka Ján Haspra. Celok posilnili František Lechman z VSS Košice a Stanislav Uhrík z Plevníka. Aj oni sa pričínili o lepšie výsledky a konečný deviaty stupienok.

V ročníku 1972 – 1973 pribudli do tímu nové akvizície: Anton Smetana, Ondrej Halás z VSS Košice, Peter Králka z Prakoviec a Ambróz Zuzák z dorastu. Počas jesene sa mužstvu opäť nedarilo, veľmi mu chýbal zranený Jozef Chmúra, ktorý sa musel podrobiť operácii kolena. Kvôli nepresvedčivým výkonom došlo k výmene na trénerskom poste, Haspru nahradil Jozef Pšenko. Nakoniec mužstvo predsa len vydolovalo body, ktoré mu zabezpečili záchranu (10. miesto).

Aj nasledujúcu sezónu (1973 – 1974) sprevádzali nevyrovnané výkony a mužstvo futbalové kvality nahrádzalo bojovnosťou a húževnatosťou. Miesto pri kormidle opäť zaujal Ján Haspra, ktorý pracoval s kádrom v zložení: Ivan Roštár, Tibor Solár, Jozef Házelmayer, Jozef Chmúra, Ján Gerec, Ladislav Toma, Anton Smetana, Dušan Vierik, Karol Vály, František Lechman, Alojz Zaťko, Ondrej Halás, Vladimír Olejník, Ľubomír Drapáč, Ľudovít Hollý, Rudolf Michálek, Ján Čačo, Daniel Dančo, Juraj Kmeť – neskôr pribudol Jozef Túry. Tím sa snažil zo všetkých síl, ale na lepšiu ako deviatu priečku to nestačilo.

Ani piaty rok účinkovania TJ BZVIL Ružomberok nepriniesol vedeniu klubu a fanúšikom príliš veľa radosti. Deprimujúcim bol predovšetkým debakel 0:5 (a nie prvý) v Detve, ktorý vlastne odštartoval

boj o záchranu. V priebehu jesennej časti z tímu odišli Igor Frič (do ZVL Žilina) a Ján Gerec (na ZVS), no počas zimnej prestávky sa v kádri objavili nové mená: Peter Radolský a Ladislav Budoš. Kolektívu sa vôbec nedarilo strelecky, a tak logickým vyústením bolo tretie miesto od konca 14-členného pelotónu. Aj to len vďaka vydretým víťazstvám nad Zvolenom a Hlohovcom.

Ročník 1975 – 1976 priniesol pre dolnoliptovskú futbalovú obec oveľa viac radosti ako tie predchádzajúce. Do Hasprovho tímu sa z brnianskej Zbrojovky vrátil gólman Ľubomír Páleník a z Tatranu Prešov prišiel skúsený a technicky výborne vybavený stredopoliar Anton Škorupa. Boli to práve oni, ktorí výborne uplatnili svoje prvoligové skúsenosti, stmelili mužstvo a postarali sa o nezabudnuteľný súboj s ČH Bratislava o postup do II. ligy.

Pred jarnou časťou tím posilnili ďalší hráči: útočníci Milan Bezák, Anton Šiška a obranca Ladislav Slota. Hneď na úvod sme zdolali najväčšieho rivala – bratislavských policajtov – 2:1 (Lechman, Dančo) a prebojovali sa na špicu SNL. Potom sa už odohrávala dráma, ktorá vyvrcholila v záverečnom kole. Ružomberčania zvíťazili 4:0 v Nových Zámkoch, no ČH Bratislava si poradila doma s odovzdaným tímom Liptovského Mikuláša 5:0 a bolo rozhodnuté – pri konečnom účtovaní bola lepšia ČH o dva góly (!!!).

V ôsmom ročníku bola SNL netypická. Jednak tým, že po prvý raz v nej hralo 16 mužstiev, potom faktom, že okrem víťaza do boja o postup bolo za-

Mužstvo BZVIL Ružomberok pred stretnutím SNL (roč. 1970 – 1971), v ktorom zdolalo Bukózu Vranov 2:0. Horný rad zľava: Ľubomír Páleník, Anton Urban, Štefan Kovalčík, Dušan Vierik, Adrián Kacián, Igor Letrich a Michal Sýkora. Dolný rad zľava: Jozef Házelmayer, Rudolf Holcinger, Jozef Chmúra a Vladimír Olejník.

interesovaných viac súperov (okrem nás i Humenné, Kysucké Nové Mesto a Púchov) a napokon, že ročník 1976 – 1977 bol posledným v doterajšom ponímaní. Ružomberčania v ňom potešili predovšetkým výkonmi v druhej časti, keď vyhrali až dvanásť zápasov.

Kurióznym výsledkom s nebyvalou úrodou gólov prinieslo predposledné kolo, v ktorom náš tím zdolal Zvolen 6:5 (4:4). O zaslúžený postup do druhej najvyššej československej súťaže sa zaslúžil káder v zložení: Eduard Goga – tréner, Jozef Chmúra – asistent trénera a Ľubomír Páleník, Alojz Melicher, František Zelinka, Karol Vály, Ambróz Zuzák, Anton Škorupa, Ján Gerec, František Lechman, Dušan Vierik, Milan Ondřík, Ján Králik, Anton Šiška, Ladislav Slota, Ján Kapalka, Peter Králka, Daniel Dančo, Ľudovít Hollý, Ján Gálik. Pri tejto príležitosti sa zaslúženého ocenenia dočkali aj dlhoroční funkcionári FO Ľubor Cibulka, Aladár Breyer, Jaroslav Nigrín a Ivan Šimko.

Ďalšie tri ročníky v najvyššej republikovej súťaži nepriniesli veľa radosti. Do jarnej časti sezóny 1977 – 1978 vstúpila TJ BZVIL s novým trénerom Antonom Richtárikom (prišiel z Púchova). Predsednícke žezlo v klube prevzal bývalý dlhoročný rozhodca FIFA Alojz Obtulovič. Cieľ – stred tabuľky – sa nakoniec podarilo splniť. Dokonca zlepšené výkony v druhej časti vyniesli mužstvo na 6. stupienok.

Tím ostal pokope aj v ďalšom ročníku, v ktorom však veľmi chýbal zranený Dušan Vierik. Opora zadných radov sa po operácii kolena musela nakoniec

rozlúčiť s aktívnou činnosťou. Do boja o záchranu sa zapojili i posily – Branislav Urban z Liptovského Mikuláša, Viliam Hasprun a Milan Špaček. So sebadôverou hráčov otriasli najmä nádielky v Nitre (0:7), Považskej Bystrici (0:5) a Kysuckom Novom Meste (0:4). Napokon prišlo vykúpenie v podobe víťazstiev nad Hlohovcom (1:0) a Humenným (3:0), a tím udržanie si ligovej príslušnosti.

Záchranárske práce neobišli ani ročník 1979 – 1980, v ktorom si ružomerský tím pripísal na konto prvé víťazstvo až v 6. kole s Humenným (2:1). Mužstvu sa úplne prestalo dariť, o čom najlepšie hovorí celková bilancia: 6 víťazstiev, 12 remíz a rovnaký počet prehier (skóre 27:37). Po desiatich rokoch pôsobenia v SNL tak tím spod Čebraťa bol nútený súťaž opustiť.

Vo východnej skupine divízie, v ktorej hrali i niektorí bývalí účastníci SNL (Michalovce, Bardejov, Brezno, Liptovský Mikuláš), sa Ružomberok podujal zabojsť o návrat do ligy. Kormidlo sa ujal staronový tréner Ján Haspra a mal k dispozícii hráčsky káder: Ľubomír Páleník, František Zelinka, Miroslav Melicher, Anton Škorupa, Peter Guzy, Ladislav Slota, Juraj Smieška, Eduard Pastucha, Firic, Vrábel, Jozef Bajtala, Milan Bezák, Mlynaččík, Žilinec, Ján Gerec, Vladimír Láclavík, Daniel Dančo, Branislav Urban, Milan Špaček a Jozef Fris. Cez prestávku odišli Ján Králik, Anton Šiška, Peter Jankech a Ján Gálik, Konsolidovaný kolektív nakoniec zvládol náročné duely s východniarmi a vyhral súťaž so štvorbodovým náskokom pred Vranovom (doma nestratil ani bod!).

S entuziazmom, no i s obavami vstúpil celok BZVIL do nového ročníka najvyššej republikovej súťaže. Ukázalo sa, aj keď úvod to nenasvedčoval, že obavy boli opodstatnené. V tabuľke to vyzeralo ako na hojdačke, no po jeseni sme skončili predposlední pred Spišskou Novou Vsou. Po zimnej prestávke prehrali Ružomberčania až v šiestom kole, no potom to išlo s nimi (najmä strelecky) dolu vodou. Nešťastné rozuzlenie prinieslo posledné kolo, v ktorom nám ani víťazstvo 4:2 nad Púchovom nestačilo na posunutie sa pred trinásty bratislavský Matador. Okrem Ružomberka súťaž opustili ešte Púchov a Spišská Nová Ves.

Od jesene 1982 začali reprezentanti mesta s ružou na dresoch hrať II. slovenskú národnú ligu, jej východnú skupinu. Ako sa neskôr ukázalo, táto súťaž im bola súdená na dlhých jedenásť sezón. Merali si sily s mužstvami VSŽ Košice, Stropkova, Bardejova, Vranova, Jelšavy, Rožňavy, Svidníka, Veľkých Kapušian, Giraltoviec, Sniny, Spišskej Novej Vsi, ale i so Stredoslovákmi: Čadcou, Kysuckým Novým Mestom, Detvou, Podbrezovou, Rimavskou Sobotou, Lučencom či Liptovským Mikulášom.

V ročníkoch 1982 – 1984 tím BZVIL po taktovkou Jána Haspru mal veľkú príležitosť dostať sa späť do I. SNL, ale futbalovými kvalitami (podopretými i patričnou dávkou šťastia) ich v záverečnom úctovaní predbehli najprv Stropkov a potom Spišská Nová Ves. Gólman Ľubomír Páleník už skončil s aktívnou činnosťou, a tak káder bojoval o divízne body v na-

sledovnom zložení: František Zelinka, Miroslav Melicher, Anton Škorupa, Peter Guzy, Milan Bartko, Peter Hanes, Benčo, Július Eliáš, Emil Ecker, Jozef Habánik, Ladislav Slota, Milan Špaček, Ďurkovič, Miroslav Bulej, Pavol Chovanec, Milan Chamaj, Peter Apolenár a Michalovič.

Pred vstupom do ročníka 1983 – 1984 sa s ružomberským tímom rozlúčila viacročná opora a vedúca osobnosť mužstva Anton Škorupa. Na súpiske sa objavili nové mená: brankár Miloš Juhás, Viliam Hyravý, Ľubomír Košo, Ivan Hvolka, Anton Kavický, Ivan Dittrich, Pavol Volaj, Peter Guzy, bratia Juraj a Miroslav Pindurovci a ďalší. Ani uvedené posily však nepomohli k vytúženému postupu.

V novej sezóne (1984 – 1985) trénerský tandem Haspra – Vierik nahradila dvojica Páleník – Chmúra. Mužstvu pod ich vedením sa nedala uprieť snaha, ale z východu Slovenska sa body nosili veľmi ťažko. Nakoniec to stačilo len na deviatu pozíciu.

Od jarnej časti ročníka 1985 – 1986 opäť nastúpil na trénerský post Ján Haspra (asistent Dušan Vierik). Predsedom klubu sa stal Peter Obdržálek, ktorého cieľom bolo zabezpečiť II. SNL aj pre ďalšiu sezónu. Vďaka zlepšeným výkonom v závere súťaže, pod ktoré sa výraznou mierou podpísali nové akvizície – Jozef Majzlík (posila z banskobystrickej Dukly) a Miroslav Gerhát zo ZVL Žilina –, skončilo mužstvo na dvanástej priečke a zachránilo sa.

Ďalšie dva ročníky II. SNL priniesli viac radosti ako predchádzajúce, ale postúpiť vyššie sa napriek

Mužstvo z ročníka 1977 - 1978. Horný rad zľava: Alojz Melicher, Karol Vály, Ambróz Zuziak, Anton Škorupa, Ján Gerec, Ľubomír Páleník, František Lechman, Dušan Vierik, Milan Ondík, Ján Králik a František Zelinka. Dolný rad zľava: Anton Šiška, Ladislav Slota, Ján Kapolka, Eduard Goga - tréner, Jozef Chmúra - asistent trénera, Peter Králka, Daniel Dančo, Ľudovít Hollý a Ján Gálik.

Po ročnom účinkovaní vo východnej skupine divízie (1980 – 1981) sa mužstvo TJ BZVIL Ružomberok opäť vrátilo do Slovenskej národnej ligy. O postup sa zaslúžili – horný rad zľava: František Zelinka, Juraj Smieška, Peter Hanes, Ján Gerec, Dušan Slivka, Peter Mlynarčík, Július Eliáš, Daniel Ďurkovič, Milan Špaček, Anton Škorupa a Ľubomír Páleník. Dolný rad zľava: Jozef Bajtala, Brzák, Peter Guzy, tréner Ján Haspra, vedúci mužstva Ján Mastiš, asistent trénera Dušan Vierik, Daniel Dančo, Ladislav Slota a Branislav Urban. Na snímke chýba najlepší strelec mužstva Milan Bezák.

neodškriepiteľnej snahe nepodarilo. Káder mužstva v tom období tvorili: Miloš Juhás, Miroslav Melicher, Vladimír Palúch, Pavol Šimo, Pavol Chovanec, Július Eliáš, Peter Bobák, Jozef Majzlík, Ľubomír Košo, Juraj Smieška, Marián Nižňanský, Milan Chamaj, Peter Guzy, Pavol Apolenár, Peter Apolenár, Stanislav Demko, Ivan Dittrich, Igor Frič, Peter Hanes, Miroslav Gerhát, Miroslav Bulej, Anton Kavický a Jaroslav Priehodský. V ročníku 1988 – 1989 prevzal trénerské žezlo po Jánovi Hasprovi Miroslav Gerhát, no výsledkom jeho práce bol len dvanásty stupienok.

Základnú otázku – ako sa dostať vyššie – hľadali funkcionári BZ Ružomberok a neskôr (od r. 1990) ŠK Texicom i v závere osemdesiatych a začiatkom deväťdesiatych rokov. Sezóna 1990 – 1991 priniesla zmenu na trénerskom poste, keď do centra dolného Liptova prišiel opäť Dušan Kriak (asistent Anton Škorupa). Po treťom jarnom kole sa však vzdal. Nakoniec zaslúžene postúpil celok VSŽ Košice. Ružomberok skončil tretí za Spišskou Novou Vsou.

Ani nasledujúca sezóna nepriniesla veľa radosť do radov funkcionárov či fanúšikov. Na trénerské

kreslo sa posadil František Karkó a sekundoval mu Anton Škorupa. Nový lodivod však vydržal len do polčasu súťaže, keď znovu prišiel vyťahovať gaštany z ohňa Ján Haspra. Tím sa počas jarnej časti predsa len dostal z krízy a zachoval si druholigovú príslušnosť.

Až jedenásty rok pôsobenia Ružomberčanov v II. SNL priniesol vytúžený efekt. Výbor ŠK na čele s Igorom Bobulom nemal spočiatku veľké oči, no vďaka dobrým výkonom postupne stúpali aj ambície. Mužstvo výkonnostne rástlo od zápasu k zápasu a po jesennej šiestej priečke sa na jar vyšvihlo na tretiu, ktorá mu spolu s Bardejovom a Stropkovom zaručovala postup do druhej najvyššej slovenskej súťaže. Pod taktovkou dvojice Ján Haspra – Dušan Vierik sa o postup zaslúžilo mužstvo v zložení: Vladimír Žofaj, Ján Kubáň, Ivan Dittrich, Ivan Hvolka, Pavol Huba, Pavol Šimo, Vladimír Žofaj, Vratko Tišťan, Milan Dvorský, Vladimír Filek, Peter Guzy, Milan Chamaj, Peter Apolenár, Eduard Mydliar, Stanislav Demko, Milan Nemeč, Juraj Janičina a Ján Haspra ml.

V novom štátnom usporiadaní 1993 – 2006

Rok 1993 bude v dejinách Slovenska zapísaný ako prelomový. Po desaťročiach spoločného štátu Čechov a Slovákov rozhodnutím politikov došlo k vytvoreniu samostatnej Slovenskej republiky. Takáto významná politická a štátotvorná udalosť otvorila priestor pre zmenu usporiadania športu a športových súťaží. Pochopiteľne, že uvedené zmeny sa dotkli najvyšších súťaží vo všetkých športoch, a teda aj vo futbale sa vytvoril nový súťažný systém.

Pomaly doznievala eufória z postupu Ružomberka do druhej najvyššej futbalovej súťaže. Očakávaní funkcionárov a fanúšikov boli veľké. Futbalová verejnosť sa domnievala, že postupom do druhej ligy sa káder mužstva posilní. Nestalo sa tak.

Z kádra odišli Ivan Hvolka, Milan Chamaj, Milan Nemeč, prišiel Julián Kaničár z ŠKP Bratislava, Jozef Smieška (brat bývalého hráča ŠK Texicom), Pavol Huba a Roman Stanický. Pod vedením nezmenenej trénerskej dvojice Haspra – Vierik bolo v príprave a začiatok súťaže rozohralo mužstvo v zložení, v akom vybojovalo postup. A nebol to najšťastnejší vstup do súťaže. Po nepresvedčivých výkonoch vedenie klubu na čele s predsedom Igorom Bobulom siahlo k radikálnej zmene (ako je to vo futbalovom svete zaužívané) a pristúpilo k výmene trénera. Žezla sa ujal Jozef Vengloš ml. (syn slávnejšieho otca, nášho rodáka) a asistentom sa stal Ľubomír Páleník. Výkony sa postupne zlepšili, ustálili a na záver jesenného zúčtovania sme v šestnásťčlennom peletóne obsadili ôsme miesto s 15 bodmi a bilanciou 6 – 3 – 6

– 24:30. Odvetná jarná časť bola takmer rovnaká. Vybojovali sme o bod menej (dovedna 29) a skončili na 11. mieste.

Ďalšie dva súťažné ročníky boli podobné čo do rozdielnosti jesennej a jarnej časti a do umiestnenia. Slabšiu jeseň vždy vystriedala úspešnejšia jar v produktivite, zisku bodov a v umiestnení. Od roku 1995 si klub osvojoval nový názov **Mestský športový klub Ružomberok** (MŠK). Predsedom bol primátor mesta Juraj Čech, športovým riaditeľom Igor Bobula a generálnym sekretárom klubu Vendelín Kniha. Pod vedením trénerov Jozefa Vengloša ml. a asistenta Antona Škorupu v konečných tabuľkách oboch ročníkov mužstvo skončilo zhodne šieste. Zaujímavosťou je, že ak v ročníku 1995 – 1996 sme v jesennej časti získali 17 bodov, tak v jarnej odvete až 30 bodov. O podstatné zlepšenie streleckej potencie mužstva sa zaslúžil Eduard Mydliar, ktorý bol s 13 gólmi na 3. mieste druholigových strelcov. Treba pripomenúť, že od januára 1996 viedol mužstvo Vladimír Rusnák a asistoval mu Ľubomír Páleník.

Už odvetná časť ukončeného ročníka 1995 – 1996 naznačila ukrytý potenciál skonsolidovaného mužstva. V kuloároch sa začalo šepkať o ambíciách postupu do I. ligy. A keď výsledky zápasov v osemnásťčlennom peletóne v novom ročníku 1996 – 1997 potvrdili dobrú výkonnosť a dominanciu nad súpermi, šepkanie o prvej lige sa zmenilo na hlasnú vravu, umocňovanú aj médiami. Práve v nich sa Ružomberku poskytoval nebyvalý priestor (aj v televí-

zii) o hre a druholigových výsledkoch. Priaznivcom ružomerského futbalu sa to dobre počúvalo a hrialo ich to pri srdci.

O tom, že mužstvo výkonnostne na I. ligu má, presvedčilo aj umiestnenie v Slovenskom pohári. Prebojovalo sa až do semifinále, v ktorom s prvotímom Prešovom hralo 0:0 a prehralo 3:0.

FK SCP na čele s predsedom Jánom Líškom a s manažérmi Igorom Bobulom a Ľubomírom Bezákom robil všetky náležité kroky, aby mužstvo po viac ako päťdesiatich rokoch hralo najvyššiu futbalovú súťaž. Koncentrácia na postup, systematická práca a úsilie vedenia klubu sa vyplatili. Ružomberok – spolu s Trenčínom – postúpil do I. ligy.

FK SCP vyhral obe časti súťaže. Bol najlepším na ihriskách súperov a doma prehral iba raz. Bol najskúsenejší, vedený osobnosťou Viliama Hyravého, ktorému ostatní hráči vynikajúco sekundovali: Šimo, Mydliar, Hazucha, Trabalík. Mužstvo hralo útočne, dalo 78 gólov a dostalo iba 19. Získalo 78 bodov, druhý Trenčín 74. V poslednom kole rozstrieľalo Nové Zámky 10:0. O góly sa najviac zaslúžili Viliam Hyravý 18 (tretie miesto medzi druholigovými strelcami), Mydliar 15 a Mário Adamčík 10 gólov.

Málokto čakal takýto úspech Ružomberka, veď v jeseni pred poldruha rokom mužstvo bolo namočené do druholigových zostupových vôd. Vtedy prišiel tréner Vladimír Rusnák aj s Ľubomírom Páleníkom a karta sa obrátila. Stmelili kolektív, futbal preorientovali na útočný a našli pre svoje predstavy

aj vhodné typy hráčov. Za najdôležitejšie treba pokladať vstup sponzora – Severoslovenských celulózok a papierní s prezidentom Jánom Líškom. V závere sezóny dávali tréneri príležitosť hráčom: Ivan Trabalík, Viliam Hyravý, Daniel Bezák, Pavol Šimo, Stanislav Demko, František Mikuláš, Ľubomír Talda, Vladimír Huťka, Roman Plávka, Róbert Hazucha, Richard Lunter, Mário Adamčík, Eduard Mydliar, Ján Michalko a Jozef Slobodník.

Pred začiatkom prvej MARS superligovej sezóny nastali v klube zmeny. Vznikla akciová spoločnosť SCP – futbal, a. s., ako dcérska spoločnosť generálneho sponzora SCP Ružomberok. Vďaka tomuto kroku boli pre klub vytvorené optimálne podmienky pre fungovanie medzi superligovou elitou s rozpočtom 21 miliónov korún na sezónu.

Ročník 1997 – 1998 – je tu konečne vytúžená najvyššia futbalová súťaž, MARS superliga. Ako nováčik medzi 16 mužstvami sme rozbiehali súťaž 2. augusta 1997 s BSC JAS Bardejov v domácom prostredí – prehrou 1:2. Bolo treba zaplatiť tradičnú nováčikovskú daň. Ale už v druhom stretnutí v Dunajskej Stredě gólom Mydliara sme si za remízu zapísali prvý bod z ihriska súpera (1:1).

Ružomerské mužstvo prekvapilo v jeseni futbalovú verejnosť. Nováčik s trinástimi debutantmi v zostave obsadil v tabuľke pekné ôsme miesto. Dobrá

Horný rad zľava: Roman Plávka, Ján Gajdoščík, Stanislav Demko, Ján Michalko, Jozef Kobela – lekár, Ľubomír Talda, František Mikuláš, Jozef Slobodník a Eduard Mydliar. Druhý rad zľava: Ľubomír Páleník – asistent trénera, Cyril Fatin – masér, Mário Adamčík, Peter Špánik, Ivan Trabalík, Daniel Bezák, Miroslav Vrábel, Róbert Hazucha, Richard Lunter, Drahomír Bobák – masér, Vladimír Rusnák – tréner. Sediaci zľava: Vendelín Kniha – tajomník, Vladimír Huťka, Igor Bobula – športový riaditeľ, Viliam Hyravý, Ján Líška – prezident klubu, Pavol Šimo a Ľubomír Bezák – manažér.

Odvzdávanie pohára a medailí za víťazstvo v II. lige a postup do I. ligy – ročník 1996 – 1997.

útočná hra vzbudila značný záujem divákov. Pritom mužstvo sa v porovnaní s II. ligou veľmi nezmenilo. Prišiel Juraj Mintál z Karvinej, Vladimír Vítek zo Zlína, Ivan Bartoš z Banskej Bystrice a z vojenčiny sa vrátil Martin Vyskoč. Prví dvaja zo začiatku nevelmi zapadli do kolektívu.

Po rokoch sa ružomerský štadión dočkal rekonštrukcie. V prvej etape sa začala výstavba tribúny B na západnej strane pre 2 600 sediacich divákov a v jarnej časti diváci už domáce stretnutia sledovali z nových miest. Hodnota diela predstavovala 30 mil. Sk. Stalo sa tak 7. marca 1998 v stretnutí proti Dunajskej Strede. V útrobách tribúny sa postupne dobudúvali potrebné sociálne zariadenia pre hráčov i návštevníkov s kompletnou infraštruktúrou. Doterajšie zariadenia na severnej strane štadióna začali slúžiť mládežníckym družstvám a poschodie sekretariátu klubu.

Cez zimnú prestávku tréneri signalizovali, že mužstvo treba posilniť. Stalo sa. Uchytili sa brankári Peter Jakubec a Miroslav Vrábel, pomohol Slavomír Průčný, Ján Šafranko, Ján Melicherčík a Jaroslav Chlebek. Zdalo sa, že je všetko v poriadku. Aj bolo do 23. kola, keď mužstvo doma podľahlo Rimavskej Sobote 0:1. Sympatická, odvážna aj riskantná hra sa vytratila, neskúseným hráčom to podlomilo kolená. A keď im vedenie klubu zastavilo prémie, napredovanie sa skončilo. Narušilo sa prostredie v klube i mimo neho, a to malo svoje dôsledky.

Zo začiatku sme mysleli na záchranu, neskôr sa ciele zvyšovali až na umiestnenie do 6. priečky.

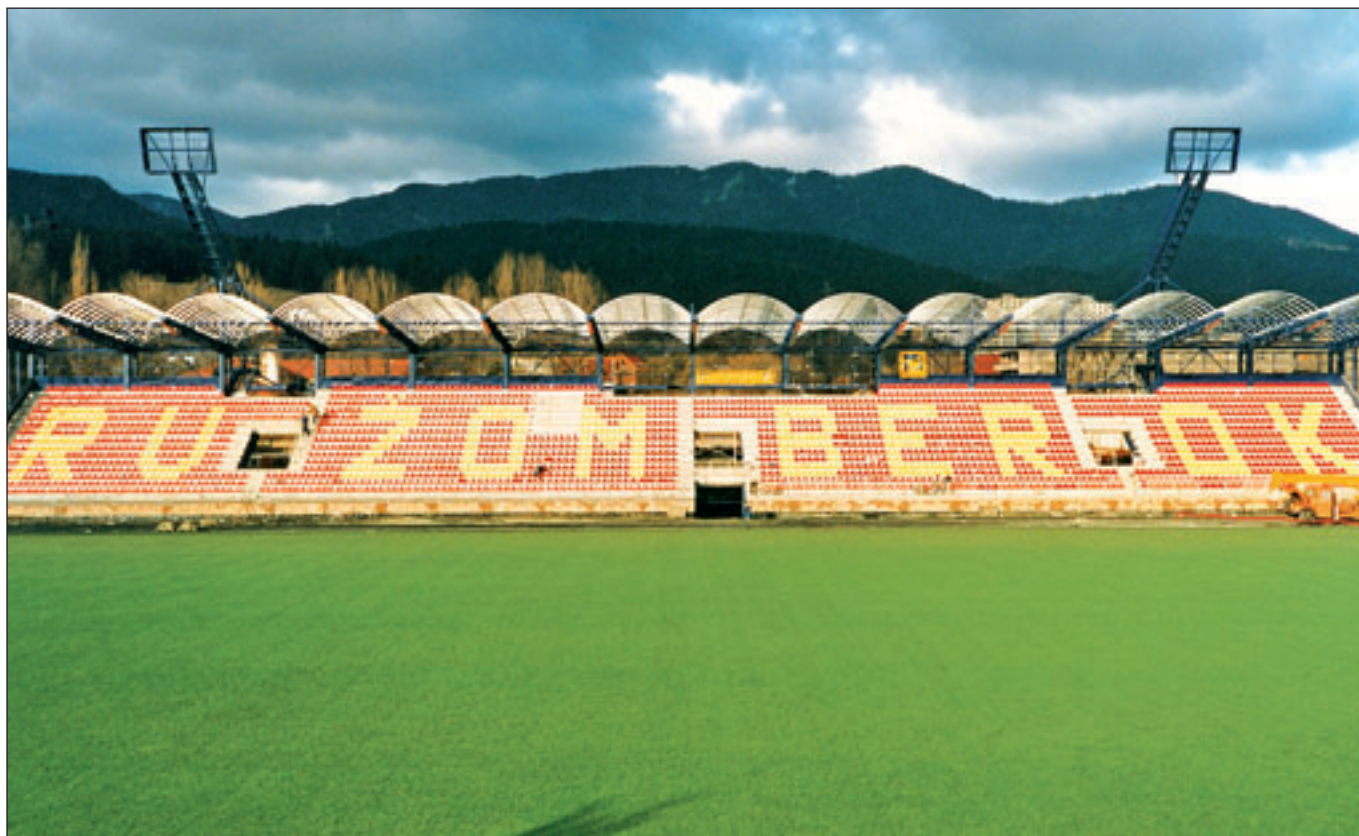
Hráči to neuniesli herne ani psychicky. Hoci sme boli v návštevnosti tretí s priemerom 6 600 divákov na zápas, po týchto udalostiach rady divákov redli. Jedenáste miesto na konci súťaže sa pokladalo za neúspech, a tak trénerov Rusnáka a Páleníka vedenie klubu uvoľnilo. Azda bolo na škodu, že posledné dva zápasy pre renováciu štadióna sme odohrali v Dolnom Kubíne. Napriek všetkému naše účinkovanie v lige médiá hodnotili ako prínos. No veľké oči nám skôr uškodili, ako prospeli.

Počas súťaže sa v kádri objavilo až 27 hráčov, v zátvorke uvádzame počet štartov. Ivan Trabalík (15), Miroslav Vrábel (8), Peter Jakubec (7), Milan Vyskoč (1), Viliam Hyravý (30), Róbert Hazucha (30), Eduard Mydliar (28), František Mikuláš (27), Mário Adamčík (25), Vladimír Hufka (23) Daniel Bezák (21), Ivan Bartoš (21), Vladimír Vítek (21), Roman Plávka (19), Martin Vyskoč (18), Ján Melicherčík (15), Ľubomír Talda (14), Ján Šafranko (14), Ján Gajdoščík (14), Stanislav Demko (11), Slavomír Průčný (11), Juraj Mintál (9), Juraj Bačík (8), Jaroslav Chlebek (8), Rastislav Žihľavník (5), Pavol Šimo (4) a Richard Lunter (1).

Skúsenosti z najvyššej súťaže hovoria, že druhý rok po postupe býva náročnejší ako premiérový. Mužstvo prevzal tréner Ladislav Jurkemik, asistoval mu Miroslav Mentel a hrajúci Viliam Hyravý. Tréner zmenil systém a koncepciu hry, keď z troch útočníkov prešiel na dvoch vysunutých hráčov. Prednosť dal prepracovanej defenzíve. Všetky zmeny vyžadovali v príprave zmenu myslenia a osvojenie nových

Preplnené bariéry štadióna počas osláv postupu medzi slovenskú elitu – do MARS superligy.

Od roku 1998 mohli diváci sledovať stretnutia z novej západnej tribúny.

činností. V kádri nedošlo k podstatným zmenám, odišli Bartoš a Bačík, vrátil sa Juraj Mintál a celok doplnil mladý Gabriel Majoroš z 1. FC Košice a Peter Rataj zo Svitú.

Aj cez leto pokračovali práce na rekonštrukcii hracej plochy, a tak financie na nákup lukratívnych posíl neostávali. Aj z uvedených dôvodov nová hracia plocha so zavlažovacím systémom nebola časovo zvládnutá do začiatku súťaže a prvý domáci zápas sme odohrali v Dolnom Kubíne.

K uvedeným problémom sa pridal aj pobabraný začiatok súťaže, v ktorom sme na ihrisku nováčika z Nitry prehrali 0:3 a následne doma s Petržalkou 0:2. Až v treťom kole sme zo Žiliny priviezli tri body za víťazstvo 1:0 gólom Hyravého. Aj ďalšie účinkovanie bolo poznačené kolísavou formou i výkonnosťou. Strieľali sme málo gólov, ofenzívni hráči sa nevedeli presadiť pred súperovou bránou. Po deviatom kole sme mali na konte len 8 bodov a pasívne skóre 6:17. Do povedomia hráčov sa začala vkrádať nervozita a labilnosť. V Slovenskom pohári po prehre 0:1 v Banskej Bystrici sme ukončili naše putovanie v štvrtfinále. Bodkou za jeseňou bolo víťazstvo nad Rimavskou Sobotou 2:1 a s 18 bodmi, pasívnym skóre 13:34 sme prezimovali na 9. mieste.

Cez zimnú prestávku generálny sponzor SCP rozhodol o likvidácii akciovej spoločnosti SCP – FUTBAL, ale naďalej ostal spolupracovať ako reklamný partner. Do klubu vstúpilo mesto a nový názov znel MŠK SCP Ružomberok. V kádri mužstva neprišlo k výrazným

zmenám. Klub prežíval mimoriadne zložité a ťažké obdobie. Meškali výplaty, do podvedomia sa vkrádala neistota. Napriek týmto skutočnostiam boli výsledky v jarných zápasoch priaznivejšie a nastal evidentný výkonnostný vzostup. Mužstvo prehralo iba jediný duel v Košiciach a po zisku 28 bodov sa v konečnom zúčtovaní umiestnilo na peknom 7. mieste.

Po letnej prestávke nás čakala sezóna 1999 – 2000, aká nemala obdobu. Zo 16-členného peletónu 7 mužstiev muselo zostúpiť, a tak pred hráčmi stála náročná, ťažko zvládnuteľná úloha – zachovať pre mesto ligu. Igor Bobula, viceprezident MŠK SCP, v bulletine pred prvým zápasom vyjadril presvedčenie, že Ružomberok sa v lige zachráni. Generálny sponzor SCP predložil záchranu ligy ako cieľ.

Mužstvo začalo prípravu s novým trénerom Igorom Novákom za asistencie Viliama Hyravého. Káder opustili hosťujúci hráči Martin Laurinc a Milan Mičinec, odišiel Vladimír Vítek a prišli Csaba Csanyi z Rimavskej Soboty, Stanislav Ďuriš z Myjavy a z hostovania sa vrátili Milan Vyskoč a Jaroslav Chlebek.

Úvodné kolo sme začali víťazstvom 3:2 na ihrisku Interu Bratislava. Po troch zápasoch sme mali 7 bodov a svietili na čele tabuľky. Po siedmom kole a remíze s Petržalkou 2:2 (mali sme 11 bodov) bol asistentom trénera menovaný Miroslav Gerhát. Tým sa zmeny v klube nekončili. Po 11. kole a remíze doma s Prievdzou 1:1 vládla nespokojnosť, a tak sa uskutočnilo zasadnutie Správnej rady MŠK SCP s nasledujúcimi rozhodnutiami. Odvolaný bol tréner

Dlhoročná opora mužstva Viliam Hyravý a Mário Adamčík sa tešia z gólu.

Igor Novák a vedením mužstva bol poverený Miroslav Gerhát. Ďalej bol vymenovaný nový výbor klubu, ktorý mal plnú podporu generálneho sponzora v osobe predsedu predstavenstva SCP Milana Fiľa. Prezidentom klubu bol menovaný Milan Bezák a viceprezidentmi Pavol Hlaváč, Juraj Sabo, František Mirek, športovým riaditeľom Igor Bobula a generálnym sekretárom Vendelín Kniha. Uvedené zmeny priniesli ovocie, pretože po jeseni sme získali 24 bodov a 5. miesto v tabuľke s aktívnym skóre 16:14.

Vďaka podpore SCP v osobe Milana Fiľa a Jána Líšku a primátora mesta Juraja Čecha sa stali v zimnej prestávke významné zmeny. Trénerom sa stal Milan Bagin, asistentom Miroslav Mentel. Súpis ku o zachovanie ligovej príslušnosti doplnili posily a v jarnej odvete vyzerala takto: Ivan Trabalík, Milan Vyskoč, Peter Jakubech, Juraj Mintál, Vladimír Huťka, Csaba Csanyi, Aleš Helebrant, František Mikuláš, Róbert Hazucha, Ján Melicherčík, Viliam Hyravý, Eduard Mydliar, Ján Šafranko, Martin Vyskoč, Peter Rataj, Vladimír Helbich, Jaroslav Chlebek, Stanislav Ďuriš, Maroš Klimpl, Mário Adamčík, Jaroslav Jozefík a Remus Safta. Úroveň i výsledky boli striedavé, často ďaleko od výkonu, ktorý by potešil. Ale body pribúdali a na konci sezóny ich bolo 46 – 7. miesto, skóre 29:26 a liga pre Ružomberok bola zachránená. Cieľ bol splnený, ba naviac prikrášený.

Desaťčlenný marssuperligový peletón s nováčikom z Púchova rozbehol súťaž ročníka 2000 – 2001. V jesennej i jarnej časti sa každé mužstvo s každým

stretne po dvakrát na domácom a súperovom ihrisku. K mužstvu na post hlavného trénera nastúpil Róbert Paldan a asistoval mu Jaroslav Jurkovič. Káder posilnili Tibor Zátek z 1. FC Košice, Martin Urban z Prešova, Miroslav Bédi z FC Siófok, Richard Varadin z ŠKP Devín a Petr Brabec z FK Teplice. Z B-mužstva boli do kádra zaradení Jozef Olos a Ján Juriga.

Po nevydarenom začiatku – dve prehry vonku – sme od tretieho kola bodovali naplno doma s Košicami a remizovali v Žiline. Tam za mužstvo nastúpil aj nový hráč Róbert Ovad, odchovanec Trnavy. V ôsmom kole v Prešove za Ružomberok už nastúpil aj útočník Tomáš Oravec z FC Košice, ktorý sa v nasledujúcich mesiacoch stal vychýreným strelcom MARS superligy. Po prvej štvrtine sme v tabuľke figurovali na 3. mieste so 16 bodmi. Jesennú časť sme úspešne uzatvorili s 31 bodmi na 3. mieste. Najlepšími strelcami mužstva bol Hyravý a Oravec, ktorí súperom strelili po 6 gólov.

Cez zimnú prestávku odišli Bédi, Rataj, Brabec a mužstvo posilnili Peter Jurčo z Čane, Miroslav Mořingl zo Seliec, Pavol Kubovich z Turčianskych Teplíc, Peter Špánik zo Senca, Alassane Laine Niang zo Senegal a Fabio Luis Gomes z Brazílie – hrával v Drnoviciach. Z B-mužstva bol preradený brankár Pavol Pikla.

Príprava bola orientovaná tak, aby sme po skončení ročníka hrali v Pohári UEFA. Výsledky nás naplňali optimizmom. V Slovenskom pohári sme postupne vyradili FK Čaňu (II. liga), Petržalku, Žiar nad

Hronom a vo finále 8. mája 2001 v Dubnici nad Váhom sme s Interom Bratislava po celozápasovej hernej prevahe v 90. minúte prehrali gólom Németha. Aj napriek prehre to bol významný úspech ružomberského futbalu.

Vzhľadom na predpokladaný štart Ružomberka v Pohári UEFA bola snaha vybudovať aj východnú tribúnu. Zemné práce – búranie starej a polozenie základov novej tribúny – sa síce rozbehli, ale dostavba uzrela svoju pravú tvár až v roku 2006.

V ligovom kolotoči jarnú časť mužstvo odštartovalo so striedavými výsledkami. Po tretej štvrtine malo na svojom konte 44 bodov, 4 body pred štvrtou Petržalkou. V tom čase mal Oravec na svojom konte už 9 gólov (1 za Košice) a Hyravý 7. V ďalších kolách pokračovala naháňačka s Petržalkou o 3. miesto, keď bolo jasné, že Inter a Slovan Bratislava sú nedostižní. Ešte dve kolá pred koncom súťaže sme mali pred Petržalkou iba bodový náskok, ale konečné bilancovanie vyznelo priaznivo pre nás, a tak Ružomberok po účasti vo finále Slovenského pohára obsadil vo svojom štvrtom roku účinkovania v superlige bronzový stupienok za Interom a Slovanom o bod pred Petržalkou.

Už počas dohrávania jarnej časti bolo známe, že nový ročník 2001 – 2002 začneme s novým trénerom – Mikulášom Komanickým. Asistentmi sa stali Miroslav Gerhát a Roman Vavrovič. Z hráčskeho kádra boli uvoľnení Jakubech, Hellebrand a Ďuriš. Naopak, mužstvo doplnili: brankár Ján Mucha z Nit

ry, Róbert Rák z Rimavskej Soboty, Marián Kurty z Bardejova, Daniel Kosmeľ z RKS Czenstochova (PL), Marek Šiška zo Zuberca a Marián Had z Dolného Kubína.

Skorší začiatok súťaže (14. júl) nám vyhovoval, pretože už 9. augusta 2001 sme v predkole Pohára UEFA v bieloruskej Belšine Bobrujsk remizovali 0:0 a v odvete doma zvíťazili 3:1. Do 1. kola nám žreb prisúdil francúzsky Estac Troyes, ktorý bol našou konečnou stanicou v účinkovaní v európskom futbale. Po prehre 1:6 na francúzskej pôde sme doma zvíťazili 1:0 a so súťažou sa rozlúčili.

V lige sme boli po prvej štvrtine na čele tabuľky so 17 bodmi a v tabuľke ligových strelcov trónil Oravec so 7 gólmi. Po 14. kole sme boli v rovnakej pozícii s 27 bodmi. Zo zákulisia klubu, ale aj z denníka ŠPORT na verejnosť prenikli správy o zastavení financovania klubu zo strany sponzora – SCP. Napriek tomu, že klub i mesto hľadali východisko zo zložitej situácie, pokoj na tvorivú prácu a istota sa vytratili. Prvú polovicu súťaže sme skončili na 4. mieste s 29 bodmi a stratili kontakt so špicou tabuľky.

Dlhá zimná prestávka situáciu po organizačnej a finančnej stránke znormalizovala, na čom mal významný podiel spolumajiteľ SCP Milan Fiľo. V zložení mužstva však prišlo k významným zmenám. Tréner Komanický sa stal reprezentačným trénerom 21-tky Slovenska a jeho funkciu prevzal Vladimír Rusnák. Z mužstva odišli Oravec, Klimpl, Zátek, Moňingl, Kubovich, Šiška. Naše rady posilnili Roman Hrnčár

z Trenčína, Marián Dirnbach z Nitry, Anton Spišák z Ličartoviec, Igor Žofčák z Michaloviec, Peter Očován z Banskej Bystrice a dorastenci Roland Števkó, Martin Labaška a Michal Kubáň. Klub sa rozhodol stavať na mladých talentovaných futbalistoch, ktorí by mali byť prínosom do budúcnosti.

Výsledky zápasov boli v intenciách jesene. Po 27. kole sme boli druhí o 10 bodov za prvou Žilinou. V konečnom zúčtovaní nám pripadla 4. priečka, keď za víťaznou Žilinou nás predbehol Púchov i Inter Bratislava. Po odchode Oravca sa našimi najlepšimi strelcami stali Šafranko 7, Fabuľa 6, Dirnbach 4 góly. S koncom sezóny ukončil svoje aktívne ligové pôsobenie aj náš strelec a tvorca hry Viliam Hyravý, ktorý sa v neskoršom období podujal na trénerskú dráhu.

Do súťažného ročníka 2002 – 2003 sme vstúpili s pozmeneným kádrom. Odišli Dirnbach, Kosmeľ, Fabuľa a Šafranko, prišiel brankár Ľuboš Hajdúch z Levíc, Rudolf Urban z Košíc; Jozef Kročko, Štefan Zošák, Ján Ovšianik a Marek Paluba – všetci z 1. FC Košice. Na hostovanie prišli Gabriel Jančík z Podbrezovej a Rastislav Tomovčík z Košíc.

K úspechom klubu patrí skutočnosť, že B-mužstvo po viacročnej snahe postúpilo do III. ligy a starší dorast sa konečne dočkal postupu do prvej dorasteneckej ligy. Rovnako aj mladší dorast začal hrať vo svojej kategórii prvú dorasteneckú ligu.

Začiatok ligy patrilo netradične k úspešným. Remizovali sme na Slované 1:1 a vyhrali na Interi 2:0 a nasledujúce kolo doma s Púchovom 4:1. Ale v ďal-

ších zápasoch nasledovali len prehry. Dokonca aj v Slovenskom pohári nás vyradila treťoligová Stará Ľubovňa 1:2. Po prvej štvrtine sme sa ocitli na predposlednom mieste a po desiatom kole sme uzatvárali chvost tabuľky!

Nespokojnosť trénerov a funkcionárov s kvalitou kádra a jeho hrou vyústila do angažovania hráčov Petržalky Ondreja Debnára a Miroslava Bédiho. K zmene došlo aj na trénerskom poste. Od 11. kola mužstvo prevzal Erik Bogdanovský s asistentom Ladislavom Totkovičom. S novými trénermi sme nasledujúce stretnutie s Interom vyhrali 3:0 a v jesennej časti sme nazbierali 20 bodov (2 body od priepasti vypadnutia) a skončili na 7. mieste.

Cez zimu nasledoval celý rad prestupov. Brančárov začal trénovať Milan Penksa, z kádra odišli Hrnčár, Debnár a Špánik, prišli Roman Hendrych a Jiří Pospíšil z Dolných Kounic, Jozef Jelšic z Nitry, Martin Laurinc zo Žiliny, Peter Tomko z Trebišova, Miroslav Božok a Maroš Bačík z Michaloviec. Imperatívom druhej polovice súťaže bolo úsilie udržať pre Ružomberok prvotligovú príslušnosť. To sa podarilo aj preto, že veľmi skoro sa vyprofiloval bezkonkurenčný kandidát zostupu – 1. FC Košice. V ubolenom ročníku s množstvom zmien v mužstve, nepresvedčivými výkonmi sme ukončili súťaž so 48 bodmi na ôsmom mieste (vypadávajúce Košice mali 30). Žilina po vlaňajšku sa stala druhýkrát majstrom pred Petržalkou.

Ročník 2003 – 2004 bol v znamení významných zmien:

1. zmena názvu – Corgoň liga
2. zmena názvu klubu – Mestský futbalový klub, a. s.
3. zmena vedenia klubu – Milan Filo sa stal prezidentom klubu, Anatolij Baranov športovým riaditeľom, Julián Helko generálnym sekretárom, Vendelín Kniha tajomníkom a vedúcim mužstva, Jozef Vukušič generálnym manažérom
4. zmena nastala po prvej štvrtine súťaže, keď rozhodnutím predstavenstva klubu si Erik Bogdanovský a Jozef Vukušič vymenili posty
5. v mužstve sa v priebehu sezóny na súpiske vystriedali hráči:

brankári: Ján Mucha, Ľuboš Hajdúch, Matej Šavol

obrancovia: Peter Jurčo, František Mikuláš, Martin Laurinc, Vladimír Helbich (aj stredopoliar), Marián Had, Jiří Pospíšil, Radoslav Školník, Radek Ondovčák, Tomáš Ďubek

stredopoliari: Marián Kurty, Igor Žofčák, Rudolf Urban, Štefan Zošák, Miroslav Božok, Martin Hloušek, Marek Sapara, Miroslav Latiak, Miroslav Bédi, Maroš Bačík, Róbert Rák, Zdeněk Valnoha

útočníci: Roland Števko, Rastislav Tomovčík, Jozef Jelšic, Peter Tomko, Peter Záhradník, Erik Jendrišek a Dušan Švento

MFK Ružomberok, účastník Corgoň ligy. Horný rad zľava: Róbert Rák, Peter Záhradník, Ján Ovšianik, Jozef Jelšic, Martin Laurinc, Marek Paluba, Maroš Bačík, Igor Žofčák, Marián Kurty, Miroslav Božok, Miroslav Bédi, Štefan Zošák. Stredný rad zľava: Cyril Fatin – masér, Matej Šavol, Peter Tomko, Roland Števko, Marián Had, Jiří Pospíšil, Ľuboš Hajdúch, Peter Jurčo, Rastislav Tomovčík, Rudolf Urban, Radoslav Školník, Ján Mucha, Drahomír Bobák – masér. Dolný rad zľava: Vladimír Helbich, Milan Penksa – tréner brankárov, Vendelín Kniha – tajomník a vedúci mužstva, Štefan Borovský – lekár, Anatolij Baranov – športový riaditeľ, Erik Bogdanovský – generálny manažér, Milan Filo – prezident klubu, Julián Helko – generálny sekretár, Jozef Vukušič – hlavný tréner, Ladislav Totkovič – asistent trénera, František Mikuláš.

Po deviatom kole sme so 14 bodmi boli na 3. mieste. Po dvanástom kole na čele a Števko s deviatimi gólmi viedol tabuľku strelcov. Urban sa dostal do výberu seniorskej reprezentácie, Kurty, Žofčák, Zošák a Števko do reprezentácie do 20 rokov. Jeseň sme uzatvorili s 28 bodmi na 2. mieste o bod za Banskou Bystricou.

Vyjadrenie primátora Juraja Čecha pred jarnou odvetou bolo zhodné s predstavenstvom klubu a očakávalo sa konečné umiestnenie, ktoré by znamenalo účasť v kontinentálnej klubovej súťaži. Ale predstavy a skutočnosť na ihrisku sú dve rozdielne veci. Očakávali sme víťazstvá a body, a pritom sme aj doma prehrávali (v 25. kole s Dubnicou nad Váhom 0:2).

Prechodná kríza vyústila až do abdikácie prezidenta klubu. Kritický rozbor neúspechov s vedením mužstva a hráčmi, ale aj zmierlivé rokovania sa podujal riešiť primátor. Po 27. kole sme sa držali na 2. mieste za Banskou Bystricou, ale len o bod pred Žilinou. Števko so 14 gólmi viedol peletón kanonierov, ale v zápasoch poslednej štvrtiny sme vybojovali „len“ ďalších 13 bodov, čo nám prinieslo v tabuľke 3. miesto za víťaznou Žilinou a druhou Banskou Bystricou.

Neobstáli sme v Slovenskom pohári a nesplnili ligové očakávania, hoci bronzový stupienok by sme pred pár rokmi brali oboma rukami. Náš strelec Števko so 17 gólmi sa stal víťazom streleckej súťaže. V Jedenástke roka sa do ideálnej zostavy dostal

brankár Ján Mucha a útočník Roland Števko. Škoda, že hlavný výkonnostný cieľ nebol splnený.

Súťažný ročník 2004 – 2005 pokračoval zmenami v klube. Prezidentom sa stal bývalý úspešný reprezentant Ľubomír Moravčík, vynikajúci futbalista, ale bez manažérskych skúseností. Generálnym manažérom sa stal Peter Košč. Príprava a vedenie mužstva bolo zverené do rúk a schopností mladej trénerskej ambiciózne dvojice Ivana Hucka a jeho asistenta Juraja Jarábka. Mužstvo posilnili Ivan Kozák z Unionu Berlín, Radoslav Král z maďarského Zalaegerszégu, neskoršie Jim Ablancourt, ktorý hrával za AS Monaco, Raphael Verissimo Fernandess z Brazílie, Predrag Mijič z Nového Sadu, David Kotrys z Ostravy a odchovanci Michal Baran a Tomáš Sedlák.

Výsledky jarnej časti boli striedavé. Po deviatom kole sme boli s piatimi plusovými bodmi tretí, ale v druhej štvrtine sme získali len 10 bodov a klesli na 4. miesto. Števko s 11 gólmi viedol tabuľku strelcov.

Úspechom leta a jesene bola vydarená investícia. Po prácach, ktoré sa začali v lete, a 18-miliónových nákladoch bola do novembra sprevádzkovaná umelá trávnatá plocha pomocného ihriska s umelým osvetlením. Vďaka špeciálnemu gumoasfaltovému podkladu a vysokej hustote trávového vlákna ihrisko svojimi parametrami prevýšilo ostatných osem ihrísk s umelou trávou na Slovensku.

Výsledky zápasov v jarnej odvetě spôsobili rozpaký všetkým, ktorí majú radi futbal. Štyri prehry po sebe odsunuli naše mužstvo, ktoré pôvodne ašpiro-

valo na pohárové umiestnenie, na šiestu priečku tabuľky. Aby sa zastavila klesajúca výkonnosť, vedenie klubu v apríli rozhodlo o odvolaní trénerskej dvojice Hucko – Jarábek. Naplnili sa predpovede a obavy odborníkov, či je mladá trénerská dvojica bez skúseností s ligovým mužstvom schopná zvládnuť tak náročnú prácu a ambície klubu. Nezládla! Za nového trénera bol angažovaný František Komňacký (získal titul so Žilinou, Ostravou, víťazstvo v Slovenskom pohári s Púchovom) a jeho asistentom sa stal Ľubomír Moravčík.

Škrípajúci chod mužstva a prestavba herného systému občas priniesli záblesky moderny, ale za pochodu a krátky čas sa záznaky na počkanie nekonal. Na jar sme vybojovali len 16 bodov a skončili na 7. priečke. Titul prvýkrát získala Artmedia Bratislava.

Hovorí sa: zlý začiatok – dobrý koniec. Uvidíme na konci súťažného ročníka 2005 – 2006, pretože nevydarený ligový úvod, prehra doma s Interom a následne v Trnave spôsobili trhliny v predsezónnych zámeroch. Dobré, že sme sa skoro poučili a pozviechali a v ligovom peletóne začali miešať karty.

V kádri mužstva došlo k viacerým zmenám. S kolektívom sa rozlúčili Kozák, Král, Mucha, Švento, Jurčo, Kurty, Fernandes, Ablancourt a Mijič. Pribudol útočník Ján Nezmar z 1. FC Slovácko, Jozef Dvorník z Ostravy a Matej Siva z Martina. Viacero chlapcov bolo preradených aj z majstrovského dorastu. Mužstvo naďalej viedol František Komňacký a asistovali mu Viliam Hyravý a Roman Vavrovič.

K zmenám došlo aj vo vedení MFK, ktoré sa poďakovalo za predchádzajúcu činnosť predsedovi predstavenstva Jozefovi Belišovi a ďalším funkcionárom. Novým predsedom predstavenstva sa stal Vladimír Lajčiak, viceprimátor mesta, výkonným riaditeľom Milan Juráška, športovým riaditeľom Karol Vály, riaditeľom sekcie mládeže Vladimír Pančík a generálnym sekretárom Jozef Rošťák.

Kým prvé zápasy pôsobili ustráchané, nefungovala súhra a dopúšťali sme sa vážnych chýb, postupne sa celkový dojem z hry zlepšoval a výsledky nenechali na seba čakať. Zlepšila sa organizácia obrany, konštruktívna hra zálohy a v útoku sa stále viac presadzoval zakončovateľ Ján Nezmar (po 7. kole 5 gólov). Po desiatom kole sme mali 3 plusové body a 3. miesto. Po skončenej jesennej časti so 40 bodmi nám patrilo tretie miesto s rovnakým počtom bodov ako prvá Artmedia a druhá Trnava.

V súťaži strelcov bol Nezmar tretí s 10 a Jendrišek štvrtý s 9 gólmi. Vzhľadom na MS vo futbale v Nemecku v roku 2006 SFZ rozhodol odohrať 19. a 20. kolo z jarnej časti ešte v jesennom termíne.

Na chválu celého realizačného tímu treba oceňiť skutočnosť, že ružomberské mužstvo začalo hrať pekný, moderný, behavý a pútavý futbal, ktorý má svoj systém. Agresívny, ale slušný spôsob hry je pre diváka lákavým zážitkom. K peknej hre hlavne v domácom prostredí sa dostavili aj výsledky v podobe získaných bodov. Prianím všetkých, ktorí majú radi futbal, je, aby nastúpený trend pod vedením Kom-

ňackého vydržal aj v jarnej časti a Ružomberok sa dočkal zápasov európskych súťaží.

Výstavba východnej tribúny, ktorá sa začala na jeseň 2005, pokračovala aj v zimných mesiacoch.

Je predpoklad, že záver súťažného ročníka a oslavy storočnice ružomerského futbalu bude možno sledovať z novej tribúny a pri novom umelom osvetlení.

V jeseni 2005 sa začala výstavba východnej tribúny – dodávateľ stavby Stavpoč Klin.

Futbalová Jedenástka roka

Neodmysliteľnou súčasťou života ružomberských futbalistov od druhej polovice sedemdesiatych rokov je slávnostné vyhlasovanie najlepšej Jedenástky roka, resp. sezóny na jednotlivých postoch (s výnimkou rokov 1990 – 1992, keď bol pod podujatím podpísaný výhradne Slovenský futbalový zväz). O ideálnej zostave rozhoduje počet hlasov futbalových odborníkov, hlavne trénerov reprezentácie a najvyššej súťaže.

Anketa, ktorú ešte pripravil tragicky zosnulý šéfredaktor časopisu TIP Imrich Hornáček, napísala štrnásť kapitol počas Československa a ďalších dvanásť už v samostatnej SR. O vybudovanie peknej tradície sa mierou vrchovatou postaral Hornáčekov nástupca Ferdinand Kráľovič ruka v ruke s renomovaným futbalovým expertom a trénerom Jozefom Venglošom a dlhoročným riaditeľom ružomberských Bavlňarských závodov Artúrom Mydlom. Na vysokej kultúrno-spoločenskej úrovni Jedenástky roka a jej popularizácii prostredníctvom televíznych prenosov má významný podiel Mestský futbalový klub a Slovenský futbalový zväz. Po dlhoročnom patrónovi významnej akcie rybárpoľskej textilke prevzali od roku 1996 organizátorskú štafetu Severoslovenské celulózky a papierne, v súčasnosti spoločnosť Mondi Business Paper SCP. A na tom, že je to práve ona, má obrovskú zásluhu dlhoročný a nezištný podporovateľ futbalu i basketbalu v centre dolného Liptova Milan Fiľo.

V súvislosti s vyhlasovaním výsledkov populárnej ankety nás teší, že sa medzi ocenenými objavili

aj mená spájajúce sa s futbalom spod Čebraťa. V roku 1989 to bol stredopoliar Viliam Hyravý, v roku 2001 taktiež hráč stredú poľa Maroš Klimpl a v sezóne 2003 – 2004 gólman Ján Mucha st. a útočník Roland Števko.

Jedenástky roka od ich vzniku

1976

Viktor – Pivarník, Ondruš, Dvořák, Gögh – Pollák, Dobiáš, Panenka – Masný, Nehoda, Gajdůšek

1977

Čaloun – Barmoš, Fiala, Ondruš, Gögh – J. Kozák, Jarůšek, Bajza – Masný, Kroupa, Mráz

1978

Michalík – Barmoš, Ondruš, Vojáček, Gögh – J. Kozák, Jarůšek, Štambacher – Masný, Nehoda, Gajdůšek

1979

Z. Hruška – Barmoš, Jurkemik, Vojáček, Gögh – J. Kozák, Panenka, Štambacher – Vízek, Nehoda, Gajdůšek

1980

Seman – Barmoš, Vojáček, Radimec, Fiala – Rott, Panenka, J. Kozák – Masný, Nehoda, Vízek

1981

Seman – Jakubec, Vojáček, Radimec, Barmoš – J. Kozák, Berger, Bičovský – Vízek, Nehoda, Kříž

1982

Z. Hruška – Jakubec, Fiala, Jurkemik, Ondra – Chaloupka, Zelenský, Sloup – Němec, Čermák, Janečka

1983

Z. Hruška – Jakubec, Fiala, Jurkemik, Rada – Chaloupka, Zelenský, Štambacher – Vízek, Griga, Luhový

1984

Mikloško – Jakubec, Fiala, Prokeš, Zajaroš – Zelenský, Berger, Jarolím – Janečka, Griga, Knoflíček

1985

Mikloško – Hašek, Chovanec, Straka, Levý – Zelenský, Berger, Kula – Vízek, Griga, V. Hruška

1986

Mikloško – Levý, Chovanec, Straka, Fieber – Hašek, Herda, Kula – Janečka, Skuhravý, Knoflíček

1987

Mikloško – Bielik, Chovanec, Straka, Fieber – Pavlík, Hašek, Moravčík – Drulák, Skuhravý, Knoflíček

1988

Stejskal – Bielik, Chovanec, Kadlec, Vlk – Weiss, Hašek, Bílek – Moravčík, Griga, Luhový

1989

Stejskal – Bielik, Kadlec, Kinier, Vlk – Bílek, Hašek, Hyravý, Moravčík – Skuhravý, Griga

Jedenáctky roka od vzniku samostatnej SR**1993**

A. Vencel – D. Tittel – M. Zeman, V. Kinder – O. Daňko, R. Tomaschek, Ľ. Faktor, P. Diňa, J. Solár – Ľ. Luhový, J. Timko

1994

L. Molnár – T. Stúpala, D. Tittel, M. Zeman – R. Tomaschek, V. Zvara, P. Diňa, M. Ujlaky, V. Kinder – Š. Rusnák, J. Timko

1995

L. Molnár – D. Tittel – L. Pecko, M. Karhan, V. Kinder – I. Bališ, R. Tomaschek, J. Šimon, M. Bochnovič – R. Semeník, M. Ujlaky

1996

L. Molnár – D. Tittel – I. Kozák, M. Karhan, V. Kinder – S. Slovák, R. Tomaschek, J. Šimon, M. Ujlaky – J. Timko, Sz. Németh

Vítězi fotbalové ankety Jedenáctka ročníka 2003 – 2004.

Víťazi futbalovej ankety Jedenástka ročníka 2004 – 2005.

1997

L. Molnár – D. Tittel – I. Kozák, M. Špilár, M. Karhan – I. Bališ, V. Zvara, R. Tomaschek, M. Ujlaky – J. Kožlej, Ľ. Luhový

1998

M. König – D. Tittel – I. Kozák, S. Varga, M. Karhan – M. Sovič, R. Tomaschek, M. Ujlaky, V. Greško – M. Fabuš, J. Majoroš st.

1999

K. Susko – R. Kratochvíl, S. Varga, J. Valachovič, V. Leitner – V. Janočko, V. Zvara, P. Dzúrik, M. Ujlaky – Sz. Németh, R. Ľubarskij

2000

M. Hýll – L. Pecko, M. Šuchančok, M. Tímko, Z. Hornyák – M. Barčík, V. Zvara, P. Dzúrik, P. Sedlák – Ľ. Meszároš, Sz. Németh

2001

M. Lipčák – R. Kratochvíl, M. Šuchančok, V. Kinder, M. Klimpl – J. Czinege, P. Dzúrik, M. Mintál, A. Šoltis – T. Oravec, R. Vittek

2002 – 2003

T. Bernady – R. Zabavník, P. Dzúrik, B. Labant, V. Kinder – M. Breška, Z. Štrba, M. Mintál, M. Ďurica – R. Vittek, M. Fabuš

2003 – 2004

J. Mucha – R. Zabavník, D. Sninský, B. Labant, M. Čech ml. – M. Barčík, M. Sovič, J. Dovičovič, L. Onofrej – R. Števko, M. Krejčí

2004 – 2005

J. Čobej – M. Čišovský, M. Švestka, J. Ďurica, M. Pančík – M. Barčík, J. Kozák, B. Borbély, M. Ďurica – F. Šebo, M. Jakubko

Galaprogram vyhlasovania futbalovej jedenástky sledovalo preplnené hľadisko športovej haly Koniareň.

Spomienky najstarších žijúcich futbalistov a funkcionárov

1. Čím si vás futbal získal?
  2. Čo vám futbal dal?
  3. Najkrajší alebo najveselší zážitok z vašej aktívnej činnosti.
  4. Čo želáte ružomerskému futbalu do ďalšej storočnice?
-

PAVEL BELLUŠ

1. Futbal je najkrajšia hra na svete. Získal si ma už v detských rokoch v Topoľčanoch, kde bol otec riaditeľom školy, a tak som hrával ako 10-ročný na školskom dvore. Najprv v útoku, no keď sa zistilo, že mám talent na chytanie, tak ma ako 16-ročného postavili v Topoľčanoch do bránky prvého mužstva v priateľskom zápase s Kecskemétom. Keďže som výborne obstál, stavali ma za prvé mužstvo. Hrali sme II. ligu, všimli si ma potentáti futbalu a ako 17-ročného ma postavili do bránky dorastu ČSR proti Rakúsku v Bratislave. Futbal si ma získal nadobro.

2. Okrem nádherných emócií po vyhraných zápasoch mi dal pocit ku kolektívu. V Topoľčanoch som mal v mužstve vynikajúcich kamarátov – Štefana Mondoka, Gálika –, vybrali nás v roku 1951 do mužstva levíčat ČSR. V Bratislave sme porazili maďarských „csikok“ v časoch, keď maďarský futbal bol najlepší v Európe, keď hrali za nich hviezdy Puskas, Kocsis, Czibor atď. Mojm vzorom bol brankár Grosics.

Futbal mi dal veľa aj v existenčných otázkach života. Po roku 1948, keď sa dostali k moci komunisti, môjho otca zbavili miesta riaditeľa školy, lebo jeho brat Samuel Belluš (do roku 1948 minister informácií) bol vo vedení Demokratickej strany. Nebyť toho, že som bol výborný brankár, neviem, ako by sa to bolo skončilo, keďže nás vyhodili v roku 1951 z topoľčianskeho bytu. Vedel som, že majú o mňa záujem v Žiline, kde rodičia dostali slušné zamestnanie. Veru, futbal nás zachránil. V roku 1952 som už chytal za Žilinu.

Ešte v Topoľčanoch po maturite v roku 1949 sám vedúci tajomník KSS zariadil, že ma prijali na právnickú fakultu. Právo som vyštudoval v roku 1953. V tom čase do I. ligy dosadili mužstvo zložené z najlepších vysokoškolákov Sláviu Bratislava, za ktorú som chytal. Takže futbal dal veľa mne i mojej rodine.

3. Najkrajší zážitok: Keď mi otec na žilinskej stanici povedal: „Ďakujeme ti, Paľko, čo by sme si bez teba počali.“ Ešte teraz sa mi slzy tlačia do očí, keď si na to spomeniem.

Najveselší zážitok: Keď sme si podávali pred zápasom s mladými Rakúšanmi ruky, brankár Schweda mi povedal – „sevás“. Myslel som si, že sa mi predstavuje, nuž hovorím – Belluš. Ale najveselšie zážitky pri futbale robil Emil Kalnay, pravé krídlo Topoľčan. To bol humorista, akého som od tých čias nestretol. Cez polčas, keď kráčal na krídlo na

druhú stranu, celá časť obecenstva sa tiež presťahovala. Jeho finty, ktorými obohrával súperových obrancov, boli úžasné.

4. Do Ružomberka zo Žiliny ma prelanáril pán Smolek v roku 1958. Chytil som tu bez jediného vystriedania do roku 1963, teda 5 rokov. Ružomberku fandím a prajem mu, aby vyhral I. ligu. Má na to, aby hral o niektorý z európskych pohárov. Ružomberok som si zamiloval, mojou veľkou vášňou je zjazdové lyžovanie, niet pre mňa krajšieho miesta ako Maliné, kam chodím celú zimu. Nech žije Ružomberok a ružomerský futbal!

ALADÁR BREYER

1. V meštianskej škole v Ružomberku mi bol triednym učiteľom pán Hruška, ktorý ma posledné štyri ročníky učil aj telesnú výchovu. Na tejto hodine nesmel chýbať futbal, hrávali sme ho na „Sahare“ – ihrisku štátneho gymnázia. Tam sa začali moje prvé futbalové kroky, moja láska k tomuto športu.

Po ukončení školy v roku 1942 som sa stal hráčom v ŠK Ružomberok. Prvým trénerom mi bol spomínaný pán Hruška, ktorý tu pôsobil dlhé roky ako futbalový funkcionár. S týmto športom je spojený celý môj doterajší život.

2. Futbal mi dal radosť z pohybu, kamarátstvo, vytrvalosť a pevnú vôľu dosiahnuť vytýčené ciele v športe a súkromnom živote. Bol som hrdý na to, že som mohol reprezentovať naše mesto, ktoré bolo a je mojou srdcovou záležitosťou.

3. V roku 1952 ako SBZ Ružomberok, víťaz Žilinského kraja, sme spolu so Zbrojovkou Brno, Zorou Olomouc, Svitom Gottwaldov, OKD Karviná zápolili o postup do prvej ligy. Nikdy nezabudnem na náš duel v Brne. Celý mančaft zbledol, keď zo šatne vybehol na trávnik. Dvanásťtisíc divákov v hľadisku bolo pre nás všetkých malým šokom Niečo nevídané. V priamom boji sa však kolená nikomu neroztriasli a stretnutie sa skončilo nerozhodne 2:2. Postúpil však Gottwaldov, SBZ skončil na druhom mieste.

4. Ružomerskému futbalu želám, aby:

- v blízkej budúcnosti reprezentoval naše mesto v niektorých európskych súťažiach,
- sa mu darilo vo výchove mladých talentov futbalu, ktorých by bolo možné zabudovať do družstiev seniorov.

Pri plnení týchto cieľov želám ružomerskému futbalu do ďalšej storočnice mnoho športových úspechov.

LUBOR CIBULKA

1. Mal som šťastie, že v 50. rokoch minulého storočia som študoval v Bratislave, vtedy bol miestny Slovan jedným z najlepších klubov v Československu. Všetky zápasy boli vypredané a my študenti, ak sme chceli vidieť zápas, tak sme už v predpoludňajších hodinách boli na štadióne, a tak sme vlastne prišli o obed v študentskej menze. Tam som prišiel na chuť futbalu, ktorý ma baví a zaujíma až dodnes.

V roku 1956 som skončil vysokú školu a vrátil sa do rodnej Ludrovej. Hneď som sa stal predsedom FO. V roku 1959 sme sa presťahovali do Ružomberka, prišiel za mnou nebohý Jaroslav Nigrín a zverboval ma do služieb futbalového oddielu ŠK Ružomberok. Tým sa začala pre mňa anabáza 33-ročného pôsobenia v miestnom futbalovom dianí. Moja práca v oddieli spočívala v rôznych funkciách – podpredseda, vedúci mužstva, člen predsedníctva...

Keď predseda oddielu Mikuláš Štuhl odišiel v roku 1968 do Levíc, začala sa moja kariéra vo funkcii predsedu FO, čo trvalo s prestávkami až do roku 1992. Všetci funkcionári boli dobrovoľní pracovníci bez nároku na odmenu. Jediný platený (na polovičný úväzok) bol tajomník FO Nigrín. Patrí sa vymenovať aspoň niektorých mojich spolupracovníkov: Ivan Šimko, Arnold Matuška, Bélo Mataj, Alino Brayer, Oldrich Mydlo, Peter Obdržálek a mnohí ďalší.

2. Viac ako tridsať rokov účinkovania v ružomberskom futbale stálo za námahu. V prvom rade mi futbal dal zábavu a vzrušenie, keď z týždňa na týždeň sme pripravovali mužstvá na nedeľu a prežívali úspechy aj neúspechy.

Druhé, čo mi futbal dal, boli priateľstvá medzi funkcionármi a rozhodcami z celého Slovenska od Michaloviec až po Komárno. Skoro v každom mesiaci, kde sa hral futbal, som mal priateľov, hoci mnohí z nich už nie sú medzi nami.

3. Boli zážitky veselé aj smutné, spomeniem aspoň dva:

3 jedenástky – a výsledok 0:1

Hrali sme doma proti Novým Zámkom, rozhodca bol východniar, nášmu klubu naklonený. Už na začiatku zápasu odpískal pokutový kop proti hosťom. Ružomberský hráč netrafil ani bránu. Rozhodca nariadil jedenástku opakovať (údajne sa pohl brankár), no brankár ju chytil. V druhom polčase rozhodca znova nariadil pokutový kop, ktorý sme zase nepremenili. Ku koncu zápasu za pomoci našich obrancov dali hostia gól a výsledok bol 0:1 pre Nové Zámky. Nikdy sa nedokázalo, či to bolo všetko čisté.

Jednou nohou v druhej celoštátnej lige

V roku 1985 sme mali výborné mužstvo, ktoré bojovalo do posledného kola s ČH Bratislava o postup. Zhodou okolností sme hrali posledný zápas

v Nových Zámkoch a ČH hrala doma s Liptovským Mikulášom Ešte 5 minút pred koncom sme postupovali, no v Bratislave sa údajne roztrhla sieť, a tým sa zápas predĺžil. V predĺžení dala Červená hviezda štyri góly, a tak sme o dva góly nepostúpili.

4. Myslím si, že tak dobre vyzerajúci klub sme ešte nemali. Máme dobrý hráčsky kolektív, kvalitný realizačný tím, kvalitných sponzorov a kvalitných mládežníkov.

Namiesto prania moja vízia:

Rád by som sa ešte dožil toho, že na čestnej tribúne sedím a pozerám sa na prvé kolo Ligy majstrov. Hrá sa, samozrejme, pri umelom osvetlení na vyhrievanom trávniku a je plný dom. Súper by bol renomovaný zo západu a my by sme ho zdolali. Je ešte krajšie pranie?

PETER KUNIAK

1. Bolo nás päť chlapcov v rodine a na ulici, kde sme bývali, veľkú prevahu tvorili chlapci. Tam sme hrávali futbal spočiatku s malými loptami, handrovkami, a neskôr i so skutočnými futbalovými loptami, ktoré sme si dali zhotoviť u domáceho obuvníka.

Futbal sa stal mojím koníčkom. Už ako 16-ročný som hral svoj prvý zápas za A-mužstvo Černovej,

v ktorom som dal i prvý gól v svojej kariére. Mojm vzorom bol Viktor Tegelgoff, veľmi technický hráč, vynikajúci center mužstva.

V roku 1951 si ma všimli funkcionári Ružomberka, a tak došlo k prestupu. Keď hovorím o prestupe, poviem aj kuriozitu. Pracoval som vtedy ako vedúci predajne potravín v Novej Černovej. Mojou veľkou túžbou bolo hrať za Ružomberok. Prestup prišli vybavovať funkcionári Hruška, Duchoň, Štenecel a Matuška. Došlo k dohode – o peniazoch sa vôbec nehovorilo –, a tak od radosti, že budem hrať za mesto, počastoval som ich dvoma fľaškami Jelínkovej borovičky, ktorú sľúbili uhradiť. Dodnes sa tak nestalo, nuž som sa stal pre Ružomberok najlacnejším hráčom v histórii klubu. Za prestup som si zaplatil a potom deväť rokov som ostal verný Ružomberku.

2. S futbalom som precestoval a poznával takmer celé Slovensko i Moravu. Získal som veľa dobrých priateľov, s ktorými sa dodnes veľmi rád stretávam. Cez futbal sa prehlboval môj športový i spoločenský prehľad. Futbal vo mne umocňoval silu prekonávať ťažkosti a problémy i v súkromnom živote.

3. Pekných, ale aj smutných zážitkov bolo pri futbale veľa. Najkrajšiu spomienku mám na ligový zápas v Brne proti Zbrojovke, ktorá v tom čase bola lídrom súťaže. Päť minút pred koncom zápasu po centrovanej lopte som išiel do súboja s domácim

brankárom. Hlavou som trafil loptu, ktorá skončila v sieti. Po zrážke s brankárom som ostal mierne otrasený ležať. Priskočil ku mne Jirko Basl a hovorí: „Petře, nevstávej, je branka, nech se odnést.“

Dal som sa odniesť a minútu pred koncom zápasu som sa opäť zapojil do hry. S veľkým favoritom sme uhrali remízu 2:2, ale v odvetu sme doma inkasovali debakel 10:0. V mužstve Zbrojovky hrali vtedy i vynikajúci hokejisti Bubník a Danda.

Za najsmutnejší zážitok považujem zápas doma s Olomoucom, keď som prišiel k zraneniu kolena, čo ma vyradilo na dlhší čas z činnosti.

4. Do ďalšej storočnice želám ružomerskému futbalu, aby pokračoval v doterajších dobrých výsledkoch. Aby si svojimi výsledkami získal vernosť divákov. Aby zabojoval o prvenstvo v súťaži a potom úspešne reprezentoval mesto v niektorých európskych súťažiach UEFA.

LUDEVÍT MIŠÍK

1. Futbalu som sa začal venovať v 8. roku života tu v Ružomberku. Pamätám sa na prvé futbalové ihrisko, na ktorom bola nasypaná škvara z SCP. Ako školák som obdivoval vtedajších futbalových hráčov: Nemaľ, Placity, Francius, ktorý bol súčasne aj trénerom. V tejto dobe nebolo mnoho zábavy, pokiaľ išlo o šport. Futbal bola špičková hra, po ňom nasledoval

tenis a na Váhu člnkovanie. Futbal bol ten šport, ktorý ma očaril.

2. Futbal mi dal mnoho, v prvom rade dobrých a stálych priateľov až po dnešnú dobu a zároveň mnohé konexie obchodné i spoločenské. Popri ňom som mnohokrát získal i veci, ktoré sa v tej dobe ťažko zaobstarávali – práca, obchodné kontakty, spoločenské podujatia a podobne.

3. Najkrajšie a najradostnejšie chvíle pre mňa boli, keď ŠK Ružomberok za slovenského štátu postúpil do najvyšších súťaží.

4. Terajšiemu ružomerskému mužstvu želám, aby sa viac sústredilo na technickú hru, rýchlosť, aby sa zameralo na výsledok jarnej súťaže a postúpilo na čelné miesto. Zároveň chcem, aby sme pamätali na bývalých hráčov a funkcionárov, ako boli: Hromádka, Petrášek, Uličný, Benko, Gromnica, Smolek, Velebný a zo žijúcich Jožko Vengloš.

ALOJZ PROKAIN

1. Futbal som mal rád od detstva. Hrával som ho so spolužiakmi vždy okolo domu v Rybárpoli-Najdorfe. Mojou túžbou bolo, ako som videl zápasy bývalého ŠK Ružomberok na starom škarovom ihrisku, ktoré som navštevoval i počas tréningov. Poznal som ce-

lý káder mužstva – Tegelhoff, Benko, Uličný, Heger, Bačkor, Šupák, Pribyl... Pamätám si na časy, keď sme boli „šťukou ligy“. Bola to i pre mňa veľká hrdosť a na Ružomberok nemôžem zabudnúť.

2. Pretože mi futbal prirástol k srdcu, tak som sa prihlásil do dorastu ŠK Ružomberok, kde som začal hrať v roku 1940. Tvorili sme dobrý kolektív – Breyer, Ridoška, Halml, Predáč, F. Mydlo. V Žilinskom futbalovom zväze sme zvíťazili, ale v Trenčíne sme v zápase o postup nešťastne prehrali 4:1.

3. Futbal sme hrávali s radosťou a najväčší zážitok bol, keď sme v Liptovskom Mikuláši vyhrali zápas s Púchovom 4:2 a postúpili do II. ligy (Velebný, Basl, Kuniak, Hromádka, Nemeč a ďalší). Potom sme ako odmenu za dobré výkony chodili po Slovensku, hrali sme zápasy na rôznych ihriskách. Žiaľ, v Podbrezovej som si zlomil pravú nohu. Svoju futbalovú činnosť som ukončil v sezóne 1954 – 1955.

4. Do ďalšej storočnice ružomerského futbalu, samozrejme, i celému Liptovu, želim, aby na našom skrášľujúcom sa štadióne sa odohrávali futbalové zápasy s medzinárodnými súpermi, čo by pre MFK bolo najkrajším sviatkom a odmenou.

Bol by som veľmi rád, keby sa terajšie mužstvo stalo majstrom Slovenska.

(Počas tvorby Pamätnice 28. marca 2006 Alojz Prokain zomrel.)

ŠTEFAN SLIMÁK

1. Futbal je najrozšírenejšia hra na svete. Venujú sa jej milióny mladých ľudí a ja som nebol výnimkou. Je to kolektívna hra, pri ktorej aj jednotlivec dokáže uplatniť svoj talent, ukázať svoje prednosti. Futbal vyhovuje mojej povahe, a preto som si ho už v mladom veku obľúbil a mám ho stále rád.

2. Futbal mi dal možnosť všestranného uplatnenia. Pri futbale som si našiel veľké množstvo kamarátov. Počas mojej aktívnej kariéry som zažil veľa radostných chvíľ z víťazstiev na jednej strane, no boli aj smutné chvíle, keď sa prehralo.

Okrem športovej stránky mi futbal pomohol i v súkromnom živote. U ľudí okolo futbalu som našiel veľkú oporu v rozhodujúcich chvíľach smerovania môjho života. Starší kamaráti ma vždy dokázali správne usmerniť, zvlášť si vážim materiálnu pomoc vedenia futbalového klubu v takom rozsahu, že som mohol ukončiť stredoškolské vzdelanie, čo by bez tejto pomoci bolo v tom čase pre mňa nemožné. Aj po rokoch prechovávam voči týmto ľuďom nesmierne úctu a vďaku.

3. Jednoznačne najkrajším športovým zážitkom v mojej futbalovej kariére bol postup z divízie do druhej ligy. Bol to výsledok nesmierneho sedemročného úsilia nášho kolektívu. Bola to nielen radosť nás hráčov, ale aj celej ružomerskej futbalovej verejnosti.

4. Keďže bez materiálneho zabezpečenia sa nedá robiť žiaden šport, želám ružomerskému futbalu do ďalších rokov veľa štedrých sponzorov a veľa dobrých a obetavých funkcionárov. Želám mu aj veľa mladých talentovaných chlapcov, odborne vzdelaných a pracovitých trénerov, ktorí z talentov vychovávajú výborných hráčov a tí budú nositeľmi napredovania nášho futbalu.

DUŠAN TITTEL st.

1. Futbal je najkrajšia hra na svete a očarila aj mňa. Som rád, že som sa rozhodol v mladosti pre futbal, a keby som sa mal opäť rozhodnúť pre niektorý zo športov, bol by to zase futbal.

2. Futbal mi počas mojej kariéry dal veľmi veľa. Okrem radosti z víťazstiev som stretol na ihrisku mnoho dobrých ľudí, z ktorých sa stali moji priatelia, a s ktorými sa stretávam dodnes.

3. Pri futbale som zažil veľa radosti a zábavy, ale najväčšiu radosť som mal, keď som v 17-tich rokoch nastúpil v drese Ružomberka v II. lige, a keď sa môjmu synovi podarilo získať trikrát titul najlepší futbalista Slovenska.

4. Ružomerskému futbalu predovšetkým prajem, aby získal majstrovský titul už v tomto roku, aby tu

pracovalo čo najviac takých futbalových fanatikov, ako je Ing. Milan Fiľo, a aby sme všetci mali radosť z nášho ružomerského futbalu.

JOZEF VENGLOŠ

1. Blízko Revúcej sme budovali naše mužstvo AC Sparta Plavisko. Vyrastali tam osobnosti československého futbalu, takí páni futbalisti ako Viktor Tegelhoff a môj strýko Jozef Bačkor, ktorí neskôr hrali za ŠK Bratislavu.

Pri futbale mi veľmi pomohla základná kondícia, ktorú som získal z iných športov – atletika, behy, lyžovanie. Už ako 16-ročný som hral za prvé mužstvo, o rok som hrával s vynikajúcimi hráčmi, ako Gromnica, Hrivnák, Velebný, Janči, Kupčo, Petrášek a ďalší II. celoštátnu ligu. Najmä tréner Petráško, s ktorým som sa neskôr stretával v Bratislave, mi dal vynikajúce základy.

Významným prelomom v mojom futbalovom živote bola nominácia do dorasteneckej slovenskej a neskôr československej futbalovej reprezentácie, v ktorej hrali vynikajúci hráči, ako Kvašňák, Pospíchal, Paľko Molnár. Odtiaľ už bol prirodzený skok do ŠK Bratislavy, hoci som ešte nemal ani 18 rokov.

Ružomerské prostredie, podpora futbalu, výborné zázemie formovali moju lásku k futbalu, ktorá mi je láskou doteraz.

2. Futbal mi dal veľa: možnosť poznať a hrať s vynikajúcimi hráčmi a skvelými ľuďmi, múdrych a obetavých trénerov, učiteľov, funkcionárov, ako hráč a tréner som spoznal celý svet. Na vlastnej koži som skúsil, akým silným športovým, spoločenským, ekonomickým a sociálnymi fenoménom je futbal.

Jednotlivé krajiny mi otvárali oči, čo skutočný profesionalizmus znamená. Trénoval som vynikajúce mužstvá doma i v zahraničí. Trénoval som hráčov, ktorí dosahovali kvality európskeho a svetového formátu. Spoznal som precíznu profesionálnu organizáciu, sedemkrát výber sveta – FIFA.

Čím kvalitnejší hráč, tréner, tím viac pokory, priateľstva a športového fair play. Cestu do sveta mi otvorili naši hráči, reprezentanti Slovana a Košíc ako základ reprezentácie na ME v roku 1976, ktorú sme viedli s vynikajúcim trénerom, človekom a priateľom Václavom Ježkom.

Základ tohto úspechu sa formoval aj v Ružomberku. Tu sme odohrali veľa priateľských medzinárodných zápasov pred odchodom do Juhoslávie, tu sme na skúšku i naostro trénovali kopy zo značky pokutového bodu. Úspech pomohol pri založení veľmi úspešnej tradície vyhlasovania Jedenástky roka, na čom som sa výrazne podieľal s Artúrom Mydlom, Alojzom Obtulovičom, šéfredaktorom Typu Imrichom Hornáčkom, Královičom. Doma aj v zahraničí vždy hľadám noviny, aby som vedel, ako hral môj Ružomberok a Slovan.

3. Najkrajších zážitkov bolo viac – titul majstra so Slovanom 1973 – 1974, 1974 – 1975, víťazstvo v pohári 1974. A samozrejme víťazstvo na ME. Radosť mám aj z 3. miesta na ME 1980 alebo štvrtfinále MS 1990. Ocenenie „tréner storočia na Slovensku“ hovorí, že futbal mi veľa dal a ja som sa mu snažil aj poctivo vracať to požičané. Teší ma blízke priateľstvo a krásna spolupráca dvoch profesionálov Ježek – Vengloš. Vždy s úctou spomínam na trénera Jima Šťastného, Bullu a Chodáka, na ktorého počesť sme založili Cenu fair play, na prof. Ivana Macáka, športového psychológa, s ktorým som dlhé roky spolupracoval v Slovane a v reprezentácii.

4. Ružomerskému futbalu želim nový rozlet, ktorý je budovaný na dlhodobej historickej základni, dotiahnutie spolupráce vedenia, Milana Fiľa, mesta, realizačného tímu a hráčov. „Ruža“ má veľmi dobrých hráčov, technicky vyspelých, bojovných a aj vekovo mladých, dobré trénerské zoskupenie a vynikajúcu divácku kulisu. Dobudovanie štadióna je iste krásna príležitosť na dôstojné oslavy. Prajem mužstvu pekné návštevy, aby prinášalo radosť mojim rodákom, radostné chvíle a potešenie z futbalu a účasť vo futbalovej európskej súťaži. Výborne robíte s mládežou a som rád, že tréner Viliam Hyravý, ktorý sa snaží vychovávať ďalších reprezentantov, hral v reprezentácii pod mojím vedením. Držím vám palce, domov sa vždy vraciam rád osobne alebo cez pekné spomienky.

Stretnutie bývalých hráčov a funkcionárov v roku 1962.

Stretnutie veteránov 9. júla 1977. Horný rad zľava: Peter Kmeť – tréner, Peter Kuniak, Jiří Basl, Jozef Eliášek, Aladár Breyer, Alojz Prokain, Jozef Gašparík a Ivan Jančí. Dolný rad zľava: Norbert Nemeč, František Predáč, Vladimír Halm, Jozef Kupčo a Anton Červenka.

Profily významných futbalistov

JIŘÍ BASL (1926)

Výborný útočník, obávaný strelec. Do Ružomberka prišiel v roku 1951 z Teplíc. Disponoval vynikajúcou kopacou technikou, bol najlepším strelcom mužstva. Jeho góly často rozhodovali zápas. Svojimi výkonmi si vybojoval miesto vo výbere Žilinského kraja. Za Ružomberok hrával do roku 1954. Podľa pamätníkov – jeden z najväčších kanonierov v histórii ružomerského futbalu.

PAVEL BELLUŠ

(5. 6. 1930 v Stratenej, okres Dobšiná)

Spoločlivý, na vtedajšiu dobu vysoký brankár, silný predovšetkým na bránkovej čiare. Futbal si ho podmanil asi ako desaťročného na Základnej škole v Topolčanoch, kde, mimochodom, riaditeľoval jeho otec. Najskôr si hľadal miesto v útoku, potom, keď učitelia spozorovali aj jeho brankárske predpoklady, sa presunul na opačnú stranu ihriska – do brány. Z tohto obdobia si rád spomína na turnaje medzi mestskými štvrtkami, čo bol tiež dobrý základ pre jeho neskoršiu futbalovú dráhu. Ešte len šestnásťročného ho postavili v Topolčanoch do brány prvého seniorského mužstva v priateľskom zápase s maďarským Kecskemétem. V ťažkej skúške obstál, a tak si ho tréneri vo svojom druholigovom celku ponechali.

Medzi tromi drevenými žrdami sa s pribúdajúcimi skúsenosťami neustále zlepšuje, čo neuniká

pozornosti zostavovateľom dorasteneckého reprezentačného výberu, ktorí ho nominujú na stretnutie s Rakúskom v Bratislave. Mal vtedy sedemnášť. Neskôr v celku „levičat“ (išlo o vekovú kategóriu do 21 rokov) nastupuje v medzištátnom zápase v Bratislave proti maďarským vrstovníkom.

V roku 1951 sa s rodinou presťahoval do Žiliny a o rok za jej prvý celok začal chytať. Počas štúdia na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave bol vo vysokoškolskom tíme Slávia Bratislava, ktorý v roku 1953 administratívne dosadili do I. československej ligy.

Počas vojenskej služby chytal za Duklu Trenčín, v Ružomberku pôsobil od roku 1958 nepretržite päť sezón. Spoľahlivo, a čo sa dnes už zdá až neveriteľné – bez jediného vystriedania.

ALADÁR BREYER

(6. 4. 1927 v Ružomberku)

Dôrazný a húževnatý obranca. Prvé kontakty s futbalom robil ako chlapec na stružlinovom „plácku“ medzi klátmi pri starej papierni (neskôr závod Solo). Posledné roky na meštianke vďaka triednemu učiteľovi a telocvikárovi Jánovi Hruškovi, ktorý svoje hodiny vyplnil predovšetkým futbalom na ihrisku pri gymnáziu, výrazne ovplyvnili, že sa neskôr rozhodol venovať futbalu súťažne.

V tejto podobe ho začal hrať ako dorastenec v roku 1942 práve pod trénerským dohľadom spo-

mínaného pedagóga. Na jar roku 1944 nastúpil po prvý raz za seniorské mužstvo ŠKR (neskôr SBZ) Ružomberok, ktoré pôsobilo v Slovenskej lige, v zápase s Jednotou Trenčín. V ročníku 1944 – 1945 sa odohrali len dve kolá, po vypuknutí SNP už súťaž nepokračovala.

V roku 1945 a 1952 bol členom ružomerského tímu, ktorý sa zúčastnil na kvalifikačnom turnaji o postup do celoštátnej ligy. V tom druhom pokuse dostať sa medzi československú elitu skončili Ružomberčania druhí, postupoval Svit Gottwaldov. Počas základnej vojenskej služby hrával za VTJ Tábor a VTJ Horácko Jihlava. Aktívnu dráhu ukončil v roku 1954. Až do roku 1988 pracoval v klube ako funkcionár.

DANIEL DANČO

(29. 11. 1950 v Švošove)

Pracovitý stredopoliar, pre mužstvo nesmierne cenný. Paradoxne, súťažne začal hrať až v dospelom veku v rodnej obci. K lopte mal však blízko už dávno predtým, od raného veku ju naháňal s kamarátmi na dvore či ihrisku. Už ako registrovaný futbalista prichádza do Ružomberka na výber do miestneho dorasteneckého tímu, no v tom čase v sebe ešte nenachádza dostatok motivácie na zmenu prostredia a vracia sa domov.

Povolávací rozkaz ho síce posielal do Tábora, no miesto v celku VTJ pre neho nie je a musí sa uspokojiť s pôsobením v neďalekej Tesle Votice, ktorá bráz-

dila vodami krajských majstrovstiev. Po istom čase sa ho na lano snažia získať funkcionári z Vlašima, no nakoniec dáva prednosť Ružomberku. Vtedy mal dvadsať a najlepšie roky pred sebou. V ružomerských farbách odvádzal v každom zápase maximum, nikdy nešetril pohybom. Bol rovnako dobrý v ofenzíve, ako aj v obranných činnostiach. Ak sa náhodou Škorupa alebo Lechman dopustili chyby, automaticky ich napravoval. Priznáva, že určite nepatrí k technicky najdokonalejším hráčom. Tento istý hendikep však úplne zmazúval obrovskou bojovnosťou a nasadením. Na lavičke náhradníkov by určite neobsedel. Ani finančné podmienky na zmluve ho veľmi nezaujímali. Čo chcel najviac, bolo hrať futbal. Za dvanásť rokov pod Čebraťom ho hral naozaj skvele.

JÚLIUS ELIÁŠ

(25. 2. 1958 v Zlatých Moravciach)

Záložník, organizátor hry, jeden z najväčších talentov, aký kedy pod Čebraťom hrával. Začínal v žiackych družstvách Zlatých Moraviec a postupne tam hrával za dorast i mužstvo dospelých, ktoré účinkovalo v krajských majstrovstvách. Po dvoch rokoch základnej vojenskej služby v Dukle Prešov sa vracia domov, no zakrátko neodoláva ponuke trénera Jána Haspru presúpiť do Ružomberka, ktorý aspiruje na postup do I. slovenskej národnej ligy. O dve sezóny na to sú Ružomberčania za výrazného Eliášovho príspevku – za čím sa skrývali predovšetkým jeho

pozoruhodné dirigentské schopnosti – v najvyššej národnej súťaži.

V roku 1988 prijíma angažmán v Jelšave, po polroku je však už minulosťou. V ďalšom období hráva za viaceré celky nižších súťaží. V Baníku Dúbrava dokonca päť sezón, vo Svätom Kríži, Liptovských Vlachoch, Kraľovanoch a v súčasnosti svojimi bohatými skúsenosťami pomáha celku Hrboltovej.

Júliusovi Eliášovi nadelili sudičky v kolíske talentu vrchovato. Sám priznáva, že ak by si dával väčší pozor na životosprávu, mohol to dotiahnuť ešte ďalej. Podľa odborníkov aj do I. ligy.

IGOR FRIČ

(30. 12. 1955 v Ružomberku)

Rýchlonohý útočník s presnou hlavičkou. V Ružomberku hrával za celky všetkých mládežníckych družstiev – od žiakov až po dorast. V roku 1974 sa dostal do prvého seniorského mužstva. Už po prvej sezóne prestupuje do prvoligovej Žiliny, kde pôsobí šesť rokov. So žltó-zelenými zaznamenáva viacero úspechov. Tými najhodnotnejšími bola dvojnásobná účasť vo finále Československého pohára a miestenka v reprezentačnom tíme do 21 rokov, s ktorým sa v jednej kvalifikačnej edícii dostáva až medzi osem najlepších európskych celkov.

V roku 1978 prejavuje o neho záujem Sparta Praha. Na Letnej však pobudne len tri mesiace. Komplikovaná zlomenina kľúčnej kosti je príčinou,

že sa znova vracia pod Dubeň. Po vyzlečení vojenskej rovnošaty, ktorú obliekal v Dukle Banská Bystrica a Tábore, dostáva tri lákavé ponuky na prestup: z Lokomotívy Košice, Bohemiansu Praha a bratislavského Slovana. Rozhoduje sa pre tretiu alternatívu. V Slovane si krátko zahrá aj s takými osobnosťami československého futbalu, akými boli Masný, Ondruš, Švehlík a ďalší. V roku 1982 po finálovom zápase s Bohemiansom dvíha nad hlavu Československý pohár.

V roku 1986 sa vracia do Ružomberka, no po necelých dvoch sezónach pre pretrvávajúce zdravotné problémy s aktívnou činnosťou končí. Niekoľko rokov potom pôsobil ako tréner ružomerských žiakov.

MARIÁN HAD

(16. 9. 1982 v Dolnom Kubíne)

Dôrazný obranca, silný v osobných súbojoch, predovšetkým vo vzduchu. Po skončení Základnej školy v Kňažej, kde navštevoval športové triedy s futbalovou orientáciou, kvôli rýchlejšiemu výkonnostnému napredovaniu prichádza do Ružomberka, ktorého starostlivosť o futbalovú mládež má po celom Slovensku výborný zvuk. Zapisuje sa na stredné odborné učilište papierenské a postupne hráva za mladší a starší ružomerský dorast.

Na premiéru na prvoligovej scéne dospelých nemá dobré spomienky. V súboji Ružomberčanov v Prešove (bolo to v súťažnom ročníku 2000 – 2001)

utrpel komplikovanú zlomeninu palca na ľavej ruke, po čom bola nevyhnutná operácia. Po doliečení sa pol roka rozohráva v bēčku, aby potom ešte ani nie devätnásťročný sa s absolútnou pravidelnosťou objavoval v základnej zostave prvého seniorského mužstva. Na ľavej strane obrany púta pozornosť divákov i futbalových skautov.

Počas zimnej prestávky sezóny 2004 – 2005 prestupuje do 1. FC Brno, kde s jeho výkonmi vládne spokojnosť. Po niekoľkých mesiacoch je už v hľadáčku takých renomovaných mužstiev, ako sú Olympique Marseille, PSV Eindhoven, ale i Zenit Petrohrad a Lokomotiv Moskva. Hoci by sa najradšej videl v Marseille, okolnosti sa napokon vyvinú tak, že sa stáva hráčom Lokomotívu. Na konte má dvanásť reprezentačných štartov, ktorých súčasťou boli aj stretnutia kvalifikácie o postup na majstrovstvá sveta v Nemecku 2006.

JÁN HASPRA ST.

(1. 11. 1938 v Topoľčiankach)

Útočník, neskôr ofenzívny stredopoliar; hráč s výbornou technikou, presnou finálnou prihrávkou a mimoriadnymi motivačnými schopnosťami na ihrisku i mimo neho. V mládežníckych celkoch Topoľčianok od samého začiatku upozorňoval na seba svojimi výkonmi i nekonvenčnými futbalovými ťahmi. Jeho špecialitou boli napríklad rohové kopy, ktoré spravidla smerovali priamo na súperovu bránu.

Na základe výrazných futbalových daností ho na základnú vojenskú službu vybrali do Rudej hvězdy Jihlava. Tam získal ešte väčší futbalový kredit, čo mu po jej skončení otvorilo dvere do Zbrojovky Brno. V metropole Moravy odohral päť kvalitných sezón, najskôr v II. lige, neskôr v najvyššej federálnej súťaži. Z centra južnej Moravy prestupuje do druholigového Kysuckého Nového Mesta, ktoré má v tom období mimoriadne silné mužstvo.

V roku 1968 sa stáva hráčom Ružomberka, no po ťažkom zranení v roku 1971 s dráhou aktívneho futbalistu je nútený skončiť. Bezprostredne na to sa začína venovať trénerstvu a z tohto postu je v službách ružomerského futbalu s niekoľkými kratšími prestávkami dvadsaťdva sezón. Striedavo stojí pri kormidle prvého seniorského celku (dovedna trinásť sezón), jeho rezervy a dorasteneckého tímu. V sezóne 1980 – 1981 postupuje s mužmi do I. slovenskej národnej ligy, v súťažnom ročníku 1992 – 1993 privádza seniorský celok do II. ligy. V súčasnosti je hlavným koučom ružomerského staršieho dorastu.

IVAN HVOLKA

(31. 8. 1964 v Námestove)

Pracovitý stredopoliar, neskôr stredný útočník, zakončovateľ akcií. Je odchovancom dolnokubínskeho futbalu. Keď dovŕšil osemnásťku, prijal ponuku prestúpiť do Ružomberka, ktorý v tom čase hral v II. slovenskej národnej lige. Bolo to na prahu sezóny

1982 – 1983. Pred nástupom na vojenčinu sa mohol rozhodnúť, či si ju odkrúti v Dukle Žatec, alebo v rezerve pražskej Sparty. Rozhodol sa pre Žatec a urobil dobre. V mužstve druholigistu ideálnu príležitosť výkonnostného posunu nahor využil dokonale.

Z Čiech sa vracia do Ružomberka, no po niekoľkých mesiacoch ho kontaktujú funkcionári Tatry na Prešov, ktorí chcú do svojho tímu získať najlepšieho strelca II. slovenskej národnej ligy. Futbalista s ponukou súhlasí, no u prvoligistu sa výraznejšie nepresadzuje. Vytlačiť zo základnej zostavy takých hráčov, akými boli Vytykač, Gombár a Prusák, sa mu nepodarilo. Dve sezóny hráva opäť za Ružomberok, po nich prichádzajú trojmesačné skusy v Malajzii. Hráčsku kariéru zakončil na Vrútkach, v klube účastníka krajských majstrovstiev, kde následne začína písať ďalšiu kapitolu – trénerskú. V ostatných rokoch sa úspešne venuje ružomerským žiakom.

VILIAM HYRAVÝ

(26. 11. 1962 v Ružomberku)

Stredopoliar s obdivuhodným prehľadom na ihrisku, presnou prihrávkou, vynikajúcou strelbou a dirigentskými schopnosťami. Futbalovo vyrastal v Bielom Potoku, kde hrával aj za mužstvo dospelých. Po návrate z vojenčiny v Jičíne prichádza do Ružomberka, no hneď po prvej sezóne podpisuje kontrakt s prvoligovou Žilinou, kde pôsobí štyri sezóny. Nasleduje trojročný angažmán v Baníku Ostrava

a z tohto obdobia vari najradšej spomína na priam otcovský prístup trénera Milana Máčalu k hráčom.

O jeho služby prejavuje záujem francúzsky prvoligista SC Toulouse a Hyravý pre slovenského futbalistu v tých časoch nevšednú príležitosť neodmieta. Vo Francúzku sa zoznamuje so skutočným futbalovým profesionalizmom, no nakoniec u neho víťazí túžba po domove a po roku sa aj s rodinou vracia späť. Dve a pol sezóny znova oblieka ostravský dres, šesť mesiacov hrá v Dukle Banská Bystrica, aby sa na jeden súťažný ročník vrátil do Žiliny, ktorej pomáha k návratu do I. ligy.

Zvyšok hráčskej kariéry, ktorá trvala šesť a pol roka, zasväcuje futbalu pod Čebraťom. Je nenahraditeľným článkom mužstva, ktoré niekoľkoročné úsilie korunuje v roku 1997 postupom do I. ligy. Na konte má jedenásť zápasov za ČSFR, šesť za olympijský tím, päťkrát obliekol dres slovenského národného mužstva. V sezóne 2004 – 2005 ako tréner priviedol starší dorast MFK k historickému titulu majstra Slovenska, keď predtým s celkami tejto vekovej kategórie získal striebornú a bronzovú medailu. V súčasnosti zastáva post asistenta trénera prvého ružomerského seniorského mužstva.

JOZEF CHMÚRA

(14. 8. 1943 v Starej Bystrici)

Útočník, vynikal účelným krytím lopty a výbornou orientáciou v šestnástke súpera. Prvé dotyky

s futbalovou loptou robil ako chlapec na kamenistom ihrisku v Starej Bystrici na Kysuciach. Registračný preukaz mu vystavujú v žilinskej štvrti Závodí, kde v rokoch 1959 až 1961 hráva za dorastenecké družstvá.

Obdobie počas vojenčiny v Rudej hviezde Cheb patrí medzi jeho najsvetlejšie futbalové kapitoly. Výraznou mierou pomáha Západočechom v roku 1964 k postupu do vtedajšej I. federálnej ligy, čo je preňho vari najväčší športový úspech.

Po vyzlečení zeleného súkna posilnil vtedy družstvá Kysucké Nové Mesto, kde v tom období pôsobili aj Ján Haspra a Anton Škorupa, s ktorými ďalší futbalový osud neskôr zdieľal v Ružomberku. Skraja roka 1968 prichádza do mesta pod Čebraťom. Plných päť sezón predovšetkým na poste stredného útočníka háji farby tímu, ktorý tri roky po sebe postupoval o súťaž vyššie.

V roku 1974 vešia kopačky na klinec, no v službách ružomerského futbalu zostáva. Postupne ako asistent trénera áčka, vedúci mužstva, kormidelník dorastu a od roku 1994 drží šéfovskú taktovku v športových triedach v rybárpoľskej základnej škole. Súťažný ročník 2002 – 2003 je preňho posledným. Po dovŕšení šesťdesiatky odišiel na futbalový dôchodok.

MAROŠ KLIMPL

(4. 7. 1980 v Martine)

Dôrazný stopér s výborným štartom na loptu. Základy futbalovej abecedy si osvojoval v Dolnom

Kubíne, tam hrával od žiakov až po starší dorast. Druhý rok v tejto vekovej kategórii absolvoval v Ružomberku. Vojenčinu si futbalovo okrátil v Dukle Banská Bystrica. V lete roku 2000 prestupuje do Ružomberka a nadchádzajúcu sezónu s ním získava ligový bronz. Na dva roky s partiou, ktorú tvorili takí skvelí hráči ako Hyravý, Zátek, Šafranko, Mikuláš, Fabula a ďalší, mu zostali krásne spomienky.

Tri sezóny pôsobí vo Viktorii Žižkov, dva razy po sebe sa teší z tretej ligovej priečky. V súčasnosti je poldruha roka hráčom ostravského Baníka, v drese ktorého získal v minulej sezóne Český pohár. Odohral viacero zápasov v Pohári UEFA, vrátane historických štartov Ružomberka v tejto druhej najvýznamnejšej európskej klubovej súťaži. Za najväčší úspech v pohároch považuje vyradenie Glasgowa Rangers s Viktoriou v 2. kole jednej edície. Do štatistík si zapísal dvanásť reprezentačných štartov za A-mužstvo, v tíme dvadsaťjednotky absolvoval dva kvalifikačné cykly a odohral zaň dvanásť zápasov. Zaradili ho do najlepšej Jedenástky za súťažný ročník 2000 – 2001.

FRANTIŠEK LECHMAN

(28. 1. 1949 v Ploskom, okres Košice)

Technicky výborne vybavený stredopoliar, svojím vystupovaním bol vzorom na ihrisku i mimo neho. Prešiel všetkými mládežníckymi celkami v košických VSS. V celku prvoligového dorastu bol jednou

z opôr a už vtedy mnohí odborníci predpovedali, že z neho raz bude veľký futbalista.

Na základnú vojenskú službu narukoval do Dukly Banská Bystrica v roku 1968, po roku – po dohode činovníkov oboch zainteresovaných strán – prišiel na sezónu posilniť divízy Kežmarok. Vracia sa do VSS a pod trénerským vedením Jozefa Vengloša nastupuje vo ôsmich prvoligových zápasoch. A bol to práve Jozef Vengloš, ktorý perspektívneho hráča odporúča svojmu rodnému Ružomberku. Na prestupových lístkoch je uvedený dátum 1. január 1972. S Danielom Dančom a Antonom Škorupom vytvorili stredovú formáciu, o ktorej pamätníci s obdivom hovoria dodnes.

František Lechman sa zvlášť dobre cítil v šestnástke súpera. Zväčša si v nej dovolil také riskantné kúsky, po ktorých diváci lapali dych. Zážitkom boli aj jeho presné trestné kopy. V decembri 1979 s aktívnym futbalom skončil. Ako tréner druhej triedy potom ešte dva súťažné ročníky viedol mužstvo Valálk, účastníka II. A triedy.

FRANTIŠEK MIKULÁŠ

(15. 4. 1971 v Ružomberku)

Spoločlivý obranca, výborný predovšetkým v hre hlavou. Základy futbalu získaval v Dolnom Kubíne, najskôr ako žiak, potom v tíme staršieho dorastu. V sedemnástich ho zaradili do prvého celku mužov, ktorý v tom čase pôsobil v II. SNL. Po piatich rokoch

prvý raz futbalovo opúšťa centrum Oravy, keď prijíma ponuku Prievidze, ktorá hrala o súťaž vyššie. Po polroku je však opäť na súpiske Dolného Kubína. Ján Haspra, uznávaný trénerský odborník, dáva medziasom funkcionárom v Ružomberku na vedomie, že v ich klube by sa hráč Mikulášovho typu zišiel. Dobré mienená rada padá na úrodnú pôdu a prestup – bolo to v roku 1994 – je zakrátko skutočnosťou.

Vtedy akiste nikto netušil, že futbalista sa usadí pod majestátnym Čebraťom na celé desaťročie bez prestávky. V súťažnom ročníku 1996 – 1997 je pri historickom postupe Ružomberka do I. ligy. Po sezóne 2000 – 2001 mu na krk vešajú medailu s bronzovým leskom a onedlho si vychutná atmosféru stretnutí Pohára UEFA. Ešte predtým hrá pamätné finále Slovenského pohára v Dubnici nad Váhom s bratislavským Interom, ktoré žltó-čierni vyhrali až gólom v samotnom závere 1:0. Vo svojej zbierke má ešte jedno ligové tretie miesto, ktoré Ružomberčania obsadili v súťažnej edícii 2003 – 2004. Tú ďalšiu začína v Prievidzi, ktorá má ambície postúpiť medzi slovenskú elitu. Po polroku, čo išlo na vrub vnútroklubovým problémom, z hornej Nitry odchádza.

František Mikuláš preukázal obdivuhodnú vernosť ružomerskému futbalu. Hoci mal počas pôsobenia v Ružomberku viacero lákavých ponúk, medzi nimi aj zo zahraničia, ostával verný klubu a mestu, kde sa cítil najlepšie. Päť rokov mu tu ľavý rukáv zdobila kapitánska páska. Fanúšikovia u neho tiež oce-

ňovali vysoký stupeň spoľahlivosti a nebojácnosť ísť do každého súboja. A to vzácné čisto, veď ani raz v kariére mu rozhodca neukázal červenú kartu. Po odchode z vrcholového futbalu pol roka trénoval mužstvo Liptovskej Štiavnice a v minulom roku sa stal držiteľom trénerskej A-licencie. V ostatnom období je s futbalom spätý ako hráč Liptovskej Štiavnice.

JÁN MUCHA

(20. 6. 1978 v Bojniciach)

Brankár s výborným reflexom a mimoriadnymi schopnosťami pripraviť sa na zápas. Odmala ho to ťahalo do brány. Ako žiak a mladší dorastenec chytal v Prievidzi, potom rok v Partizánskom, odkiaľ zamieril do prvoligovej Nitry. Pod Zoborom si brankárske rukavice naťahuje celých šesť sezón.

Bolo to obdobie, keď Nitrana temer s matematickou presnosťou pendlujú medzi najvyššou súťažou a národnou ligou, čo sa celkom nestotožňuje s ambíciami stále sa zlepšujúceho gólmána. Preto nad ponukou z Ružomberka v roku 2001 ani dlho neuvažuje.

Na začiatku sezóny 2001 – 2002 je pri historickom štarte Ružomberčanov v Pohári UEFA a postupne sa stáva v mužstve brankárskou jednotkou. K reprezentačnej nominácii mal blízko viackrát. Sen sa mu nakoniec splnil v auguste roku 2004, keď s národným celkom letel do New Yorku na priateľský zá-

pas s Kolumbiou. Hoci do hry napokon nezasiahol, už to, že sedel na lavičke náhradníkov, bol preňho nezabudnuteľný zážitok.

V ružomerskom drese odohral množstvo vydatených zápasov a neraz bol hlavným strojcom úspechu svojho mužstva. Aby pomohol kolektívu, neváhal sa postaviť do brány nezriedka aj vtedy, keď nebol zdravotne v poriadku. Dokonca jeden zápas odchytil so zlomeným palcom – a dobre. Bol v Jedenástke roka za súťažný ročník 2003 – 2004. Na začiatku sezóny 2004 – 2005 sa stal hráčom nováčika I. českej ligy Viktorie Plzeň.

LUBOMÍR PÁLENÍK

(29. 9. 1948 v Modranke pri Trnave)

Brankár s pozoruhodnou schopnosťou čítať hru v šestnástke, takticky vyspelý. S futbalom začínal v rodisku v žiackom družstve a až do pätnástich rokov hrával v útoku. Na jednom turnaji ho tréner poslal do brány a miesto medzi tromi žrdami už potom nikdy nevymenil. Ešte nemal ani sedemnásť, a už chytal za mužov Modranky.

Základnú vojenskú službu začal v druholigovej Dukle Cheb, po pol roku ho prevelili do Ružomberka. V priebehu troch sezón s mužstvom zakaždým postupoval vyššie, až do I. slovenskej národnej ligy. V roku 1971 prestupuje do Zbrojovky Brno, účastníka I. celoštátnej ligy, kde pôsobil štyri súťažné ročníky. Len vinou zranení nedosiahol v moravskom cel-

ku ešte výraznejší hráčsky rozlet. Brankársku kariéru ukončil v Ružomberku v roku 1982.

Neskôr pôsobil ako tréner respektíve asistent trénera v ružomerských seniorských a dorasteneckých tímoch. Ako asistent bol pri postupe do II. ligy v sezóne 1992 – 1993 a postupe do I. ligy v sezóne 1996 – 1997. V súťažnom ročníku 2000 – 2001 mal na starosti brankárov celku, ktorý v ligovej súťaži skončil na treťom mieste. V sezóne 1998 – 1999 pomohol v pozícii asistenta trénera Dunajskej Strede k postupu do I. ligy. V súčasnosti vedie B-tím MFK.

MAREK SAPARA

(31. 7. 1982 v Košiciach)

Technicky výborne disponovaný stredopoliar, dostatočne rýchly organizátor hry. Väčšinu doterajšej futbalovej kariéry prežil v Košiciach. Hrával tam v prípravke, neskôr navštevoval športové triedy, pokračoval na športovom gymnáziu. V sezóne 1999 – 2000 získal s dorasteneckým celkom VSS titul majstra republiky a nasledujúcu letnú prípravu začína so seniorským áčkom 1. FC.

Po nej ho tréneri posielajú zbierať skúsenosti do treťoligového Krásna nad Hornádom, aby sa po jesennej časti súťaže medzi „tigrov“ vrátil a už nasledujúcu jar mal v základnej zostave pevné miesto. Nasleduje základná vojenská služba v rodnom meste, ktorá výkonnostný rast talentovaného futbalistu poriadne pribzdila. Hoci naďalej bol členom kádra

1. FC, na tréningy sa dostával v priemere len dvakrát do týždňa. Pre hráča plného ambícií to bolo ťažkých deväť mesiacov. Po nich sa vracia späť do košického mužstva, no dramaticky sa zhoršujúca situácia v klube je dôvodom, že sa logicky začína zaoberať myšlienkou zmeniť klubovú príslušnosť.

O šikovného futbalistu prejavujú záujem viaceré kluby. Na Slovensku to boli Trnava, Petržalka, Žilina a Dubnica nad Váhom, v susednom Česku Ostrava a Olomouc. Nakoniec si na znak spolupráce podáva ruku s ružomerskými funkcionármi, ktorých ponúkané podmienky v celej komplexnosti oceňuje najviac. V súčasnom tíme MFK má úlohu dispečera, ktorý výrazne ovplyvňuje herný prejav celého mužstva. Dokáže hrať efektne a pritom efektívne, jeho herný štýl je vysoko racionálny. Pred súťažným ročníkom 2005 – 2006 sa stal kapitánom mužstva a páska na rukáve ho herne i po stránke osobnostnej posunula ešte vyššie. S Ružomberkom získal v sezóne 2003 – 2004 bronzovú medailu. Odohral desať zápasov za reprezentačnú dvadsaťjednotku a jedno stretnutie za A-tím v kvalifikácii o postup na MS 2006.

ANTON ŠIŠKA

(17. 3. 1954 v Trstenej)

Útočník, technicky a pohybovo výborne vybavený. So súťažným futbalom sa zoznámil v deviatej triede v Nižnej na Orave. Po skončení základnej školy odchádza sa učiť za zámočníka na Stredné odborné

učilište v Istebnom, kde hráva za miestny dorast v I. A triede. V tom čase ho tréneri striedavo posielajú do obrany a stredú poľa. Mal len čosi cez sedemnášť, keď dostal príležitosť v celku mužov Istebného.

Odohrá zaň len jesennú časť sezóny, na jar odchádza na základnú vojenskú službu do Martina. Po šiestich mesiacoch základného výcviku je prevelený do Humenného. Za miestny klub však nehrá, hernú prax si udržiava akurát v zápasoch medzi útvarovými celkami a malým futbalom. V ňom sa v jednom roku dokonca stáva s humenským celkom majstrom Československa v rámci vojenských útvarov.

Po odovzdaní vojenskej uniformy je opäť v Istebnom, avšak len šesť mesiacov. Na jeseň 1975 prestupuje do Ružomberka, kde sa stáva neoddeliteľnou súčasťou skvelej futbalovej partie, ktorá zostala v srdciach fanúšikov zapísaná hlboko. Spoločne s Radolským a Válym vytvoril útočnú trojicu, ktorá súperovými obranami naháňala strach. Po vydarenej ružomerskej anabáze pomáhal až do svojich 42 rokov mužstvu Zuberca, kde istý čas robil hrajúceho trénera. V čase vrcholnej formy mali o neho záujem aj prvotní klubové žiliny a Bohemiansu Praha. Nedal sa zlákať ani jednou ponukou, hoci predpoklady na uplatnenie sa vo vtedajšej najvyššej federálnej súťaži rozhodne mal.

ANTON ŠKORUPA

(26. 2. 1946 v Starej Bystrici)

Stredopoliar, výborný technik s obdivuhodne presnou finálnou prihrávkou, futbalový džentlmen. Do gumenej lopty, ktorú mu kúpil otec, začal s kamarátmi kopať na lúkach v Starej Bystrici ako chlapec pri pásaní oviec. Dedina futbalové družstvo nemala, no na futbal by aj tak čas nemal, keďže doma bolo roboty neúrekom. Jednako ešte v tomto období okúsil, ako chutí naozajstný zápas. Bolo to za dorastencov, avšak len dva razy. Začal sa učiť za zámočníka v Kysuckom Novom Meste, tam sa zúčastnil na jednom futbalovom výbere a tréneri miestneho klubu si ho vybrali do druholigového dorastu. Ako sedemnásťročného ho preradili do prvého mužstva seniorov. V silnom tíme Kysučanov strávil dva roky, ktoré mu dali nesmierne veľa.

V roku 1965 narukoval na základnú vojenskú službu do novo vzniknutej Dukly Banská Bystrica. Počas štyroch rokov – dva roky ako „základák“ a po podpise dva roky ako vojak z povolania – si s Duklou zahral tretiu, druhú a napokon aj prvú ligu. Potom na rok prišiel do Slovana Bratislava, s ktorým získal domáci titul. Nasledovalo päť rokov v službách Tatranu Prešov. V sezóne 1972 – 1973 Tatran skončil v lige druhý o bod za Trnavou, keď o titul prišiel až vo finiši súťaže.

V roku 1975 prichádza do Ružomberka, ktorého mužstvo účinkuje v I. slovenskej národnej lige. Spolu

s Danielom Dančom a Františkom Lechmanom vytvorili povestný stredopoliarsky trojzáprah. V roku 1968 odohral medzištátny zápas tímov do 23 rokov s Bulharskom v Banskej Bystrici. Pred majstrovstvami sveta v Mexiku 1970 figuroval v širšej nominácii trénera Jozefa Marka, nakoniec bol však medzi šesticou, ktorá na šampionát neletela.

Piri, ako ho známi volajú doteraz, bol typom hráča, ktorý je vzácny v každej dobe, v každom hernom systéme. Navyše, na ihrisku i mimo neho sa správal vždy vzácne férovo.

DUŠAN ŠVENTO

(1. 8. 1985 v Ružomberku)

Rýchly stredopoliar s veľkým akčným rádiusom a vysokým stupňom hernej inteligencie. Lásku k futbalu mu vstúpil otec. Po skončení 3. ročníka Základnej školy v Likavke prestúpil do športovej triedy zameranej na futbal v rybárpoľskej základnej škole. V sezóne 1999 – 2000 bol členom ružomerského družstva starších žiakov, ktoré pod vedením trénera Štefana Mojského získalo historický titul majstra Slovenska. S futbalom v Ružomberku pokračuje ako mladší a neskôr starší dorastenec.

Prvú ligovú príležitosť dostáva na jeseň sezóny 2003 – 2004 v domácom stretnutí MFK so Žilinou, do ktorého naskakuje na záverečných tridsať minút. Nasleduje obdobie presunov medzi dorasteneckým tímom, mužským áčkom a jeho rezervou. Zakrátko

sa prepracúva do základnej zostavy A-celku a po niekoľkých zápasoch patrí už medzi jeho kľúčových hráčov. Devätnásťročný mladík na ľavej strane stredovej formácie upútava rýchlymi ťahmi k súperovej bráne, pri ktorých obísť protivráča je preňho úplnou samozrejmosťou, presnými prihrávkami a ďalšími atribútmi moderného futbalu.

Dušan Švento mal od mala sen zahrať si v niektorých z kvalitných zahraničných líg. Túžil predovšetkým po Taliansku, Španielsku a Francúzsku. Nakoniec sa jeho prvým zahraničným pôsobiskom stáva Slavia Praha. Do mužstva zošívajúcich prestúpil po skončení súťažného ročníka 2004 – 2005 a do celku s bohatou tradíciou sa zapracoval okamžite a bezproblémovo.

VIKTOR TEGELHOFF

(22. 12. 1918 v Ružomberku)

Technický útočník, organizátor i zakončovateľ útočných akcií. Za Ružomberok hrával v rokoch 1941 – 1942. Potom odišiel študovať do Bratislavy, kde sa stal hráčom miestneho ŠK, s ktorým získal tri tituly majstra Československa. V klube pôsobil až do roku 1956. Reprezentoval desaťkrát. V roku 1946 bol pri historicky prvom medzištátnom zápase Československa od skončenia 2. svetovej vojny v Paríži s Francúzskom. Túto poctu – na svojom tradičnom poste stredného útočníka – dostal ako jediný Slováč. V roku 1959 viedol v úlohe kapitána mužstvo

v priateľskom stretnutí s Poľskom. V jednom roku ho vyhlásili za najlepšieho stredného útočníka Európy. Po ukončení aktívnej činnosti sa stal trénerom.

OLDRICH VELEBNÝ

(24. 4. 1923 v Ružomberku)

Technický útočník s presnou prihrávkou. Prakticky celú kariéru zasvätil ružomerskému futbalu. Začínal v dorasteneckom veku a s plynúcim časom sa čoraz intenzívnejšie rozhorievala jeho futbalová hviezda. Postavou menší fascinoval priam neuveriteľne presnou prihrávkou, ktorá akoby mala oči. Jeho silnou stránkou bola tiež organizácia hry. Niekoľko sezón bol kapitánom mužstva a tento honor plne korešpondoval s jeho poslaním na ihrisku i mimo neho. Bol skutočným vzorom pre spoluhráčov a vzácnou korektne vystupoval i na verejnosti. O jeho služby mali záujem aj niektoré české kluby. V Ružomberku hrával do roku 1954, potom pôsobil v nižších súťažiach. Aktívnu činnosť ukončil v Harmanci.

JOZEF VENGLOŠ

(18. 2. 1936 v Ružomberku)

Húževnatý záložník, neskôr úspešný tréner a uznávaný futbalový expert. Odmala hral najradšej futbal. Ako šestnásťročný nastúpil za A-mužstvo Iskry Ružomberok v druhej celoštátnej lige. Bol dorasteneckým reprezentantom Československa.

Nemal ešte osemnásť, keď prestúpil z Iskry do Slovana ÚNV Bratislava podobne ako pred ním strýko Jozef Bačkor a Viktor Tegelhoff. Tréner Šťastný využíval pracovitého hráča s dobrou kondíciou a čítaním hry aj ako osobného strážcu súpera. Hneď premiérový ročník v belasom drese s číslom šesť oslávil majstrovským titulom.

V roku 1956 absolvoval Slovan úspešný zájazd v Austrálii a na Novom Zélande. V FC Prague Sydney, v klube československých starousedlíkov, onedlho začal svoju mimoriadnu trénerskú dráhu. Po návrate sa zaslúžil o renesanciu VSS Košice, Slovana Bratislava a československej reprezentácie. Ako asistent trénera spolu s Václavom Ježkom vytvorili nezabudnuteľný tím, ktorý sa v roku 1976 v Juhoslávii stal majstrom Európy. Z pozície hlavného kouča reprezentácie postúpil na ME 1980 (zisk bronzových medailí), MS 1982 a MS 1990.

Národné mužstvo viedol v 77 zápasoch, čo je najviac v československej histórii. Po majstrovstvách sveta v Taliansku 1990 sa stal prvým zahraničným trénerom v kolíske futbalu v Anglicku a neskôr prvým trénerom slovenskej reprezentácie. V zahraničí okrem FC Prague Sydney trénoval výber Nového Južného Walesu, reprezentáciu Austrálie, Sporting Lisabon, FC Kuala Lumpur, reprezentáciu Malajzie, Aston Vilu Birmingham, Fenerbahce Istanbul, reprezentáciu a olympijské mužstvo Ománu, Celtic Glasgow a JEF United Ičíharu.

Ako expert FIFA a UEFA pre vzdelávanie a technický rozvoj navštívil od roku 1976 vyše 120 krajín, ako člen technickej skupiny trénerov vypracováva od roku 1974 analýzy majstrovstiev Európy, sveta, olympijských hier a Ligy majstrov. Ako pedagóg učil na Katedre telesnej výchovy Chemicko-technologickéj fakulty SVŠT a na Katedre hier FTVŠ, kde sa stal docentom.

Je podpredsedom technickej komisie UEFA a prezidentom Únie európskych futbalových trénerov, členom výkonného výboru SOV a Rady športu. Inicioval vyhlásenie Jedenástky roka v Ružomberku, Ceny fair play Ivana Chodáka v Dolnom Kubíne, Klubu priateľov slovenskej reprezentácie a Nadácie internacionálov. V roku 1996 prevzal v sídle UNESCO v Paríži medzinárodnú Cenu fair play za celoživotnú príkladnú činnosť vo futbale. Na februárovej konferencii SFZ ho zvolili za člena Výkonného výboru SFZ za trénersko-metodickú oblasť.

DUŠAN VIERIK

(19. 7. 1947 v Ružomberku)

Dôrazný a spoľahlivý obranca, veľký bojovník. Ako hráč celú svoju kariéru s výnimkou dvoch rokov počas základnej vojenskej služby spojil s Ružomberkom. Zo žiackeho obdobia si najradšej spomína na svojho prvého trénera Jozefa Hoffmana, z dorasteneckého mu najviac utkvel v pamäti Anton Červenka.

Počas vojenčiny v Dobřanoch pri Plzni malo o neho záujem aj niekoľko klubov vtedajšej druhej československej ligy, no túžba po domove bola za každým silnejšia než ponúkaná zmluva. Po návrate v šesťdesiatom ôsmom dostal šancu ukázať sa v prvom celku mužov a už ju z rúk nepustil.

Ružomberok disponoval vtedy veľmi silným mužstvom s takými hráčmi, ako boli Ján Haspra, Ladislav Toma, Karol Polák, Dušan Pišoja, Ľubomír Páleník a ďalší a Dušan Vierik sa im zakrátko plnohodnotne vyrovnal. Na ihrisku bol tvrdý ako žula, no k zbytočným faulom sa nikdy neuchyľoval. Prezývka Kosa mu však pasovala. Dokázal správne čítať hru a pružne reagovať na vývoj zápasu.

Na obrancu dával aj pozoruhodne veľa gólov, v 256 súťažných zápasoch ich zaznamenal 21. S aktívnou činnosťou pre pretrvávajúce problémy s kolenom v roku 1980 skončil a vydal sa na trénerskú dráhu. Začínal v ružomerskom doraste, potom ako asistent vytvoril s Jánom Hasprom priam nerozlučiteľný trénerský tandem pri A-tíme dospelých, ktorý viedli s niekoľkými prestávkami dlhé roky. Istý čas bol pri kormidle seniorskej rezervy, krátko pôsobil aj vo Svätom Križi a Liskovej. Vážne zdravotné problémy boli nakoniec dôvodom, že sa začal trénersky venovať žiakom, ktorým svoje skúsenosti odovzdáva dodnes.

IGOR ŽOFČÁK

(10. 4. 1983 v Michalovciach)

Technicky výborne vybavený stredopoliar s rýchlym ťahom na bránu a ideálnou prihrávkou. Začínal ako štvrták v športovej triede v Základnej škole v Michalovciach, kde postupne hrával za všetky mládežnícke celky. Vďaka svojej obdivuhodnej univerzálnosti si ho tréneri mohli dovoliť stavať prakticky na všetky posty – od stopéra cez stredovú líniu až po útok.

Do Ružomberka prišiel, keď mal osemnásť, a okamžite mal miestenku v základnej zostave prvého tímu. V sezóne 2003 – 2004 s ním získal ligový

bronz. V roku 2002 bol oporou reprezentačného celku do 19 rokov, ktorý na majstrovstvách Európy v Nórsku vybojoval bronzovú medailu.

Na šampionát má však aj nepríjemnú spomienku. V zápase s domácim mužstvom si vážne zranil pravý členok a neskôr sa musel podrobiť operácii. Majstrovstvá sveta dvadsaťročných v Spojených Arabských Emirátoch nasledujúci rok našťastie stihol. Slovensko sa v ňom prebojovalo do osemfinále, v ňom nešťastne podľahlo neskoršiemu majstrovi sveta Brazílii až po predĺžení 1:2. Reprezentačný dres dvadsaťjednotky obliekol desaťkrát. Na konte má aj dve vystúpenia za slovenský A-tím a niekoľko zápisov v mužstve ligového výberu.

Opustili nás...

Za sto rokov sa v ružomerskom futbale vystriedalo množstvo hráčov, funkcionárov, rozhodcov, ale aj zapálených dobrovoľníkov. Pri tejto príležitosti sa im treba úprimne poďakovať za všetko, čo pre tento najpopulárnejší šport v našom meste urobili. **Táto časť Pamätnice nech je skromnou kyticou ich pamiatke.**

Všetkých vymenovať sa nám určite nepodarí, teda aspoň mená tých najznámejších: Vojtech Benko, František Blaško, Gejza Čech, Anton Červenka, Ján Ďateľ, Jozef Eliášek, František Gromnica, Vladimír Hrivnák, Karol Hromádka, Ján Hruška, Ivan Jančí, Jozef Kupčo, Alojz Obtulovič, Miroslav Petrášek, Ondrej Petráško, Ján Plica, František Predáč, Alojz Prokain, Jozef Straka, Viktor Tegelhoff, Ladislav Uličný, Ivan Ulrich, Oldrich Velebný.

Rozvoj mládežníckeho futbalu

Futbal od svojho vzniku bol hrou mladých ľudí – chlapcov, mládencov, ba aj detí, ktoré sa preháňali s loptou na každom voľnom priestranstve. Až organizovaný futbalový život jednoznačne uprednostnil kategóriu dospelých. Tento vývoj dospel až tak ďaleko, že ešte začiatkom tridsiatych rokov 20. storočia na území Slovenska neboli pravidelné dorastenecké súťaže. A ani nemohli byť. Veď v roku 1927 len v troch kluboch Západoslovenskej župy mali registrovaných dorastencov. Ešte aj v roku 1931 počet klubov, ktoré mali dorastencov, nepresiahol na Slovensku číslo 20.

Prvé majstrovstvá Slovenska v dorasteneckom futbale sa konali turnajovým spôsobom, súťažili víťazi jednotlivých žúp v roku 1936. V tomto roku bol z Vrútok do Ružomberka preložený mladý učiteľ Ján Hruška. Jeho životným koníčkom bola kultúra (divadlo) a šport (futbal), ktorý uprednostňoval pri vyučovaní telesnej výchovy. Všimli si ho funkcionári ŠK Ružomberok, ktorí ho zapojili do práce s mládežou a poverili vedením dorastu. Z jeho spomienok vyplýva, že sa mu práca s mládežou darila, veď v tej dobe vyrástlo v Ružomberku veľa dobrých futbalistov – Tegelhoff, Velebný, Vengloš, Šupák, Bačkor... Aj v ďalšom období bol Ján Hruška členom futbalového oddielu poverený starostlivosťou o mládež.

Z futbalovej histórie sa dozvedáme, že na posledných majstrovstvách predvojnovvej ČSR v roku 1938 sa dorastenci našej ŠK Ružomberok stali majstrami Stredoslovenskej župy. V semifinále nám žreb prisúdil I. ČsŠK Bratislava. Na domácej pôde naši

dorastenci zvíťazili 3:1, ale v odvete v Bratislave podľahli 0:4 a do finále nepostúpili.

O tri roky neskôr v roku 1941 sme boli úspešnejší. V semifinále sme v Hlohovci prehrali 1:4, ale na domácom ihrisku sa nám odveta vydarila a víťazstvom 5:1 sme postúpili do finále o majstra Slovenska. Tam však naše ambície stroskotali na ŠK Slávia Prešov, keď sme domáci zápas i zápas v Prešove prehrali 2:3, resp. 1:3. V roku 1941 dorast odohral 17 zápasov, 9 doma, 8 vonku. Z bilancie vyplýva, že 8 vyhral, 5 prehral a 4 boli nerozhodné. Po 5 gólov nastrieli Velebný a Hušek. Zo správy valného zhromaždenia ŠK Ružomberok za rok 1943 sa dozvedáme, že dorast bol najúspešnejším družstvom ŠK. Za rok odohral 14 zápasov, z toho 9 majstrovských. Z nich 5 vyhral a mal aktívne skóre 43:19. V dorasteneckom celku sa vystriedalo 29 hráčov, najčastejšie hrali: Halml, Vrana, Mydlo, Breuer, ktorý bol aj najlepší strelcom mužstva s 10 gólmi.

Rovnaké konštatovanie zaznelo aj pri bilanovaní roka 1944, v ktorom boli dorastenci opäť najúspešnejší. Zo 16 majstrovských a kvalifikačných zápasov 9 vyhral a 2 remizoval, o čo sa pričínilo 26 hráčov. Najčastejšie boli na ihrisku: Halml, Hlavajčík, Floch, Jančí a Garaj. Strelcom bol I. Mydlo s 13 gólmi, ďalej Ridoška (6), Predáč (5), Blumenstein, Prokein a Breyer (po 4). Dorast vyhral majstrovstvo Žilinskej župy pred Trenčínom. Ako víťaz bol zaradený do východnej skupiny dorasteneckého majstrovstva Slovenskej republiky, v ktorej skončil za finalistom

majstrovstva AC Svit Batizovce. V ďalších rokoch sa naši dorastenci do záverečných bojov o majstra Slovenska nedostali.

Od roku 1945 sa konali dorastenecké majstrovstvá Československa ako najvyššia majstrovská súťaž oddielových mužstiev v kategórii dorastu. V roku 1946 vznikli dorastenecké majstrovstvá Slovenska. Systém súťaže sa často menil. Od roku 1965 hral majster Slovenska s majstrom Čiech v dvojkolovom finále o majstra ČSR. Žiaľ, výsledkové listiny nezaznamenali žiadne výrazné úspechy ružomberského dorastu. Tol'ko hovorí dávnejšia história.

V päťdesiatych až sedemdesiatych rokoch minulého storočia boli dorastenecké predzápasy súčasťou nedeľného športového koloritu na ihriskách celého Slovenska. Osobitosťou bolo, že zápasy sa hrávali v nedeľu (sobota bola pracovným dňom) a fanúšikovia futbalu tak sledovali pred zápasom A-mužstva futbalovú budúcnosť, talenty, možných adeptov pre družstvo dospelých. Pod vedením trénera Gejzu Čecha sa v roku 1968 podarilo priviesť dorastencov do I. ligy, v ktorej niekoľko rokov úspešne účinkovali.

Hoci ružomberský dorast v dávnejšej minulosti nepatrí medzi špičkové družstvá Slovenska (k tým patrili prevažne dorasty prvoligových klubov), vychoval viacero dobrých futbalistov, ktorí našli uplatnenie nielen v ligových mužstvách, ale aj v reprezentácii. Z najstaršej generácie to bol Viktor Tegelhoff, Jozef Vengloš, zo strednej generácie Igor Frič, Karol

Vály, Dušan Vierik, Ján Čačo, Mojmír Šrobár i ďalší. Z mladšej generácie Ján Haspra ml., Martin Vyskoč, Pavol Šimo.

Pre podporu mládežníckeho futbalu už v osemdesiatych rokoch začali pri 1. základnej škole v Ružomberku fungovať s podporou klubu športové triedy so zameraním na futbal. Vedúcim trénerom týchto tried bol Ján Gálik st. Škoda, že po niekoľkých rokoch sa ich činnosť utlmila.

Družstvo starších dorastencov, ktoré v roku 1968 vybojovalo postup do I. ligy. Horný rad zľava: Ján Kráľovič, Karol Vály, Dušan Hlaváč, Ľubomír Mataj, Milan Malov, Stanislav Ondrejka, Július Bačkor, Stanislav Gondžúr, Tibor Pleva, vedúci mužstva Vladimír Trabalík, tréner Gejza Čech. Dolný rad zľava: Ľudovít Hollý, Juraj Kmeť, Jozef Brtko, Milan Vihara, Stanislav Bomba. Na snímke chýba najlepší strelec Ľubomír Repa.

Prvý rad: Vladimír Halm, druhý rad: Ivan Jančí a Hlavajčík, tretí rad: Floch, Aladár Breyer a Artúr Mydlo, štvrtý rad: Jozef Blumenstein, Ridoška, František Predáč, František Mydlo a Alojz Prokain. Vpravo: Vicen – tréner.

Po vzniku samostatného Slovenska, zmene štruktúry súťaží a v snahe napredovať vo futbale aj v Ružomberku, a zaradiť sa tak medzi popredné slovenské kluby, východisko mohlo viesť len cez starostlivosť o deti a mládež. Tieto predvídateľné a múdre rozhodnutia funkcionárov klubu a mesta vyústili k postupnému vytváraniu športových tried so zameraním na futbal. A tak v školskom roku 1994 – 1995 vznikli pri ZŠ Ružomberok-Rybárpole od 5. ročníka triedy so športovou prípravou zameranou na futbal. Pri zrode tejto iniciatívy stáli primátor mesta Juraj Čech, Jaroslav Kačaliak – riaditeľ školy, Peter Obdržálek – sekretár klubu pre mládež a Jozef Chmúra – vedúci tréner.

Koncepcnosť práce a nadšenie trénerov zakrátko priniesli ovocie. Družstvá vo svojich vekových kategóriách boli pravidelnými účastníkmi slovenských i zahraničných turnajov s výbornými výsledkami. Za všetky je vhodné spomenúť v roku 2000 víťazstvo v turnaji starších žiakov v PREMIER NIKA CUP na Slovensku a následnú účasť na európskom finále v Budapešti, kde chlapci športových tried z Rybárpoľa skončili na 5. mieste. V tom čase sa na úspechu chlapcov podieľal ich tréner Štefan Mojský.

Rozhodnutím zriaďovateľa MsÚ v Ružomberku sa menila sieť základných škôl v meste. Od 1. júla 2004 sa ZŠ Ružomberok-Rybárpole zlúčila so ZŠ Klačno. V novej škole našli aj športové triedy zlepšené podmienky, dokonca v roku 2005 v spolupráci mesta, SFZ, Mondi Business Paper SCP, a. s., a MFK bolo pri škole vybudované umelé trávnaté ihrisko

pre potreby športových tried. Významný podiel na takto vytvorených podmienkach pre športové triedy mal riaditeľ školy a bývalý futbalista Mojmír Šrobár.

Kontinuita práce s mladými futbalistami by mala mať nadväznosť aj v školskej hierarchii. Aj mala. Od školského roka 1998 – 1999 nadväzujúc na futbalové triedy v základnej škole z iniciatívy riaditeľa štátneho gymnázia Františka Diana vznikajú v štvorročnom štúdiu gymnázia športové triedy pre talentovaných futbalistov, basketbalistky a stolných tenistov. Aj takto bol vytvorený priestor pre štúdium mladých športovcov a spoluprácu medzi školou a športovým klubom. Touto formou štúdia prešlo viacero dobrých futbalistov: Pavol Ondovčák, Jozef Tvaruška, Dušan Švento.

O rok neskoršie v SOU papierenskom vzniká školské športové stredisko so zameraním na futbal. V ňom sa kumuluje najviac futbalistov dorastu. Vzniklo v spolupráci futbalového klubu v osobe Petra Obdržálka a riaditeľa SOU papierenského Vladimíra Pančíka. Štúdiom školy a futbalovým strediskom prešli a prechádzajú viacerí dobrí futbalisti ligového dorastu, ale už aj A-družstvá dospelých napr. Marián Had, Erik Jendrišek a ďalší.

V roku 2002 vzniká pri MFK Ružomberok vrcholové stredisko – CENTRUM TALENTOVANEJ MLÁDEŽE (CTM) – pre starší dorast a v roku 2004 pre mladší dorast. Cez vrcholové stredisko CTM sa do A-mužstva a reprezentácie Slovenska dostávali hráči: Matej Šavol, Dušan Švento, Roman Smieška, Erik Jendrišek, Tomáš Ďubek, Jakub Furman, Lukáš Bakoš.

Sústreďovanie mladých futbalistov do futbalových tried sa zákonite malo prejavíť aj v úrovni družstiev dorastu v jednotlivých kategóriách. Aj sa postupne prejavovalo. Zlepšovala sa kvalita hry i tabuľkové umiestnenia. V roku 1997 – 1998 sme v mládežníckych súťažiach mali starší dorast v II. lige, mladší dorast A v II. lige a B v III. lige, starších žiakov A v I. lige, mladších žiakov v oblastnom majstrovstve. Okrem týchto družstiev boli ešte v súťaži zaradení starší žiaci B a C a prípravky. V roku 2000 – 2001 sa starší žiaci vedení trénerom Mojským stali majstrami Slovenska.

Postup medzi najlepšie dorastenecké družstvá Slovenska sa podaril v sezóne 2001 – 2002. Družstvo starších dorastencov s trénermi Štefanom Zvalom a Karolom Hrnčiarom už po jesennej časti malo 13-bodový náskok. Do prvej dorasteneckej ligy postúpil aj mladší dorast s trénerom Štefanom Mojským. Tak sa presvedčivým spôsobom podaril postup staršieho dorastu po dlhom období (naposledy v roku 1968). Hneď v prvom roku účinkovania v najvyššej dorasteneckej súťaži starší dorast vedený Viliamom Hyravým a Romanom Vavrovičom skončil na 2. mieste. A v sezóne 2004 – 2005 Viliam Hyravý s Jánom Hasprom ml. s rovnakým kolektívom získali titul majstra Slovenska.

Cieľ, ktorý si vedenie klubu a mesta s rozvojom mládežníckeho futbalu predsavzalo, bola aj konfrontácia s inými mužstvami na príležitostných turnajoch doma a v zahraničí. V tom čase v spoločnosti bolo

módnym slovom „zviditeľnenie sa“ ako mesta, klubu, tak aj Slovenska. Aj z tohto dôvodu sa v Ružomberku zaviedla tradícia organizovania futbalových turnajov dorastencov cez letnú prestávku.

Prvý turnaj sa konal 22. – 23. júla 1994 za účasti družstiev Dolného Kubína, Banskej Bystrice, Ostroja Opava a domácich. Turnaj niesol názov o Pohár Ružomberského hlasu. Súťaž organizačne zabezpečoval tajomník klubu pre mládež Peter Obdržálek. V nasledujúcich rokoch sa turnaj s pozmenenými názvami: Pohár predsedu predstavenstva SCP, Pohár primátora mesta stal pravidelnou medzisezónnou aktivitou so zvyšujúcou sa účasťou družstiev z Čiech, Poľska, Maďarska, Srbska a Čiernej Hory. Miestom konania býva Ľubochňa a Lúčky, finálové zápasy sa hrajú aj v Ružomberku. V ostatnom ročníku v roku 2005 zvíťazili naši chlapci pred Opavou, Ostravou a Varšavou.

Na podobných turnajoch sa v zahraničí v posledných rokoch zúčastňujú viaceré naše mládežnícke družstvá od prípravky až po starší dorast za výraznej sponzorskej pomoci. Cieľom je získavanie skúseností, sebavedomia, konfrontácia so zahraničnými súpermi. Našich mládežníkov často vidieť na turnajoch (okrem Slovenska) v Čechách, Poľsku, Nemecku, Rakúsku, Taliansku.

V súčasnosti vo fungujúcom CTM sú vedúcimi trénermi staršieho dorastu Ján Haspra st. a mladšieho dorastu Štefan Mojský. V športových triedach je vedúcim trénerom starších žiakov Dušan Tittel

Starší dorast A – víťaz I. ligy v sezóne 2004 – 2005. Horný rad zľava: Viliam Hyravý – tréner, Pavol Pilár, Tomáš Ďubek, Erik Jendrišek, Tomáš Varhaník, Lukáš Bielak, Róbert Špirko, Tomáš Chovanec, Ján Maslo, Martin Sedliak, Miroslav Mojský, Lukáš Pupík a Ján Haspra ml. Dolný rad zľava: Matúš Čačo, Stanislav Štancel, Jakub Furman, Anton Sloboda, Lukáš Bakoš, Roman Smieška, Pavol Mahút, Peter Maslo, Jozef Kapláš a Miloš Lačný.

a mladších žiakov Igor Bella. Ukončený súťažný ročník 2004 – 2005 znamenal pre naše mládežnícke družstvá nasledujúce umiestnenia:

Starší dorast A	I. liga	Viliam Hyravý Ján Haspra ml.	1. miesto
Starší dorast B	III. liga	Vladimír Mravec	1. miesto
Mladší dorast A	I. liga	Štefan Mojský	10. miesto
Mladší dorast B	III. liga	Ján Gálik ml.	2. miesto
Starší žiaci A	I. liga	Igor Bella	3. miesto
Starší žiaci B	II. liga	Ivan Hvolka	3. miesto
Mladší žiaci A	I. liga	Dušan Tittel	5. miesto
Mladší žiaci B	II. liga	Miloš Obdržálek	4. miesto
Mladší žiaci C	Kormanov pohár	Otto Omasta	3. miesto
Prípravka		Mojmír Šrobár Dušan Vierik Štefan Slimák	

Aj v polovici súťažného ročníka 2005 – 2006 je bilancia mládežníckych družstiev priaznivá. Na čele svojich súťaží sú starší dorastenci, starší žiaci a na 2. mieste mladší žiaci. Cez zimnú prestávku sa starší žiaci pod vedením trénera Ivana Hvolku stali majstrami Slovenska v halovom futbale.

Z útvarov talentovanej mládeže v našom klube každoročne boli a sú vo výberoch regiónu a v reprezentácii Slovenska viacerí naši žiaci i dorastenci. V tomto období z našich hráčov sú v reprezentačných výberoch:

v kategórii

pätnásťročných: Oravec, Lovás, Süč

sedemásťročných: Paulíny

osemnásťročných: Furman, Kasaj, Baláž, Gallo, Hoško

deväťročných: Ďubek, Jendrišek E.

Súčasťou športového procesu sú okrem hráčov aj tréneri a podmienky, v akých sa uskutočňuje. Ostatné roky sú v znamení zlepšujúcich sa priestorových podmienok aj pre mládežnícke družstvá. Veď pred pár rokmi prístrešie viacerým družstvám poskytovali unimobunky, ktoré nevyhovovali po žiadnej stránke. Dnes sú to priestory po A-mužstve dospelých a po dobudovaní východnej tribúny mládežnícke družstvá nájdu trvalé miesto v západnej tribúne. Sú to neporovnateľné, prospešné zmeny a dôkaz starostlivosti klubu o mládežnícky futbal.

Dôležitým organizačným završením mládežníckeho futbalu bolo vytvorenie personálneho zabez-

pečenia. Po nežnej revolúcii dlhé roky vykonával funkciu sekretára mládeže Peter Obdržálek, aby ho v ostatných rokoch vystriedali Ľubomír Repa, Jozef Rošťák a v súčasnosti Vendelín Kniha. Významná zmena nastala po roku 2000, keď dohľadom nad mládežou bol pri vedení klubu poverený Vladimír Pančík, ktorý od roku 2005 sa pri MFK stal riaditeľom mládeže a súčasne členom predstavenstva.

Za úroveň tréningového procesu a športovú prípravu vždy nesie v plnej miere zodpovednosť tréner. Kedysi platilo heslo „mládeži najlepších trénerov“. Nevieme objektívne posúdiť, do akej miery sa to podarilo v ružomerskom futbale. V generáciách trénerov sa vystriedalo mnoho osobností, ktorí formovali mladých futbalistov. Nech je pre skôr narodených zadostučinením aspoň to minimum spoločenského uznania, že v týchto riadkoch si na nich s úctou a láskou spomíname. Zaslúžia si to.

Z najstaršej generácie trénerov mládeže treba spomenúť Ladislava Uličného – dlhý čas aj trénera A-mužstva, Gejzu Čecha – viedol družstvo dorastu pri postupe do I. ligy v roku 1968, Jána Plicu – vyhľadávača talentov už v žiackom veku (v šesťdesiatych rokoch boli pravidelné pondelkové turnaje základných škôl v popoludňajších hodinách aj jeho zásluhou), Vladimíra Romanovského, Antona Červenku.

Zo strednej generácie si pozornosť zaslúžia: Ján Haspra st., Vladimír Lubelan, Jozef Chmúra, Ivan Hvolka, Ján Čačo, Miroslav Gerhát, Dušan Vierik, Igor Frič, Karol Vály, Milan Bartko, Radoslav Šulc. V posledných rokoch pri početnom zastúpení mládežníckych družstiev sa striedali a aj v súčasnosti sú aktívni: Jozef Túry, Miroslav Bulej, Igor Bella, Štefan Mojský, Alojz Popovič, Juraj Lakota, Štefan Zvalo, Roman Vavrovič, Pavol Šimo, Ján Gálik starší i mladší, Ján Haspra ml., Vincent Hrnčiar, Viliam Hyravý, Dušan Tittel st., Miloš Obdržálek, Mojmir Šrobár.

Rezerva – Ružomberok B

V závetrí zvýšeného záujmu o A-mužstvo a mládežnícke družstvá ostáva naša rezerva – ružomerské béčko. Práve v ňom je priestor pre prechod a adaptáciu chlapcov zo staršieho dorastu medzi dospelých, miesto pre rozohranie sa hráčov áčka po zraneniach, dlhej prestávke, prestupe z iných klubov a pod. Naša rezerva vystupuje v súťaži pod hlavičkou Ružomberok B.

Domáce stretnutia sa odohrávajú vo väčšine prípadov v nedeľné predpoludnia na štadióne v Ľubochni. Ešte na začiatku tohto desaťročia béčko hrávalo IV. ligu a v súťažnom ročníku 2000 – 2001 pod vedením trénerskej dvojice Ľubomír Páleník, Vojtech Žíhľavník. V nasledujúcom ročníku vyhrali vo svojej skupine IV. ligu a postúpili do III., v ktorej sú od ročníka 2002 – 2003 pravidelným účastníkom.

Po skončení jesennej časti tohto ročníka im s 25 bodmi patrí 6. miesto. Trénerom je naďalej Ľubomír Páleník a vedúcim družstva Gustáv Mataj. Na súpiske béčka v jesennej časti sa vystriedali hráči: Šavol, Gejdoš, Rúčka, Bielač, Baran, Špirko, Varhaník, Kapláň, Latiak, Jurč, Kaprálik, Smieška. Ďalší hráči vypomáhali z A-mužstva: Paluba, Maslo, Siva, Bakoš, Božok, Urban, Pilár a niektorí ďalší v jednom alebo dvoch zápasoch.

Nedostatkom pôsobenia B-mužstva je úzky, nestabilizovaný káder pre prípravu a majstrovské zápa-

sy. Navyac družstvo tvoria mladí chlapci, jeho priemerný vek nepresahuje 20 rokov. Cieľom je postúpiť do pripravovanej, novo tvoriacej sa II. ligy. Podľa trénera Páleníka je v silách chlapcov tento cieľ dosiahnuť.

Účastníci I. A triedy ročník 1970 – 1971. Horný rad zľava: Ivan Pišný, Eugen Litvák, Ján Borový, Miroslav Čiernik, Ľubomír Mataj, Slavomír Hromádko, Július Duchoň, Karol Vály, Juraj Családi, Ľubor Cibulka – predseda FO a Ján Haspra st. – tréner. Dolný rad zľava: František Legerský, Ľubomír Jeleník, Jozef Frolo, Kamil Bartoš, Ivan Mičuda, Anton Papúch a Štefan Šedivý.

Ruža FANS – Fanklub MFK Ružomberok

Bolo to niekedy na začiatku sezóny 2005 – 2006, keď sa na oficiálnej internetovej stránke MFK Ružomberok www.futbalruza.sk rozbehla diskusia o tom, že náš obľúbený klub nemá dostatočnú podporu hlasiviek divákov nielen na zápasoch u súpera, ale aj na tých domácich. Ukazovalo sa, že každý z diskutujúcich citlivo vnímal nie veľmi príjemnú atmosféru na tribúne, ktorá určite negatívne vplývala aj na výkony hráčov. Fanklub síce existoval a vždy sme na ovále mohli vidieť niekoľko verných fanúšikov, no ich vplyv na atmosféru na tribúne bol minimálny.

V internetovej diskusii sa začalo hovoriť o možnom stretnutí fanúšikov a určitej dohode, ktorá by mohla smerovať k vzniku oficiálneho fanklubu. Všetko to bolo zatiaľ iba v hlavách niektorých nadšencov, ktorí si ružomerský futbal a najmä súčasnú generáciu ružomerských futbalových kúzelníkov zamilovali.

Konečná dohoda internetových fanúšikov znela tak, že sa stretneme na poslednom predsezónnom prípravnom stretnutí s Podbrezovou. Hoci sme sa mohli porátať na prstoch jednej ruky, boli sme radi, že sme sa stretli. Nechýbalo nám nadšenie a vlastne z piatich ľudí sme vytvorili trojčlenné užšie vedenie fanklubu v zložení Vladimír Klimek, Tomáš Lubelec a Michal Mertinyák. Títo ľudia mali pripraviť podmienky na vznik a fungovanie fanklubu. V praxi to znamenalo nadviazanie kontaktu s vedením MFK Ružomberok a zároveň prácu na rozšírení členskej základne.

Úvodné stretnutia s bývalým generálnym manažérom klubu Petrom Koščom naznačili, že aj vedenie by mohlo mať o svojich fanúšikov záujem. Bolo to hektické obdobie, keďže letná príprava bola neobvykle krátka a v klube sa menilo zloženie funkcionárov. Napriek tomu sme sa dohodli, že pripravíme víziu fungovania fanklubu a požiadavky na vedenie klubu, ktoré by nám pri rozbehu mohlo pomôcť.

Z internetovej diskusie medzi užším vedením fanklubu vyšiel materiál, s ktorým sme išli na prvé stretnutie s vedením klubu. Prichádzali sme s malou dušičkou, no srdečné prijatie generálneho sekretára klubu Jozefa Rošťáka a športového riaditeľa Karola Vályho nás presvedčilo, že vedenie myslí starosť o svojich fanúšikov vážne. Dohodli sme sa na spolupráci, čo pre nás znamenalo nielen množstvo práce, ale aj množstvo neoceniteľných zážitkov.

Prišiel úvodný jesenný zápas doma s Interom, ktorý nám je v ligových začiatkoch hádam súdený, a my sme sa s vervou pustili do povzbudzovania. Pribudli noví hráči, na ktorých ešte bolo badať nezohranosť s mužstvom, a tak to nebolo najlepšie. Aj napriek tomu sa niečo okolo desiatky ľudí snažilo prekričať všetky kvičie hlasy z domáceho hľadiska. Zápas sme prehrali – a veru strata bodov doma mrzela –, no napriek tomu sme našim chlapcom zatlieskali.

Čakal nás nepríjemný súper Spartak Trnava, ktorý svoje ambície potvrdil aj postavením v tabuľke po jesennej časti sezóny. Keďže nás ešte nebol dostatok, tak sme sa na toto stretnutie vydali individuálne. Na

tribúne hostí sme sedeli dvaja a smutne sa prizerali na druhú prehru. Smutne a potichu, keďže naše skúsenosti s trnavskými fanúšikmi neboli práve najlepšie.

Úvod teda chlapcom nevyšiel, no po víťazstve nad Nitrou sa odrazili k vynikajúcim výkonom počas celej jesennej časti. Ako chlapci stupňovali svoje výkony, rástol aj počet členov fanklubu. Ich počet sa v súčasnosti blíži k stovke a všetci pevne veríme, že bude neustále rásť.

Najpamätnejším a z fanúšikovského pohľadu hádam aj najvydarenejším zápasom bol prvý zájazd do Trenčína. Tu sme našim chlapcom vytvorili takmer domáce prostredie, keď pod Trenčianskym hradom znelo takmer celý zápas: „Ruža!“ Chlapci bojovali a napriek prehre sa nám prišli poďakovať. Pamätnou na tomto zájazde je aj poklona brankára domácich, ktorý pred nami zložil pomyselný klobúk za naše vytrvalé a hlavne slušné povzbudzovanie.

Zápas mal odozvu aj v denníku Šport. Dostali sme označenie slušne povzbudzujúceho fanklubu, ktorý by mal takto pokračovať ďalej. Táto mediálna chvála nás len utvrdila v našom hlavnom ciele, ktorým je jasne sa dištancovať od prejavov akejkoľvek vulgárnosti, agresivity, rasizmu a iných foriem extrémizmu. Myslíme si, že slovenská fanúšikovská scéna potrebuje štandardizáciu pomerov v takom zmysle, aby sa slušní ľudia nebáli chodiť na futbal, aby nepovažovali fanúšikovské skupiny za nebezpečenstvo, a aby sa k slušnému fandeniu mohli pridať všetky vekové kategórie.

Prvú veľkú facku nášmu snaženiu sme dostali v Nitre. Zápas to bol krásny a aj ružomerských fanúšikov tam bolo až-až. V posledných minútach zápasu sa našim chlapcom podarilo vyrovnať a začali sa diať veci, proti ktorým sa snažíme bojovať. Skupina fanúšikov FC Nitra sa nás snažila napadnúť, ale našťastie sa polícii situáciu podarilo veľmi dobre zvládnuť. Nepríjemná, ale dôležitá skúsenosť. Regujúc na ňu sme chceli otvoreným listom Slovenskému futbalovému zväzu nielen zväz, ale aj celú športovú verejnosť upozorniť na to, že proti takýmto prejavom treba aktívne bojovať.

Aj napriek tejto skúsenosti sme sa nedali odradiť, videli sme množstvo krásnych zápasov, ktoré sme si s našimi chlapcami mohli užiť. Prišli zlomové zápasy doma či vonku so Žilinou. Vynikajúci výkon doma bol korunovaný krásnym gólom kapitána Marka Saperu z hádam tridsiatich piatich metrov. Boli sme pri šťastnom víťazstve nad „šošonmi“ na ich ihrisku, keď rozhodla naša letná posila Jan Nezmar. Ten sa pomaly, ale isto začal stávať miláčikom tribún. Fanúšikovsky sme si so „šošonmi“ poradili nielen doma, ale v prvom polčase aj vonku, čím sme prekvapili nielen seba, ale aj ich. Krásnym zápasom bolo aj domáce víťazstvo nad Trnavou (4:1) či majstrovskou Artmediou, ktorej sa priam neuveriteľne darilo v Lige majstrov (1:0).

Všetky jagavé hviezdy ostatných tímov pri našich chlapcoch vyzerali iba ako slabo blikajúce hviezdičky. Zápas s Trnavou priniesol nevyrovnaný

súboj v hľadisku, keďže Trnavčania sú známi svojou fanúšikovskou skúsenosťou a vernosťou. Pomohli nám však hráči svojím neuveriteľným nástupom, ktorý právom môžeme označovať ako ružomerské tornádo. Tribúny praskali vo švíkoch počas zápasu s Artmediou, ktorá už mala za sebou skalp FC Porto a nemenej úspešné ťaženie v Lige majstrov. Napriek tomu u nás prehrala. Neuveriteľné množstvo fanúšikov hnal našich chlapcov dopredu a boj o každú loptu do poslednej minúty korunoval fantastickým gólom do siete Artmedie kapitán Marek Sapara.

Nielen futbalovými zápasmi sme sa snažili upozorniť na existenciu fanklubu. Podarilo sa pripraviť samostatnú internetovú stránku, pravidelne sa stretávať s predstaviteľmi klubu i hráčmi či zorganizovať stretnutie členov fanklubu a futbalistov. Po jesennej časti sezóny sme zorganizovali menšie posedenie v Café Efekt; tu sme v milej atmosfére oslávili s hráčmi jesenné veľmi dobré výsledky a vynikajúce vyhliadky na boj o popredné umiestnenie aj po jarnej časti ligy.

Hráči si vznik fanklubu pochvaľovali už od jeho počiatkov. Oveľa lepšie sa im totiž nastupovalo na domáce zápasy. Tešili sa, že majú pre koho hrať nielen doma, ale aj vonku. A povzbudzujúco na nich pôsobil aj každý potlesk po nevydarenej či excelentnej kombinácii. Pretože aj o tom je fandanie. Každý,

kto sa niekedy venoval športu a konkrétne futbalu, totiž musí veľmi dobre vedieť, že nie vždy sa darí a povzbudenie pôsobí na každého ako správna motivácia.

Podarila sa nám ešte jedna milá akcia, a to stretnutie a obdarovanie malého Marka Piša, ktorý, hoci nepočuje a nemôže nám pomôcť svojimi hlasivkami pri povzbudzovaní, je verným fanúšikom MFK. So svojím otcom pravidelne navštevujú domáce zápasy. My sme mu na tomto povianočnom stretnutí odovzdali dres MFK Ružomberok podpísaný všetkými hráčmi. Marek dostal rôzne suveníry aj od generálneho sekretára klubu Jozefa Rošťáka.

Podarilo sa urobiť niečo na ružomerské pomery nevídané. V domácich zápasoch si môže tribúna užívať po každom zvládnutom zápase ďakovačku spolu s hráčmi. Tí sa na domáce zápasy tešia a nemusia sa obávať každej reakcie publika. Vždy je však čo zlepšovať a aj pre nás je tu ešte obrovský priestor. Svojím správaním sme sa zaradili na jedno z popredných miest medzi slovenskými fanklubmi. Veríme, že pri oslavách storočnice bude aj novo vzniknutý fanklub, že oslávime so všetkými ostatnými podporovateľmi a fanúšikmi ružomerského futbalu výrazný úspech, ktorým bude účasť v európskom pohári. Najlepšie v tom najcennejšom.

Jubilejný rok 2006

PREDSTAVENSTVO

Vladimír Lajčiak, predseda

Milan Varchola, člen

Vladimír Pančík, člen

DOZORNÁ RADA

Milan Filo, predseda

Juraj Čech, člen

Miloslav Čurilla, člen

Vladimír Ševčík, člen

Ľubomír Klinka, člen

Ivan Fábry, člen

Marián Gašaj, člen

VÝKONNÍ PRACOVNÍCI

Milan Varchola, výkonný a finančný riaditeľ • Jozef Rošťák, generálny sekretár • Karol Vály, športový riaditeľ a vedúci A-mužstva • Vladimír Pančík, riaditeľ sekcie mládeže • Miroslava Bartánusová, asistentka • Janka Jurčová, ekonómka • Lenka Muriňová, ekonómka • Dušan Jacko, správca štadióna • Vendelín Kniha, vedúci sekcie mládeže • Anton Chebeň, hospodár • Milan Sliačan, hospodár • Ján Žrobek, hospodár • Pavol Grecula, hospodár – vodič • Alena Kudličková, hospodárka • Zdenka Vinžíková, hospodárka • Lýdia Špirková, hospodárka

Horný rad zľava: Dušan Jacko – správca štadióna, Vendelín Kniha – vedúci sekcie mládeže, Jozef Rošťák – generálny sekretár, Janka Jurčová – ekonómka, Pavol Grecula – hospodár, Ján Žrobek – hospodár, Anton Chebeň – hospodár, Alena Kudličková – hospodárka, Milan Sliačan – hospodár a Lýdia Špirková – hospodárka. Sediace zľava: Zdenka Vinžíková – hospodárka, Miroslava Bartánusová – asistentka a Lenka Muriňová – ekonómka. Na fotografii chýba Milan Varchola, Karol Vály a Vladimír Pančík.

A-mužstvo

Horný rad zľava: Štefan Zošák, Igor Žofčák, Marek Paluba, Erik Jendrišek, Marek Sapara, Josef Dvorník, Matej Siva, Juraj Dovičovič, Martin Sedliak, Tomáš Varhaník a Miroslav Božok. **Stredný rad zľava:** Michal Cholvadt – masér, Tomáš Ďubek, Rudolf Urban, Jan Nezmar, Matej Šavol, Ľuboš Hajdúch, Roman Smieška, Ján Maslo, Tomáš Sedlák, Pavel Zbožínek a Drahomír Bobák – masér. **Dolný rad zľava:** Martin Laurinc, Milan Penksa – tréner brankárov, Radovan Lastič – lekár, Karol Vály – športový riaditeľ a vedúci mužstva, František Komňacký – hlavný tréner, Milan Varchola – výkonný a finančný riaditeľ, Tibor Letko – lekár, Viliam Hyravý – asistent trénera a Jiří Pospíšil. Na snímke chýba David Kotrys.

Horný rad zľava: Ľuboš Páleník – tréner, Miroslav Gejdoš, Pavol Pilár, Roman Pukač, Ján Rúčka, Peter Tomko a Gustáv Mataj – vedúci mužstva.

Dolný rad zľava: František Kaprálik, Lukáš Bakoš, Jozef Kapláň, Róbert Špirko, Michal Baran, Miroslav Latiak a Lukáš Bielák.

I. liga starší dorast

Horný rad zľava: Benjamín Brtko, Pavol Orolín, Michal Hoško, Marek Kubala, Tomáš Chovanec, Marek Paško, Peter Maslo, Jakub Furman a Michal Gallo. **Stredný rad zľava:** Tomáš Gejdoš, Lukáš Schwartz, Dávid Baláž, Peter Mahút, Ladislav Rek, Marek Reguly, Anton Valíček, Andrej Kadriak, Lukáš Pupík, Filip Zboja a Vladimír Lauko.

Dolný rad zľava: Miroslav Kasaj, Stanislav Štancel, Ján Sciranka – lekár, Ján Haspra ml. – tréner, Vendelín Kniha – manažér mládeže, Ján Haspra st. – tréner, Pavol Chovanec – vedúci družstva, Anton Sloboda a Tomáš Karč. Na fotografii chýba Miloš Lačný.

I. liga mladší dorast

Horný rad zľava: Michal Babič, Ľubomír Thomka, Lukáš Greššák, Rudolf Pačaj, Marek Gabriel, Andrej Demko, Andrej Seidl, Juraj Oravec a Radovan Podhorányi. **Stredný rad zľava:** Vladimír Hričina, Juraj Pindura, Daniel Nemčko, Patrick Anlauf, Lukáš Dvorský, Milan Záborský, Róbert Jendrišek, Roman Burzík a Peter Dutka.

Dolný rad zľava: Šimon Múdry, Jaroslav Štefánik, Tomáš Krnáč, Ján Gálik – asistent trénera, Štefan Mojský – tréner, Ján Sciranka – lekár, Ján Podolský, Michal Bajus a Roman Letko.

III. liga starší dorast

Horný rad zľava: Tomáš Gejdoš, Michal Bakoš, Andrej Kadriak, Martin Karas a Vladimír Lauko.
Stredný rad zľava: Jakub Dušička, Róbert Sliacky, Ladislav Rek, Marek Reguly, Anton Valíček, Jaroslav Kováčik a Ján Kubala. **Dolný rad zľava:** Tomáš Trpiš, Lukáš Klenec, Marián Bruk, Ján Čačo – tréner, Rudolf Kostúrik – vedúci družstva, Michal Krnáč, Lukáš Hanko a Miroslav Drapáč.

III. liga mladší dorast

Horný rad zľava: Tomáš Pišút, Matúš Moravčík, Rudolf Pačaj, Andrej Seidl, Andrej Demko, Luboš Thomka a Jaroslav Kráľ.

Stredný rad zľava: Marek Ondřík, Martin Spišiak, Lukáš Vlkolinský, Filip Róm a Ivan Oršuliak.

Dolný rad zľava: Jakub Medvedzký, Miroslav Raček, Vladimír Hričina – vedúci družstva,
Igor Bella – tréner, Peter Hric a Rudolf Jurík.

I. liga starší žiaci

Horný rad zľava: Martin Gejdoš, Lukáš Fain, Oliver Matulányi, Juraj Oravec, Erik Gajdoš a Ján Princ.

Stredný rad zľava: Richard Bartoš, Marek Hatala, Andrej Lovás, Matúš Vlčko, Marek Milan, Michal Džuka a Roman Pečko.

Dolný rad zľava: Martin Lovás – vedúci družstva, Stanislav Polák, Peter Kajan, Michal Hollý, Dušan Vierik – tréner, Ivan Hvolka – tréner, Jozef Süč, Tomáš Pindura, Mário Almaský a Jaroslav Zvada – zdravotník.

II. liga starší žiaci

Horný rad zľava: Rudolf Baďo – vedúci družstva, Matej Roštek, Dávid Hariň, Mikuláš Bumbera, Michal Duchovný, Michal Martvoň, Peter Cigaňák, Dušan Bartánus, Štefan Mišík a Dušan Tittel – tréner.

Dolný rad zľava: Jakub Hanko, Milan Kopáček, Lukáš Frolo, Ivan Tittel, Filip Sliacky, Adam Vojkovič, Dávid Ježovica a Lukáš Baďo.

I. liga mladší žiaci, ročník 1993

Horný rad zľava: Peter Chrenko, René Mrva, Dávid Drozdík, Marek Brveník, Dominik Kubina, Dávid Ondruš, Viktor Švidroň a Lukáš Košinár. **Stredný rad zľava:** Vladimír Mičuda, Róbert Močáry, Matúš Tavel, Tomáš Pavlík, Tomáš Pažitka, Marek Laurinc, Samuel Zachej, Tadeáš Lacko, Richard Hariň a Dávid Homola.
Dolný rad zľava: Michal Vojvoda, Filip Nguyen, Jozef Lovasovič – vedúci družstva, Jaroslav Zvada – zdravotník, Igor Bella – tréner, Marián Breyer – tréner brankárov, Miloš Obdržálek – tréner, Dávid Lovasovič a Miroslav Almaský.

II. liga mladší žiaci, ročník 1994

Horný rad zľava: Adrián Hablák, Marek Pindura, Dávid Macek, Rastislav Ježovica, Mário Mišurda, Peter Horváth a Matúš Gerec. **Stredný rad zľava:** Roman Bella, Jozef Baláž, Lukáš Kováčik, Tomáš Haššík, Adam Sabaka, Radovan Samek a Dávid Hromada. **Dolný rad zľava:** Lukáš Kaján, Matej Rumansky, Ján Hablák – asistent trénera, Oto Omasta – tréner, Rastislav Ježovica – vedúci družstva, Dávid Katrák a Roman Czödör.

Mladší žiaci, ročník 1995

Horný rad zľava: Marek Šavel, Jakub Roštek, Kristián Marcoň, Adam Prídavok, Martina Jakubíková, Michal Lesák, Adam Glemba, Tomáš Chmelnan a Lukáš Kendera.

Dolný rad zľava: Branislav Hýl, Matúš Kubáň, Juraj Kucko, Mgr. Ján Gálik – tréner, Jakub Sleziač, Mojmír Šrobár – tréner, Dávid Holec, Viliam Tarač a Martin Jakubík.

Futbalové prípravky, ročník 1 – 4 pri Základnej škole Klačno

Zľava: Dušan Vierik – tréner, Štefan Slimák – tréner, Mojmir Šrobár – riaditeľ školy,
Peter Kudlička – tréner, Ambróz Zuzák – tréner a Peter Lovás – vedúci družstva.

Program osláv

2. júna 2006 – Športová hala Koniareň

- 20.00 hod. Galaprogram pri príležitosti storočnice ružomerského futbalu a vyhlásenia futbalovej Jedenástky ročníka 2005-2006
V programe účinkujú: Matt Bianco,
Zdenka Predná,
Tina,
Hudobná skupina Desmod,
Tanečná skupina Extrava Dansa
Moderátori: Štefan Skrúcaný a Martin Nikodým
Host' večera: Erik Cantona
- 22.00 hod. Kultúrny dom Andreja Hlinku
Slávnostná recepcia, na ktorej účinkujú:
Jozef a Dodo Ivaška
Tanečná skupina Extrava Dansa
Módna prehliadka

3. júna 2006 – Futbalový štadión MFK

- 10.00 hod. Prijatie hráčov Sparty Praha u primátora mesta Ružomberok
10.00 hod. Otvorenie celomestských osláv Dňa detí na štadióne MFK
13.00 hod. Slávnostné otvorenie Storočnice ružomerského futbalu a ocenenie zaslúžilých hráčov a funkcionárov
13.30 – 15.00 hod. Priateľský zápas OLDBOYS MFK Ružomberok – SPARTA Praha
15.00 – 16.00 hod. Vystúpenie folklórneho súboru Liptov
16.00 – 18.00 hod. Medzinárodný futbalový zápas Slovensko „21“ – Macedónsko „21“
18.00 – 20.00 hod. Hudobné skupiny – pokračovanie osláv
20.00 hod. Kultúrny dom Andreja Hlinku
Slávnostná recepcia, na ktorej účinkuje:
Tanečná skupina Extrava Dansa

Zoznam použitej literatúry

HORÁK, J. – KRÁL, L.:

Encykpedie našeho FOTBALU.

(Sto let českého a slovenského fotbalu).

Praha 1997

KORČEK, F. – KŠIŇAN, J. – MRÁZ, I.:

FUTBAL encyklopédia.

Bratislava 1982

MARŠÁLEK, V. – STANO, E. – GULIČKA, J.:

Ružomberok opäť v lige.

Ružomberok 1970

MAŠLONKA, Š. – KŠIŇAN, J.:

Zlatá kniha futbalu na Slovensku.

Defilé generácií 1899 – 1987.

Bratislava 1988

MRÁZ, I.:

Päť rokov futbalu.

Bratislava 1998

Týždenník LIPTOV,

roč. 1939, č. 30

Týždenník TATRANSKÝ SLOVÁK,

roč. 1941, roč. 1942, roč. 1943, č. 39, roč. 1944

Bulletiny MFK Ružomberok

Obsah

Príhovor primátora mesta – Juraj Čech	4
Príhovor predsedu dozornej rady – Milan Fiľo	5
Príhovor predsedu predstavenstva – Vladimír Lajčiak	6
Pozdrav prezidenta SFZ – František Laurinec	8
Vznik a začiatky futbalu v Ružomberku 1906 – 1937 – Máriaus Korčák	11
Vojnové a povojnové roky 1938 – 1948 – František Dian	19
Úspechy i sklamanía v rokoch 1949 – 1993 – Máriaus Korčák	25
V novom štátnom usporiadaní 1993 – 2006 – František Dian	49
Futbalová Jedenástka roka – Máriaus Korčák	65
Spomienky najstarších žijúcich futbalistov a funkcionárov – Julián Helko	71
Profily významných futbalistov – Pavol Svrček	81
Opustili nás	95
Rozvoj mládežníckeho futbalu – František Dian	97
Rezerva – Ružomberok B – František Dian	105
Ruža FANS – Fanklub MFK Ružomberok – Michal Mertinyak	107
Jubilejný rok 2006	113
Program osláv	127
Zoznam použitej literatúry	129
Obsah	131

Storočnica ružomerského futbalu

Naša vďaka patrí všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na organizovaní osláv storočnice ružomerského futbalu.

Najväčšia vďaka patrí:

MONDI BUSINESS PAPER SCP, a. s., Ružomberok
MESTO Ružomberok
FK INVEST Košice, a. s.
ECO-INVEST, a. s.

Pamätnicu zostavil: © Julián Helko

Spolupracovali: František Dian, Mária Korčák, Michal Mertinyak, Pavol Svrček

Grafická úprava: Pavol Rusko, Tomáš Bobek

Foto: archív, Juraj Šindléry, Jozef Olejník

Jazykový redaktor: PhDr. Stanislav Böhm

Tlač: Tlačiareň Ján Šindléry – TESFO, Textilná č. 15, 034 05 Ružomberok 5

tel.: 044/432 60 09, tel./fax: 044/432 60 08,

e-mail: tesfo@tesfo.sk, <http://www.tesfo.sk>